

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«L'excés de modèstia és un
excés d'orgull»
Andrea Chenier

Any XXII • Núm. 1.108 • 250 ptes. / 1,50 euros

14 • desembre • 2000

Jesús: ahir, avui i sempre

Durant el simposi van prendre forma les diverses visions sobre Jesús.

La Fundació Joan Maragall ha traçat en el seu simposi anual una reflexió polièdrica sobre la figura de Jesús

Per commemorar l'any 2000 del naixement de Jesús, la Fundació Joan Maragall va dedicar el seu simposi anual —el dotzè— a traçar una reflexió polièdrica entorn de la figura de Jesús: què podem saber històricament sobre ell?, què creiem sobre ell els cristians?, com és vist des de les altres religions?, què ha representat per als pensadors i per als creadors?... El catedràtic Olegario González de Cardedal, el professor emèrit de l'Institut Catòlic de París Xavier Tilliette o el poeta i escriptor Carles Torner van ser alguns dels ponents que es van aplegar per evidenciar que ara, dos mil anys després del seu naixement, es viu un interès molt real sobre la vida, la figura i el missatge de Jesús; el que Tilliette va sintetitzar en un contundent «Jesús: ahir, avui i sempre». Amb aquest simposi organitzat per la Fundació Joan Maragall, Barcelona prenia així el relleu de Lleida, que la primera quinzena de novembre havia celebrat un col·loqui, organitzat per sis entitats lleidatanes, sobre *Jesús després de 2.000 anys*. Ja en aquella ocasió els organitzadors van manifestar la seva satisfacció per una experiència que havia demostrat el gran interès que avui hi ha sobre Jesús: «S'han compartit moltes preguntes i respostes sobre aquell del qual celebrem els 2.000 anys, però encara no s'ha esgotat la riquesa de l'interrogant que és Jesús.»

Pàg. 2, 3, 5 i 6

L'Església, al costat dels malalts de sida

A iniciativa del Consell Pontifici per als Agents Sanitaris s'han reunit a Roma experts d'arreu del món en matèria de sida. En la trobada s'ha presentat un dossier que afronta la qüestió de la lluita contra la sida i la prevenció de la malaltia. Mons. Javier Lozano Barragán, president del Consell Pontifici, ha explicat que «la concepció cristiana de l'amor i de la sexualitat és sens dubte el millor preservatiu».

Pàg. 7

L'acolliment centra la campanya de Nadal de Càritas

Com cada Nadal, les campanyes de Càritas pretenen conscienciar i recordar a la societat que paral·lelament a aquests dies de joia, pau i bé hi ha persones que pateixen en pròpia carn una vida de pobresa, violència i tristesa. El lema triat per aquest Nadal, «Depèn de tu que trobin acolliment», vol representar que avui com en el primer Nadal moltes persones busquen acolliment: els immigrants que abandonen pàtria i família cercant una oportunitat; les mares solteres, sense família ni recursos, que troben serioses dificultats per tirar endavant amb dignitat; els infants maltractats, que ja des de ben petits coneixen la maldat dels seus adults... La col·lecta de Càritas se celebra el 17 de desembre, però, si bé és una oportunitat inmillorable de col·laboració, no s'ha d'oblidar que el patiment no emergeix únicament per Nadal.

Foto: J. Latorre (Càritas)

Càritas vol conscienciar sobre l'acolliment als més necessitats.

Pàg. 19

Els incunables de la Biblioteca Pública Episcopal de Barcelona

Finalitzada la catalogació dels llibres impresos entre 1450 i 1500

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 8 Polèmica per la «píndola del dia després»

Pàg. 10 El segle dels laics: Congrés Mundial del Laïcat Catòlic

Pàg. 22 Tortosa: Jordi Germà Tomàs, nou capellà per a la diòcesi

Pàg. 23 Entrevista: A. Carreras, secretari general de Càritas Menorca

Pàg. 29 Campanya de recollida de joguines noves a Barcelona

Editorial

Jesús, després de 2.000 anys

Ens acostem al final de l'any Jubilar, que el Sant Pare clausurarà el proper 6 de gener del 2001, festa de l'Epifania del Senyor. Durant aquest any de gràcia, el centre i el gran protagonista ha estat Jesucrist, en complir-se el 2.000 aniversari del seu naixement. No diem només 2.000 anys de l'Església, o de cristianisme, sinó que afirmem clarament: vint segles de presència de Crist en el món.

Crist continua sent un dels grans protagonistes del nostre temps present, del nostre avui. Malgrat la crisi de fe i de pràctica religiosa que afecta sobretot els països occidentals més desenvolupats, la figura Jesús captiva més gent que mai. Els batejos i fins i tot les ordenacions sacerdotals augmenten arreu del món. Molts països veuen com l'Església de Jesucrist augmenta els seus efectius i els seus fidels seguidors.

Això ha passat sempre en la història de la fe cristiana, en l'Ahir. Mentre en algunes zones de la humanitat el cristianisme floria, en d'altres entrava en profunda crisi. És una mostra de la mutabilitat del nostre món, de la inestabilitat de tot l'humà que afecta també les creences. Però en aquests vint segles ja passats de presència de Crist en el nostre món, han passat molts personatges que ens han ensenyat com creure, estimar i deixar-se seduir pel Senyor Jesús. Entre ells, sants, religiosos, màrtirs... El seu exemple i el seu testimoni ens ajuda a seguir amb més gran fidelitat el mateix Crist en qui van confiar els nostres avantpassats.

I el dia de demà, i sempre, Crist seguirà amb nosaltres i amb els nostres successors. Ell ens ho va prometre i nosaltres amb fe ho creiem: «Jo estaré amb vosaltres, dia a dia, fins a la fi dels temps» (Mt 28,20). Totes les ideologies, els imperis, les filosofies, tot caurà, tot passarà, tot caducarà, però Crist no passarà mai: «El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran» (Mt 24,35).

En aquest número de *Catalunya Cristiana* i abans de finalitzar l'any jubilar ens centrem en la figura de Crist. Una figura fascinant per a milions de persones de generació en generació: teòlegs, filòsofs, literats, poetes... han reflexionat sobre la figura de Jesús de Natzaret, alguns des d'un punt de vista humà, històric, objectiu, i molts d'altres des de la fe, creient que aquell nen que va néixer a Betlem és el Crist, l'ungit, el Messies, el Fill de Déu.

Aquesta reflexió la fem, a més, en unes dates entranyables, quan l'Advent ja està avançat i s'acosta el Nadal. Quan tothom espera aquesta data tan especial del 25 de desembre, els cristians no podem oblidar que el més important és que aquell dia celebrem la vinguda de Crist, el naixement de Déu fet home. Molts es distrauran amb les compres, els regals, les celebracions i les festes i no s'adonaran del més important: el que de debò se celebra.

A les portes del Nadal obrim el nostre cor a Crist, el qui ha de venir, intentem conèixer, meditar, reflexionar sobre el gran misteri que celebrem aquests dies: Déu mateix es fa un de nosaltres, comparteix la nostra vida, la nostra fragilitat, el nostre món. Sens dubte que hi ha molts homes i dones que han estat importants i que passaran a la història per les seves proeses, les seves victòries, el seu pensament o els seus invents, però el nostre personatge d'aquesta setmana, és el més influent de tots, no sols perquè estadísticament es pot fer aquesta afirmació, sinó perquè va reunir en ell mateix la doble condició d'home i de Déu.

Quan contemplem Jesús en l'humil bressol de Betlem, en els nostres pessebres i reproduccions artístiques no mirem només els ulls tendres d'un nen, veiem-hi el gran protagonista d'aquest any jubilar: Crist, ahir, avui i sempre.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Eduard Brufau, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035

E-mail: catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

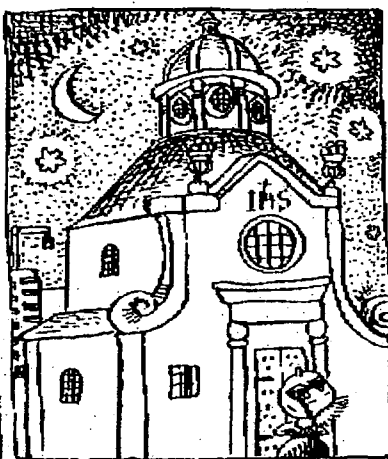
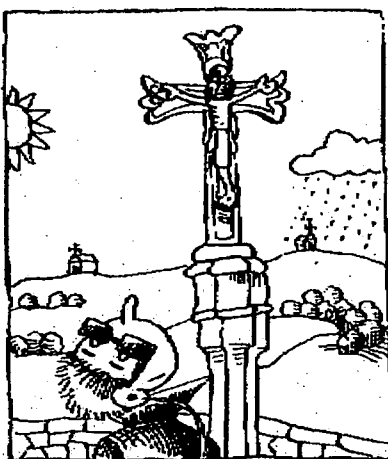
Resta d'Europa: 22.950 ptes.

Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

Reflexió polièdrica sobre Jesús

■ Qui és per als cristians i què representa per a la humanitat?

Barrejada amb les tradicions més foranes del pare Noël o de l'arbre de Nadal, la figura del Jesús de Natzaret nascut en una establia es fa present per aquestes dates en les estrofes de les nades y en les figuretes del pessebre. Al costat d'aquesta vivència tan popular i arrelada al nostre tarannà cristià, exegetes, filòsofs, teòlegs i fins escriptors s'han unit per configurar una reflexió polièdrica entorn de la figura mateixa de Jesús.

Primer va ser a Lleida on es va organitzar el col·loqui *Jesús després de 2.000 anys*. Convocaven sis institucions i entitats lleidatanes: Institut d'Estudis Ilerdencs, Universitat de Lleida, Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida, Ateneu Popular de Ponent, Fundació Joan Maragall i Òmnium Cultural. Dies després, del 20 al 23 de novembre, va ser a Barcelona on la Fundació Joan Maragall va organitzar en aquest any dos mil del naixement de Jesús un simposi per reflexionar sobre qui és per als cristians i què representa per a la humanitat i per respondre de nou a un seguit de qüestions: què podem saber històricament sobre Jesús?, què creiem sobre ell els cristians?, com és vist des de les altres religions?, com es veuen les altres religions des de la fe en ell?, què ha representat per als pensadors i per als creadors (escriptors, artistes, etc.)?, quin futur té com a far de la humanitat?

«va ser un dia especialment intens o dolorós perquè era l'endemà de l'assassinat d'Ernest Lluch. Va marcar molt la manera de plantejar la meua intervenció i potser per això vaig insistir a començar per una de les crides formulades en l'última carta pastoral del cardenal Martí abans de començar l'any jubilar: quina bellesa salvarà el món? Davant l'assassinat d'Ernest Lluch l'afirmació de Martí "la bellesa és l'amor crucificat" era especialment significativa aquell dia».

En qualsevol cas, Carles Torner es va plantar aquell dia davant l'audiència amb una idea molt clara del que volia transmetre: mostrar imatges molt parladores de la figura de Crist, fetes per artistes actuals europeus. Evidenciar, en definitiva, que hi ha artistes que són capaços de donar-li vida en el món d'avui mitjançant una obra que, per actual, és del tot viva; en el sentit que està en curs de recepció. El dolor extrem viscut en la carn del crucificat davant la

Foto: Josep Herrero

El primer dia del simposi va versar sobre «El Jesús dels cristians».

nitats de Jesús amb el context que li va tocar viure situem més bé el personatge i, de retruc, l'entendem més bé en les seves no afinitats», destacaria Armand Puig, per passar tot seguit a exemplificar-ho.

«S'han escrit molts llibres que remarquen el caràcter jueu de Jesús. Aquesta és una tesi que es pot mostrar molt bé amb els evangelis a la mà. A Jesús, per exemple, l'anomenen *rabí*. Si ell mai no es nega que l'anomenin així és que realment el tenien per un rabí, per una persona experta, docta, que escampava una doctrina bona i ben acollida a l'interior de la religió jueva. Això

Amb Màrius Torres al pensament

Comme un nageur venant du profond de son plonge... (Agrippa d'Aubigné)

Com qui puja nedant des del fons del silenci opac, callant dins el silenci i amb braç valent s'empeny abisme amunt i llisca. El front, el pit, llavor de crit al cau del puny, a dalt esbotzaran el tel de plata que espera, immòbil i vibrant: tot un dia de sol, estès, altíssim.

Fa tants i tants anys, l'àmbit de llum, el blau de totes les banderes, cartes i daus de blanc encès de blanc i, coronant les tanques, devessall cabalós de buguenvil·lees: dels tres vermells, no sé quin triaria. I la sal que s'asseca a la pell i a la fusta. Això, per exemple. O, per exemple, l'adéu roent, l'últim despullament de la mirada, i visc d'emmirallar-m'hi. Això, tot plegat, qui ho aplega? Per quin lligam és meu, sóc jo?

La memòria se m'ha trenat amb el vent. L'oblit se'm trenca amb flaïre de tardor. Quina trama? Quin ordit? El teixit, radicalment incert, d'una secreta semblança.

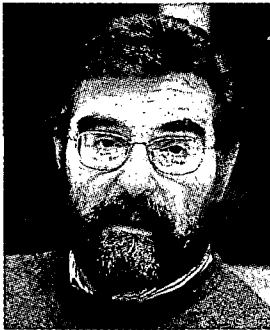
Com qui puja valent des del fons de l'absència. Retorn i no només retorn. Atleta definitiu? Ja el puny, primer, s'ha desclos, és un crit, a la benignitat del dia.

(En l'exposició de Carles Torner, la glòria del ressuscitat es va fer present a partir de la imatge verbal d'aquest poema de **Jordi Sarsanedas** del llibre *Cor meu, el món*, Edicions Proa, 1999)

Per a CARLES TORNER la mirada ha de recuperar la llibertat perduda. Cada vegada estem més saturats d'imatges codificades que ja porten una lectura incorporada. Per a mi, en canvi, l'interessant és el que qüestiona i és capaç de posar en moviment la pròpia mirada. Més que dir que la bellesa és el que ens acosta a Déu, seria més interessant dir que allò que ens acosta a Déu és bell, perquè ens interpel·la i perquè ens obliga de vegades a velar-nos el rostre per després ser capaços de mirar.

Per a ARMAND PUIG l'interès de la figura de Jesús supera el marc estricte de la comunitat de fe, i això és molt normal en aquest temps que hi ha una gran pluralitat de perspectives. Gent que no confessi Jesucrist com a fill de Déu o com a objecte de la seva fe religiosa s'interessa en aquesta figura. I aquí els creients hem d'estar molt alerta, perquè poder proposar i parlar de Jesús amb un llenguatge comprensible i que pugui establir ponts amb els que no creuen és importantíssim. No tot han de ser homilies.

Només una qüestió va quedar sense resposta: quin futur té Jesús com a far de la humanitat? La taula rodona per reflexionar sobre *El futur de Jesús* s'havia de celebrar la tarda del 23 de novembre. No va ser possible. A l'hora prevista la ciutat de Barcelona s'havia abocat de ple al carrer per denunciar l'assassinat d'Ernest Lluch el dia anterior a mans d'ETA i els participants a la taula rodona van optar per obviar les seves dissertacions i expressar amb el seu silenci que en aquest any 2.000 de l'encarnació de Jesús hi ha persones que continuen fent vessar sang innocent.

La mort d'Ernest Lluch, exministre de Sanitat i catedràtic d'universitat, home tolerant i defensor de la pau i la convivència, va fer estremir la societat catalana. El tercer dia del simposi *Jesús 2000* caminava amb el plor de la tragèdia i el poeta i escriptor Carles Torner havia de parlar d'*El Jesús dels creadors*. «El dia de la meua conferència», recordava dies després Carles Torner,

indiferència del món va sorgir de la força visual d'un quadre de Francis Bacon; la glòria del ressuscitat es va fer present a partir de la imatge verbal d'un poema de Jordi Sarsanedas; l'encontre amb el ressuscitat va besllumar a través d'una pel·lícula d'Andrei Tarkovski...

«El Jesús històric»

Per presentar les últimes aportacions fetes en la recerca del Jesús històric la Fundació Joan Maragall comptava en la primera jornada del simposi amb Armand Puig, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. En aquest sentit, va destacar que, si anys enrere semblava que calia situar la figura de Jesús en contraposició, d'una banda, del judaisme del segle primer i, de l'altra, de la comunitat primitiva, en canvi ara els exegetes s'han adonat que no es tracta només de contraposar sinó també de contextualitzar. «És a dir, entenent les afi-

no obstant i en contraposició, Jesús, de cara a la llei de Moisès —que és el fonament de la religió jueva— i l'observança d'aquesta llei, té una actitud discreta. Per exemple, Jesús no ordena mai la pràctica de la llei i l'observança de les prescripcions de la llei i els manaments. Més aviat de vegades hi ha frases en el sentit contrari. En aquest sentit, quan els fariseus li retreuen que els seus deixebles arrenquen espigues en dissabte, Jesús els diu que quan hi ha gana la necessitat de l'home impera per damunt de la prescripció: «El dissabte ha estat fet per a l'home, i no l'home per al dissabte» (Mc 2,27). És a dir, com és que Jesús, d'una banda, és tingut per rabí, encaixable perfectament en aquest ambient jueu, mentre que, de l'altra, en la seva predicació la llei de Moisès té una importància molt relativa?»

Armand Puig va corroborar en la seva aportació una de les idees claus del simposi organitzat per la Fundació Joan Maragall: en aquesta època hi ha un interès molt real

sobre la vida, la figura i el missatge del Jesús històric. Al mateix temps, però, per als creients el discurs de la figura històrica de Jesús s'ha de lligar i interconnectar amb la professió de fe. «Per tant», va recordar Puig, «aquesta unió entre la figura històrica de Jesús i l'objecte de la nostra confessió de fe és essencial perquè l'exegeta que fa el seu treball en l'interior de la fe de l'Església contribueixi que aquesta fe es refermi, es consolidi, maduri i creixi». (C.M.)

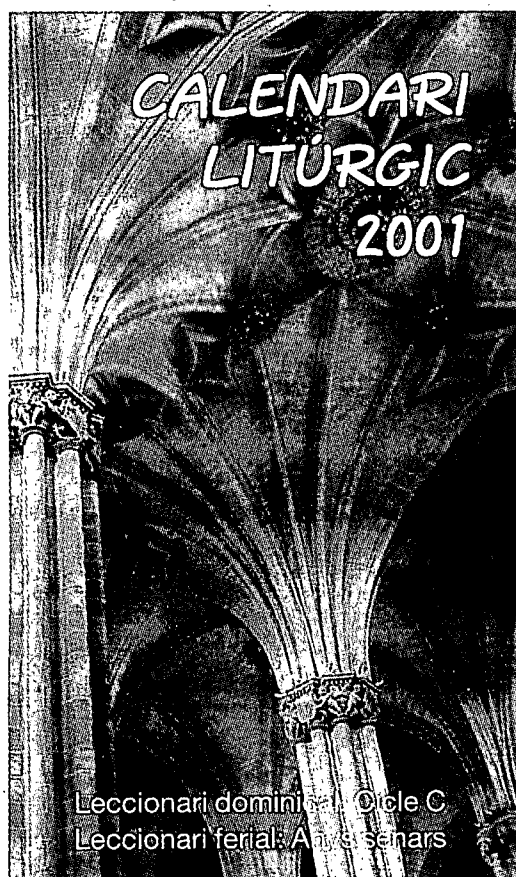
Pelegrinatges i viatges

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

**ELS NOSTRES
CALENDARIS 2001**

«El futur del món i de l'Església
pertany a les joves generacions que,
nascudes aquest segle, seran
madures el vinent, el primer del nou
mil·lenni...» (Joan Pau II)

*Adreceu-vos per telèfon,
per correu o bé personalment
a l'associació*

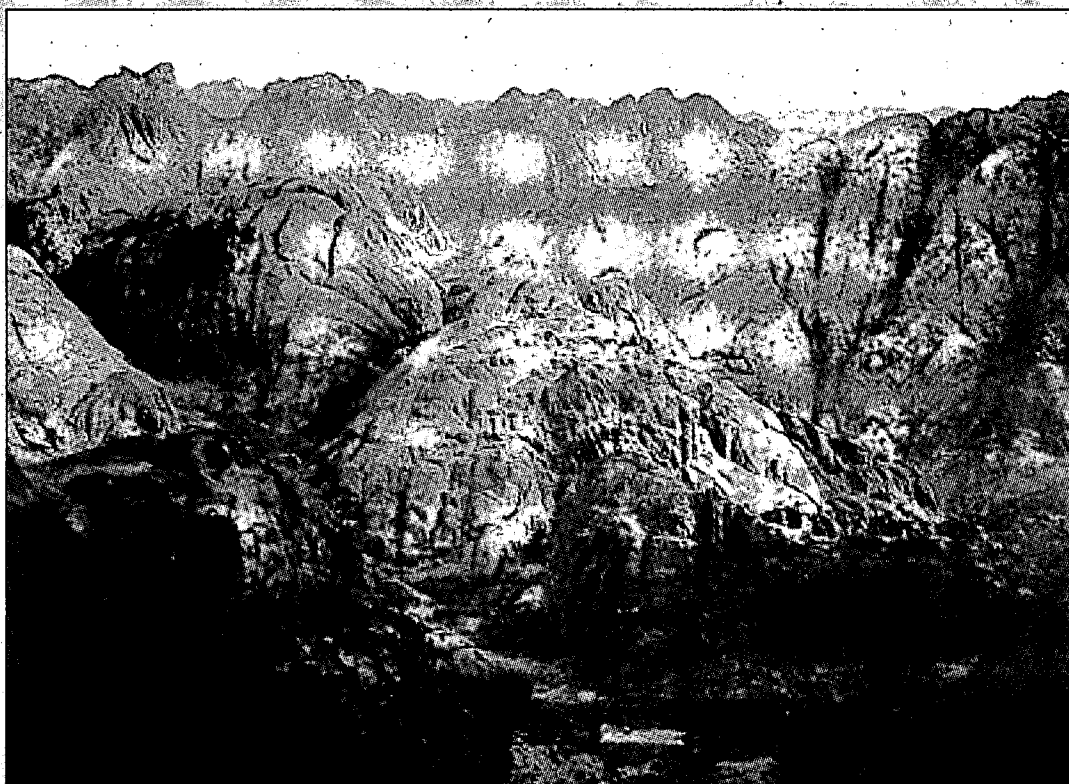
**AMICS
DE CATALUNYA CRISTIANA**

Pl. Urquinaona, 11, 3r 3a A
08010 BARCELONA
Telèfon 933 013 718
Fax 933 023 264

ITINERARI BÍBLIC RUTA DE L'ÈXODE

DEL NIL A LES FONTS DEL JORDÀ

Del 4 al 17 de març del 2001

Seguint, des de l'antic Egipte i en el context de les civilitzacions d'altres èpoques, el camí de la Terra Promesa, per tal d'arribar a l'escenari de la nostra redempció: la ciutat santa de Jerusalem.

EGIPTE

- **EL CAIRE:** museu egipci, esglésies coptes i basar
- **MEMFIS / SAKKARA / GIZEH:** piràmides i esfinx
- **CANAL DE SUEZ / SINAÍ:** ascensió per Santa Caterina

JORDÀNIA

- **PETRA:** clos monumental dels nabateus (antiga seu episcopal)
- **KERAK:** castell croat
- **MONT NEBÓ:** santuari de Moisès / **MÀDABA:** mapa-mosaic bizantí
- **AMMAN:** ciutadella, teatre romà, basars
- **CASTELLS DEL DESERT:** Quasr Al-Harana, Josr Amra

ISRAEL

- **JERICÓ:** la primera ciutat del món i el jardí de Judea
- **NATZARET:** lloc de l'encarnació i la vida familiar de Jesús
- **BANIES:** fonts del Jordà / **TIBERÍADES:** mar de Galilea
- **BETLEM:** santuari del naixement de Jesús i camp dels pastors
- **JERUSALEM:** Via Dolorosa i Sant Sepulcre, mur occidental i esplanada del temple (mesquites), muntanya de les Oliveres: Getsemaní i vistes de la ciutat

Aquest itinerari, juntament amb les Rutes de Sant Pau i els pelegrinatges a Terra Santa, forma part dels

ITINERARIS BÍBLICS DE «CATALUNYA CRISTIANA»

«La nostra època cristiana és molt cristocèntrica»

■ El jesuïta francès Xavier Tilliette va parlar durant el simposi d'«El Jesús dels filòsofs».

Un dels polígons sobre Jesús que sens dubte va aixecar més expectació del simposi va ser *El Jesús dels filòsofs*, a càrrec del jesuïta francès Xavier Tilliette, professor emèrit de l'Institut Catòlic de París i de la Universitat Gregoriana

de Roma. Tot i que ha passat bona part de la seva vida a les aules fent interessar els joves per la filosofia clàssica i moderna, Xavier Tilliette es veu a si mateix més com un escriptor que no pas com un orador. Després de

dedicar la seva tesi doctoral a Schelling, és considerat un dels grans especialistes en l'obra d'aquest filòsof alemany del segle XIX. Però Tilliette és, encara més, un expert en cristologia filosòfica.

—Com ha configurat Jesús tant la seva llarga trajectòria a les aules com la seva extensa obra literària?

—El seu ha estat un paper molt important i misteriós. A banda de la meua vida privada i religiosa, en què com a deixeble de sant Ignasi és molt crítica, he de dir que el projecte d'estudiar una cosa tan nova com és Crist en la filosofia em va arribar per inspiració d'un jove jesuïta mort de tifus l'any 1947. Ell tenia la idea d'estudiar Crist en la filosofia, però pensava més aviat en la filosofia de sant Agustí i de sant Tomàs. Després de la seva mort, em vaig trobar amb el deure de donar forma a la seva inspiració però d'una altra manera: és a dir, concebant la importància de la figura de Crist també en les filosofies modernes, emancipades o

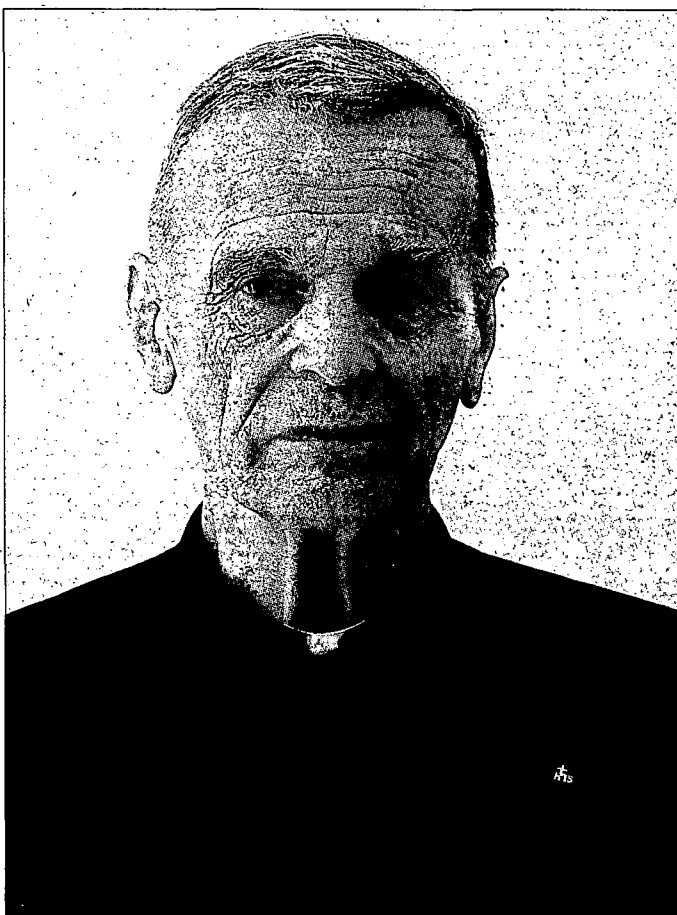
Blondel. Ells són conscients que es tracta d'una dialèctica i fins i tot d'una ambigüitat i, malgrat això, fan el possible per donar-li un sentit o una acollida racional que també pugui interessar els que no són veritablement creients. Però hi ha sempre una mena de tensió entre historiadors i metafísics, perquè la figura de Crist és una figura polimorfa: és el Crist vivent i existent; és el Crist ressuscitat; és el Crist dels pobres; és el Crist eucarístic; és el Crist de la vida interior, íntim, espiritual... En qualsevol cas, però, d'aquest polimorfisme del Crist no s'ha de passar al policristianisme dels heretges, perquè si bé hi ha un Crist múltiple és en realitat un sol Crist.

—Els que han aconseguit conjuminar el Jesús històric amb el Crist de la fe, són els filòsofs cristians?

—Sí, però amb un matís important, perquè aquests filòsofs cristians en lloc de fer cristologia filosòfica de vegades fan filosofia cristològica. Hi ha, doncs, un perill d'una integració excessiva de la fe cristològica en la filosofia, en contra de la fe autèntica.

—Què ha fet perviure durant tant de temps la separació entre filosofia i teologia?

—Aquesta va ser la gran ruptura esdevinguda després de l'època medieval, quan la filosofia era la serventa de la teologia, que ho abraçava tot. La separació va deixar òrfena la filosofia que, malgrat tot, no havia rebutjat la teologia, tal com es comprova en R. Descartes, fundador de la filosofia moderna. La separació, doncs, només va ser completa en alguns filòsofs de la il·lustració o enciclopedistes com Diderot, Voltaire o Rousseau, però no així en Malebranche, Leibniz o Spinoza. Més tard, amb el gran idealisme alemany la filosofia es va tornar a acostar a la teologia per dominar-la o digerir-la. Vet aquí Kant, Hegel, Schelling... Actualment, és un diàleg difícil, perquè la teologia s'ha debilitat molt al llarg dels segles XVII, XVIII i XIX, i hi ha un domini de la filosofia, que pretén ser la representació de la raó. D'altra banda, la idea d'una filosofia separada en un altre sentit, que el filòsof catòlic francès M. Blondel refusa, es basa en el fet que quan tracta de temes teològics, quan alterna o sovintreja

Xavier Tilliette.

la teologia, continua malgrat tot racional, sense deixar-se amarrar pel coneixement que ve de la revelació. Per això la dificultat més creixent és que la filosofia sigui apartada de la fe en la revelació, tret evidentment de la filosofia cristiana.

—La filosofia, doncs, té l'obligació d'estar oberta a la transcendència?

—Deia Maurice Merleau-Ponty que la metafísica es troba en l'home finit. La filosofia és d'origen socràtic o platònic i per tant no pot prescindir del món invisible de les idees. Això vol dir que l'home està fet per al més enllà; per a una altra llum, que deia el poeta. Fins el més ignorant té un destí espiritual etern. Sense metafísica estem ofegats o sufocats en aquest món, no podem respirar, però la gent està tan atrafegada i afeixugada...

—El mite de la caverna de Plató...

—Sí, estem més que mai tancats en una cova i tenim por d'aquesta llum que enlluerna.

Els empresonats, continuant amb l'al·legoria de Plató, no volen sortir de la caverna. El paper del filòsof cristià també seria en aquest sentit el de recordar aquesta profunda consciència entre allò que desitja l'home i el que proposa el missatge de la revelació.

—Amb tot, vivim una atenció renovada per la figura de Jesús.

—Certament, tant, que des de la teologia s'ha reprotxat aquest cristocentrisme: «més teologia i menys cristologia». La tendència, però, és molt persistent, perquè Crist és el Déu fet home i el nostre sentit del paper de l'home, del misteri antropològic, és molt fort, més que en d'altres èpoques. La nostra època cristiana és, doncs, molt cristocèntrica, però no hem d'oblidar la Santíssima Trinitat. Un filòsof francès amic meu afirma en un llibre seu sobre l'encarnació que la carn en el sentit filosòfic de la fenomenologia és tota la vibració sensible del vivent, és el fons de sensibilitat espiritual de l'ésser humà, és el miracle de la nostra afectivitat intel·ligent i sensible. És això el que Crist ha conegut de forma excelsa, extraordinària; perquè era intacte i no tenia la pell dura del pecat; era Déu i, per tant, podia reunir totes les possibilitats del home.

Carme Munté

«Sense metafísica estem ofegats en aquest món, no podem respirar»

deslligades de la fe cristiana, sent alhora conscient de l'existència d'una doctrina filosòfica del Crist. Va ser per això que després d'acabar la meua tesi sobre Schelling i d'haver llegit molt Hegel, Fichte o Kant, em vaig decidir a fer cursos sobre aquest tema de Crist en els filòsofs —la cristologia filosòfica. Això va desembocar en el llibre *Le Christ des philosophes* (1993), que malauradament no ha estat traduït al·l' espanyol, però bé que sí ho ha estat *El Cristo de la filosofía* (1990), una introducció més sintètica en què em faig valer de tot el que he llegit i estudiat a fons per fer una presentació orgànica de la possibilitat d'una cristologia filosòfica; és a dir, d'una disciplina que podria integrar el corpus o l'enciclopèdia de les ciències filosòfiques. La matèria, però, és tan enorme i difícil que fins ara només he fet els primers passos.

—Qui és el Jesús dels filòsofs?

—Hi ha filòsofs que es fixen en Jesús de Natzaret com a home històric, mentre que n'hi ha d'altres que prescindeixen massa d'aquest Jesús històric i només se sustenten en la idea teològica de Crist. Els grans filòsofs, però, són els que fan tot el possible per reunir el Jesús històric amb el Crist de la fe. És el cas de Kant, de Hegel i de Schelling, o dels grans filòsofs cristians com Malebranche, Leibniz o

Després d'anys de docència (va començar com a professor de filosofia al col·legi Sant Lluís Gonzaga de París el curs 1947), actualment Xavier Tilliette esmerça bona part del seu temps a pronunciar conferències i a col·laborar en revistes com *Archives de philosophie*, *Gregorianum*, *Études o Civiltà cattolica*. «Ara em voldria aturar una mica i tornar a escriure llibres», assegura. Nascut a Corbie (França) el 23 de juliol del 1921, Xavier Tilliette va ingressar el 1938 a la Companyia de Jesús i va ser ordenat el 30 de juliol del 1951. És llicenciat en Filologia Clàssica, Filologia Alemana i Teologia. Ha publicat entre altres llibres *Karl Jaspers* (1960), *Schelling. Une philosophie en devenir* (1970), *L'Absolu et la philosophie* (1986), *Le Christ de la philosophie* (1990), *Le Christ des philosophes* (1993), *L'intuition intellectuelle de Kant à Hegel* (1995) i *Schelling biographie* (1999).

«És tan erroni voler un Crist sense creu com una creu sense Crist»

■ El teòleg Ramon Prat dirigeix l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida

Mn. Ramon Prat, teòleg professor de la Facultat de Teologia de Barcelona i director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (Irel), no amaga la seva satisfacció pel cicle celebrat a la capital de Ponent sobre *Jesús després de 2.000 anys*, organitzat conjuntament per l'Irel i cinc entitats civils més, entre elles la Universitat de Lleida i l'Ateneu Popular de Ponent. «Ha

estat tot un èxit de participació ja que l'Aula Magna de l'Institut d'Estudis Ilerdencs va resultar petita i fins i tot, en alguna de les conferències com la que va impartir Rovira Bellosó, dedicada a *Jesucrist, des de la fe*, molta gent va quedar-se al carrer.» Prat diu que aquest ha estat l'únic homenatge a Jesús organitzat des de la societat civil en aquest any 2000.

«LA GENT, SENSE ADONAR-SE'N, TAMBÉ FA TEOLOGIA»

—La teologia és la ciència que ens parla de Déu, però solament ens parla de Déu la teologia?

—La teologia és una reflexió ordenada, crítica i sistemàtica sobre Déu i la significació de la humanitat. La teologia cristiana ens parla de Déu a partir de l'Evangeli, però l'ésser humà es pregunta sempre sobre el sentit de la vida, és una teologia que està al carrer, entre la gent. Al cor de la persona sempre hi ha un raonament religiós i sense adonar-se'n fan teologia en preguntar-se sobre l'existència de Déu. De ben segur que no serà una pregunta o una reflexió ordenada, crítica i sistemàtica, però serà existencial i viva,

«LA FIGURA DE JESÚS ÉS IRREPETIBLE»

—Jesús és una figura actual per a la societat d'avui?

—La figura humana de Jesús, i no ho dic jo sinó que també ho diu molta altra gent, és una figura humana única i irrepetible i això ja fa pensar en la realitat de Jesús, en algú que és quelcom més que un ésser humà. Alhora crec que hi ha tres coses fonamentals que ens fan pensar en l'actualitat de Jesús.

La primera és que la gent que avui s'emmiralla en Ell troba un mirall per retrobar la imatge de Déu que hi ha endins. És allò que deia Jesús de «qui m'ha vist a mi ha vist el Pare». Avui hi continua havent gent que llegint l'Evangeli troba sentit a la vida i no només com un model, sinó com el Senyor. Estableix una relació personal amb Ell, que és el Fill de Déu, el camí, la veritat i la vida. Avui, 2.000 anys després, hi ha molta gent que mirant l'Evangeli i posant la seva vida davant la Paraula de Déu, no troben només un model de vida sinó que troben alhora una provocació molt profunda que els fa descobrir, en les pròpies arrels humanes, la dignitat de persona humana com a Fill de Déu, perquè en Jesús troba el Fill amb majúscula.

En segon lloc, la seva mort i resurrecció continua sent avui, després de 2.000 anys, un enigma molt fort per a la humanitat; el dolor de la vida humana vist a la llum de la crucifixió de Crist, que Ell no explica ni suprimeix, però s'hi fa present i el transforma. Tal vegada per això molta

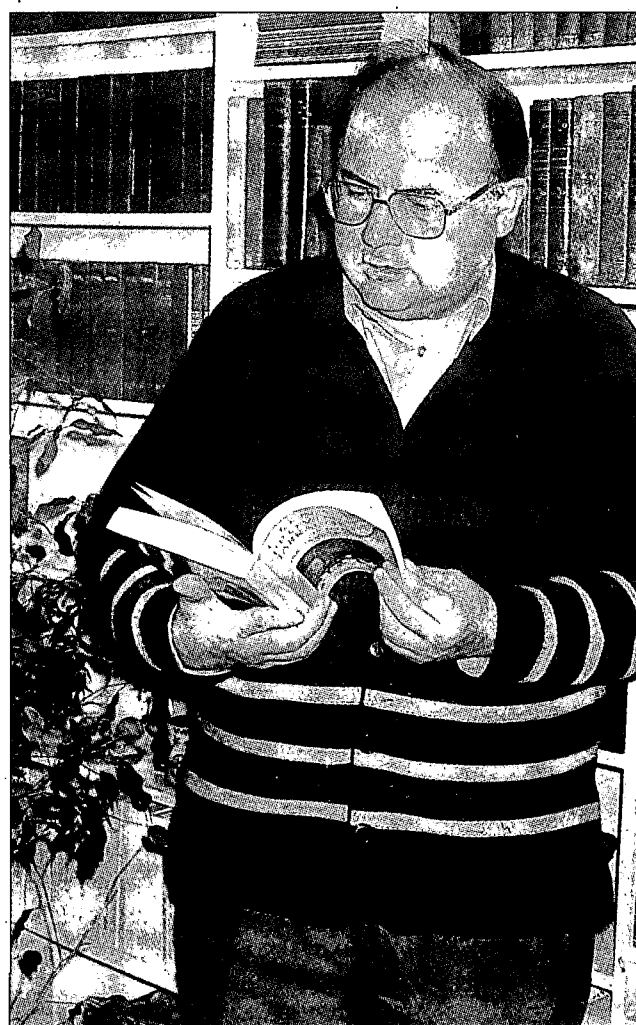

Foto: Jaume Montaña

El teòleg Ramon Prat dirigeix l'Irel.

gent, quan arriba la Setmana Santa, encara que potser siguin freds davant del fenomen religiós, es commouen perquè aquell Jesús es fa present en el dolor tan intens que és la història de cada persona en aquest món. Però aquesta presència no és

«La teologia cristiana ens parla de Déu a partir de l'Evangeli, però l'ésser humà es pregunta sempre sobre el sentit de la vida, és una teologia que està al carrer, entre la gent»

com una resignació sinó com una resurrecció. La mort i la resurrecció de Crist continua avui omplint la vida i el sofriment de molta gent i fent resuscitar l'esperança, el sentit de la vida. D'aquell «no hi havia res a fer», podem passar a un «Jesús de Natzaret, amb el qual hi ha molt a fer».

I en tercer lloc voldria incidir en allò que Jesús feia miracles i que curava, perquè és també avui una realitat, ja que aquell que en la vida s'atansa a Jesús també se sent curat. Perquè l'ajuda a descobrir que la seva pròpia pobresa no és una maledicció sinó la realitat, tot convertint la seva pobresa en una benaurança. Aleshores, quan hom ha fet aquesta experiència esdevé una persona de molt realisme, però alhora amb una mirada a l'infinit.

—D'una teologia del sofriment s'ha passat doncs a una teologia de la resurrecció?

—Jo diria que avui hi ha una teologia del dolor, del pecat i de la mort perquè és l'experiència humana, gent que sofreix marginació, els que moren de fam, els que són víctimes de la violència... Però potser abans ens havíem quedat aquí amb una certa resignació, que no ha estat mai l'actitud de Jesús. Avui la teologia ens presenta el Jesús total ja que és tan erroni voler Crist sense la creu com agafar la creu sense el Crist.

molt viva. Tothom té un racó religiós i si no s'enfoca correctament pot arribar a ser patològic.

—Moltes visions diferents de Jesús, com va ser el col·loqui fet a Lleida, no poden confondre i fer-lo més llunyà?

—Jesús de Natzaret és una figura atractiva i té avui un reclam important. La prova és que el col·loqui va tenir una assistència massiva, ja que Jesús té un poder d'atracció en general molt fort. El que va ser bonic d'aquest cicle és que tothom que hi va participar va engrandir la figura de Jesús des de la seva visió històrica, filosòfica, humana i des de la fe. Des de les confessions no cristianes fins a les cristianes; des del món de la psicologia, que va presentar el model de Jesús com a guaridor i líder de les aspiracions profundes de la persona humana. O també el Jesús en l'art, avui en què estan tan de moda les icones i el món dels pensadors. El filòsof ens va dir que tothom s'ha plantejat la figura de Jesús i fins i tot algú ha dit que el que no se l'ha plantejada és que és un ignorant o un ruc. Ningú no es pot escapar de la persona de Jesús, potser per això la gent critica tant les coses de l'Església; és més fàcil. En canvi, posar-se davant de la persona de Jesús és impressionant i té avui la força de sempre. És cert que en aquesta societat de consum, no només Jesús, sinó també altres coses grans, estan com adormides, però quan arriben els problemes reals, les situacions difícils, hem d'anar a la profunditat de la vida i allí trobes Jesús de Natzaret.

Jordi Curcó

«Jesús de Natzaret. A la recerca d'una biografia»

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (Irel) ha editat el número 7 de la col·lecció Quaderns amb la ponència *Jesús de Natzaret. A la recerca d'una biografia*, del biblista i superior dels carmelites de Barcelona, Agustí Borrell. Aquesta va ser la conferència inaugural del col·loqui *Jesús després de 2.000 anys*, celebrat a l'Institut d'Estudis Ilerdencs.

Amb els altres sis números la col·lecció ha publicat també les ponències *La sal de la terra*, del catedràtic de la Universitat de Lleida Manuel Lladonosa; *El pessebre: icona de la recerca humana*, de la pedagoga Carme Agustí; *Vers un laïc col·laborador de Déu en la creació*, del president del Consell de l'Acció Catòlica, Amadeu Bonet; *L'aposta de la fe*, de Manuel Lladonosa; *Ser cristià avui*, del teòleg i director de l'Irel, Ramon Prat; i *Presó i reinserció. Realitat o utopia?*, del mercedari Jesús García.

Vaticà

església en el món

Sida: prevenció, educació i acompanyament

■ Celebrat al Vaticà un congrés sobre aquesta malaltia

ROMA.— A iniciativa del Consell Pontifici per als Agents Sanitaris s'han reunit a Roma experts d'arreu del món en matèria de sida. En la trobada s'ha presentat un dossier que afronta directament la qüestió de la lluita contra la sida i la prevenció de la malaltia.

El document aborda, entre altres temes, la prevenció, l'educació, les experiències i els projectes d'acció. Especialment posa l'èmfasi en l'acompanyament de les persones malaltes de sida, des del punt de vista sanitari i la possible transmissió de la mare al nen. Els aspectes psicològics, ètics i espirituals, decisius quan parlem d'aquesta malaltia, també són estudiats en profunditat. En aquest sentit, el text ofereix articles sobre el paper dels sacerdots dedicats a la pastoral de la salut, i les conclusions d'un

estudi sobre realitats, problemes i propostes de les Esglésies locals sobre els serveis sociosanitaris i sobre l'acció pastoral dirigida a les persones seropositives i malaltes de sida, fet per Fiorenza Deriu Bagnato. Segons Deriu, sociòloga, les Esglésies locals demanen a la comunitat internacional que destini fons i recursos financers per facilitar l'accés als productes farmacèutics als països on les persones no es poden beneficiar d'aquests tractaments a causa dels problemes econòmics. És el cas dels països de l'Àfrica

subsahariana i d'Àsia.

Mons. Javier Lozano Barragán, president del Consell Pontifici per als Agents Sanitaris, ha explicat que «la concepció cristiana de l'amor i de la sexualitat és sens dubte el millor preservatiu. Val a dir que el més important és la prevenció de la malaltia. Per prevenir el contagi a través de les relacions sexuals, el remei més eficaç és la castedat dins i fora del matrimoni, encara que això signifiqui anar contra corrent. Es tracta d'una llei de Déu, que sempre és actual i que sempre pot ser observada».

Per la seva banda, Felice Ruffini, sotssecretari del Consell Pontifici, ha afirmat que «és un veritable acte de terrorisme psicològic presentar la posició de l'Església contra el preservatiu com una de les causes, si no la principal, de la

difusió de la sida. Si el virus s'estén, la culpa, en tot cas, és de l'home que no vol fer una autocrítica del seu comportament. (...) L'Església proposa la llei de Crist, que passa pel camí estret, perquè seguir Jesús costa». Per al P. Ruffini, cal una «veritable educació ètica i moral». A més, ha subratllat que l'Església sempre ha estat a primera fila en l'àmbit de la prevenció i de l'assistència, «i sovint és l'única estructura que ajuda els malalts, abandonats fins i tot per les seves famílies».

Els congressistes han visitat la presó de Rebibbia a Roma, on han pogut parlar amb els presos malalts de sida i amb el personal sanitari i els voluntaris que els atenen. També han visitat les instal·lacions de l'hospital Nen Jesús, on hi ha internats nens contagiats pel virus d'immunodeficiència adquirida. (Zenit)

SIGNES D'AVUI

Un Jubileu diferent

L'encant i la màgia de la ciutat de Roma arriben a través de les ruïnes antigues, de les pedres mil·lenàries, del perfil dels edificis mig enderrocats. Tot traspua història. Encara queden llampecs d'una esplendor que va enlluernar el món conegut de la seva època. No sé com s'hauria d'interpretar a Roma una campanya de renovació de façanes perquè una pintura massa recent podria deslluir la patina del temps que impregna les parets dels edificis. Les barreres arquitectòniques són una realitat al centre històric, però no van impedir la celebració del Jubileu de les persones amb discapacitats físiques o psíquiques. El Papa va afirmar al final de l'eucaristia dominical, que va tenir lloc a Sant Pau Extramurs: «Avui ha estat una de les celebracions jubilaris més significatives i commovedores per a mi.» Més de 7.500 minusvàlids, acompanyats per 4.500 familiars i voluntaris, van omplir el recinte meravellós. Va ser una missa especial com especials són les circumstàncies personals dels que hi van assistir. Diversos sacerdots amb discapacitats físiques van concelebrar amb Joan Pau II.

Aquesta celebració jubilar ha coincidit amb l'inici de l'Advent. El Papa va subratllar: «Qualsevol persona marcada per una dificultat física o psíquica viu una mena d'"advent" existencial, l'espera d'un "alliberament", que tan sols es manifestarà plenament per a ella com per a tots amb el final dels temps. Sense la fe, aquesta espera pot assumir els tons de la desil·lusió, del desànim; amb el suport de la paraula de Crist, es transforma en esperança viva i operant.» La vivència de la fe no impedeix, sinó que més aviat estimula, l'exposició de reivindicacions a favor de les persones amb dificultats i problemes. Per això, el Papa va defensar el respecte als drets civils, socials i espirituals dels discapacitats i va fer una crida als polítics, i a la vegada va reclamar la garantia de les relacions humanes i de la promoció de formes de rehabilitació que tinguin en compte la visió integral de la persona humana.

La sensibilitat serveix de ben poc si no desemboca en el compromís. El tema dels discapacitats toca la fibra interior i obre a reflexions del sentit de l'existència. El compromís per crear les condicions humanes, socials, laborals i espirituals perquè la societat pugui integrar els discapacitats, amb dignitat i respecte, és un repte que no admet cap demora.

Lluís Serra i Llansana

sar res més significatiu que el fet d'honorar aquest home que ha fet tant espiritualment, socialment i culturalment pel món». (ACI)

Els jugadors dels Harlem Globetrotters han lliurat al Papa una pilota i una samarreta oficial de l'equip, impresa amb el nom Pope John Paul II i amb el número 75, corresponent a l'aniversari que aquest any celebra l'equip. Segons Mannie Jackson, l'amo de l'equip, «volíem fer alguna cosa significativa com a part de la celebració per l'aniversari. No podíem pensar

Casa Graupera Artesans del Neuler

d'Enric Graupera Iglesias

des de 1895 a Mataró

VOLEU MENJAR NEULES BONÍSSIMES? TORRONS I MANTEGADES COM ELS D'ABANS?

A Casa Graupera trobareu més de 30 varietats de Neules

a escollir, totes amb denominació marca «Q» de «Qualitat Alimentària».

Per aquest Nadal, postres per a gurmets.

...i la perfecció es va fer Neula!

Primera empresa de Neules amb denominació de «Qualitat Alimentària».

SERVIM A DOMICILI

Casa Graupera d'Enric Graupera Iglesias

a/e: info@casagraupera.com

Tel. 937 550 222 - Fax 937 550 326

C/ Sant Simó, 5 - 08301 Mataró (Barna)

A N A L I S I

Polèmica per la «píndola del dia després»

Un cop més es torna a plantejar una contraposició entre els qui s'auto-defineixen «els més moderns i flexibles defensors del progrés de la medicina» i els anomenats «dogmàtics defensors de la moral». La polèmica ha sorgit amb motiu de la comercialització del Norlevo, més conegut com a «píndola del dia després». No es tracta només d'un simple ús de termes diferents, sinó d'una de les qüestions més importants: la vida de l'home.

Per a uns l'embaràs comença amb la implantació de l'òvul fecundat a la paret de l'úter. Per a uns altres, la vida humana comença amb la fecundació (troçada d'un espermatozoide amb l'òvul). Des d'aquest moment existeix un ésser humà, l'ADN del qual ja conté, com en un «codi xifrat», totes les característiques de la persona que naixerà. És l'opinió d'un no creient, el biòleg francès Jacques Monod (1910-1976), Nobel de Medicina.

Per a uns l'avortament és la interrupció de l'embaràs (implantació de l'òvul a l'úter). Per tant, sense embaràs no hi ha avortament. Per a uns altres (no només moralistes i bisbes), l'avortament és la interrupció de la vida humana que ja s'inicia amb la fecundació de l'òvul. Per tant, és la interrupció de la vida humana. Des d'aquestes diferents posicions neix una variada valoració de la «píndola del dia després». Per a uns, és només un anticonceptiu; per a uns altres, un avortament clar.

«Preembrió» és una terminologia elaborada, particularment per la Comissió WARNOK, per autoritzar explícitament les experimentacions sobre embrions (mòrula-blàstula) els primers 14 dies des de la fecundació. Aquí ens trobem amb una definició mèdica i un problema moral. La primera limita el concepte d'embaràs entre la implantació de l'òvul a l'úter i el part. Abans de la implantació (preembrió) no hi hauria vida humana. Per tant, seria material útil per a l'experimentació. El segon afirma que el resultat de la concepció sempre és vida humana (sigui zigot, embrió o fetus). És a dir, la vida comença amb la concepció. La «píndola del dia després» actua en el període dels catorze dies (preembrió) i per tant no seria un avortament.

La situació

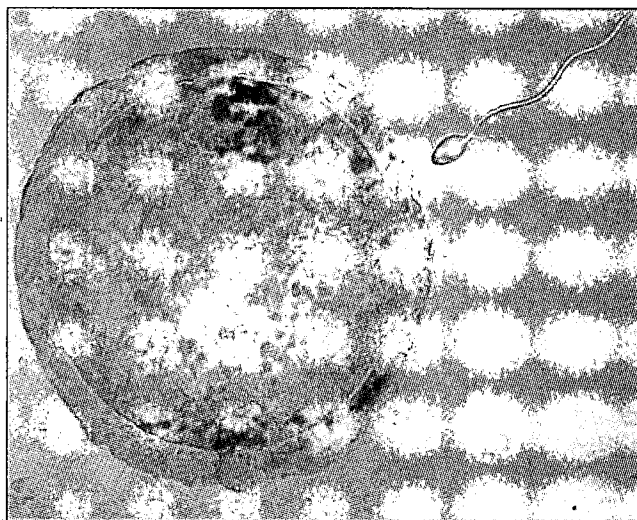
França: des del 6 de gener del 2000 es distribueixen gratuïtament, sense recepta, a noies menors d'edat que declaren haver tingut relacions no protegides. Així es vol frenar la maternitat entre aquestes joves.

Anglaterra: a Manchester, des de principis d'any, la píndola està disponible a les farmàcies, gratuïtament i sense recepta mèdica.

Itàlia: des de finals de setembre s'ha donat via lliure a la introducció al mercat de Mefiprex.

Estats Units: la Food and Drug Administration, comitè americà que vigila la comercialització dels fàrmacs, va aprovar l'ús de la píndola el 1988 remarcant-ne que l'èxit no és segur.

Espanya: es vendrà amb recepta a les farmàcies a partir de febrer del 2001.

La vida humana comença amb la fecundació.

del propi interès.

La Pontifícia Acadèmia de la Vida afirma que la píndola «no és més que un avortament realitzat amb mitjans químics». Invita metges, farmacèutics i sanitaris a realitzar amb fermesa una objecció de consciència moral davant d'aquest fàrmac que realitza una forma d'avortament camuflat i no registrable en les institucions. En referència a l'autorització europea per a la comercialització d'aquest fàrmac, s'ha observat que

La posició de l'Església

L'Església defensa que la vida comença amb la concepció; que confondre la contracepció i l'avortament és una equivocació greu en l'escala de valors; que considerar el preembrió com un cúmul de cèl·lules manipulables per mers capricis, fins i tot amb finalitats per al bé de la humanitat, és adoptar el principi de Maquiavel («El fi justifica els mitjans»); que és un «ulterior missatge orientatiu per a la banalització del sexe» (Carlos Campagnoli, primari de Ginecologia de l'Hospital de Santa Anna de Torí); que negar respecte a aquest ésser petit és una falta greu de respecte al més feble. És situar-se a la perspectiva de fer servir els altres depenent

es necessita un examen més profund.

L'avortament és un desafiament ètic. No hi ha dubte que cada u ha de seguir la pròpia consciència (és un dret i un deure). Però també és un deure informar-se i assegurar-se de la validesa i consistència de la consciència. La moral no és una ciència a mercè de cada u. El Bé i el Mal no es poden fixar arbitràriament (relativisme) segons el desig o l'estat subjectiu de cada u. És necessari ser fermes en els principis (no relativitzar el mal), però tenir una profunda comprensió i respecte cap a les persones (Jn 8,2-11).

Evidentment, el problema de la vida és més clar (no dic més fàcil) per a qui té fe.

P. Luis O., barnabita de Sant Adrià de Besòs

BRASIL

L'episcopat rebutja la programació televisiva

RIO DE JANEIRO.— La Conferència Episcopal Brasileira ha assenyalat que la televisió al país està patrocinant la degradació moral de la família amb la seva programació. Els bisbes consideren que els principals canals de televisió del país «porten a les llars brasileres el sexe explícit, el llenguatge abusiu, la degradació de la convivència familiar i social, i la violència». Segons el prelat, «explotar aquestes imatges i continguts no és un exercici de la llibertat de comunicació, ni de llibertat democràtica, sinó una manifestació de l'autoritarisme dels mitjans de comunicació».

L'episcopat brasiler creu que els pares de família tenen «immenses dificultats» a causa de les «constants deformacions canalitzades a través dels programes televisius» i asseguren que la població està «àvida de programes de més bon nivell artístic i cultural. Dir que el poble no accepta i que no li agraden els programes de més bon nivell és una mentida». En aquest sentit, la Conferència Episcopal subratlla que els mitjans de comunicació han de ser servidors del bé comú i insten a crear un organisme de control sobre les comunicacions socials, previst per la Constitució. (ACI)

FRANÇA

Ampliació de l'avortament

PARÍS.— L'Assemblea Nacional francesa ha donat llum verda a l'ampliació de 10 a 12 setmanes del termini legal per practicar l'avortament i ha aprovat la possibilitat que les menors d'edat puguin avortar sense permís patern. El president del Moviment per França, Philippe de Villiers, ha assegurat que aquesta reforma és inconstitucional i nega «el primer dels drets humans, el dret a néixer». L'aprovació d'aquesta reforma s'ha produït tres dies després que el primer ministre francès, Lionel Jospin, anunciés la intenció de donar via lliure a la investigació amb embrions. Segons De Villiers,

aquesta modificació de la llei de l'avortament i l'avantprojecte de llei sobre bioètica conduiran a reconèixer tres menes d'éssers humans: els que tenen dret a viure; els que no tenen dret a viure perquè són discapacitats i els qui estan destinats a morir en investigacions científiques. Per la seva part, l'arquebisbe de París, el cardenal Jean-Marie Lustiger, ha afirmat que «servir-se d'embrions congelats amb finalitats d'investigació vol dir acceptar una nova transgressió utilitarista del principi de cautela i ofendre mortalment el respecte a allò que té sobre aquesta terra valor absolut, l'ésser humà». (Zenit)

SANTA MARTA
SERVEIS ASSISTENCIALS

Assistència en postoperatoris, malalts crònics, malalts temporals.

Companyia a gent gran, ajuda a domicili, desplaçament a la consulta mèdica.

Tenir cura de nadons.

Servei a les clíniques i domicilis particulars sense cap limitació d'horari. Teleassistència.

Infermeres, auxiliars de clínica, puericultores, vetlladores/ors.

Tel. 932 453 758 / 932 315 227

Vaticà

Document sobre el matrimoni i les parelles de fet

ROMA.— Per què l'Església no accepta la legalització de les parelles de fet? A aquesta pregunta respon l'últim document del Pontifici Consell per a les Famílies, titulat *Família, matrimoni i parelles de fet*. El document, de 77 pàgines, ha estat publicat en castellà, anglès, italià i francès.

El Pontifici Consell per a la Família ha considerat oportú fer un examen profund sobre les parelles de fet, els seus elements constitutius i els motius per afrontar «el problema del seu reconeixement i la seva equiparació jurídica amb la família fundada del matrimoni». En el document es pren en consideració la família com a bé social, els valors objectius que cal fomentar, i els deures que la societat «justament hauria de protegir i promoure, i custodiar la seva arrel, que és el matrimoni». També es profunditzen

alguns dels aspectes que aquesta reivindicació presenta pel que fa al matrimoni cristià i s'exposen alguns criteris generals del discerniment pastoral, «necessaris per donar una orientació a les comunitats cristianes».

El comunicat recorda que el Papa, amb motiu del Jubileu de les Famílies ha afirmat que és necessari un compromís per defensar el valor de la família i el respecte de la vida humana, des del moment de la concepció, ja que «es tracta de valors que pertanyen a la "gramàtica"

L'Església ha reflexionat sobre la legalització de les parelles de fet.

fonamental del diàleg i de la convivència humana entre els pobles». Així mateix, avança que «els pastors que han d'acollir i guiar molt sovint les persones que viuen aquests problemes, rebran segurament amb aquest document orientacions oportunes per a la seva activitat pastoral».

El Pontifici Consell espera, a més, que el text sigui també un instrument útil per als polítics i els legisladors: «Una permissivitat moral d'aquesta mena no té més remei que ocasionar danys a les

exigències autèntiques de la pau i de la comunió entre els homes. (...) Davant de qualsevol llei que intenti donar validesa jurídica a unions entre persones, fins i tot del mateix sexe, que pretenguin reemplaçar amb els mateixos drets la família fundada en el matrimoni entre un home i una dona, un legislador cristià no pot contribuir a formular-la ni a aprovar-la en una seu parlamentària. (...) Es tracta de lleis que no són de conformitat amb el disseny diví». (ACI)

Gaudí i l'Oratori de Sant Felip Neri

ROMA.— El congrés estatutari i seixenà de la Confederació de l'Oratori de Sant Felip Neri s'ha reunit a Roma recentment al voltant del tema *Els seglars i l'oratori en el tercer mil·lenni*. La presència, per primera vegada, de laics auditors, juntament amb reverendíssims pares preposits i vocals de les 74 congregacions, sumava el nombre de 189 persones. En diversos moments la figura del servent de Déu Antoni Gaudí, juntament amb la d'altres membres en procés canònic de beatificació o canonització, va estar present en els treballs i pregàries del congrés.

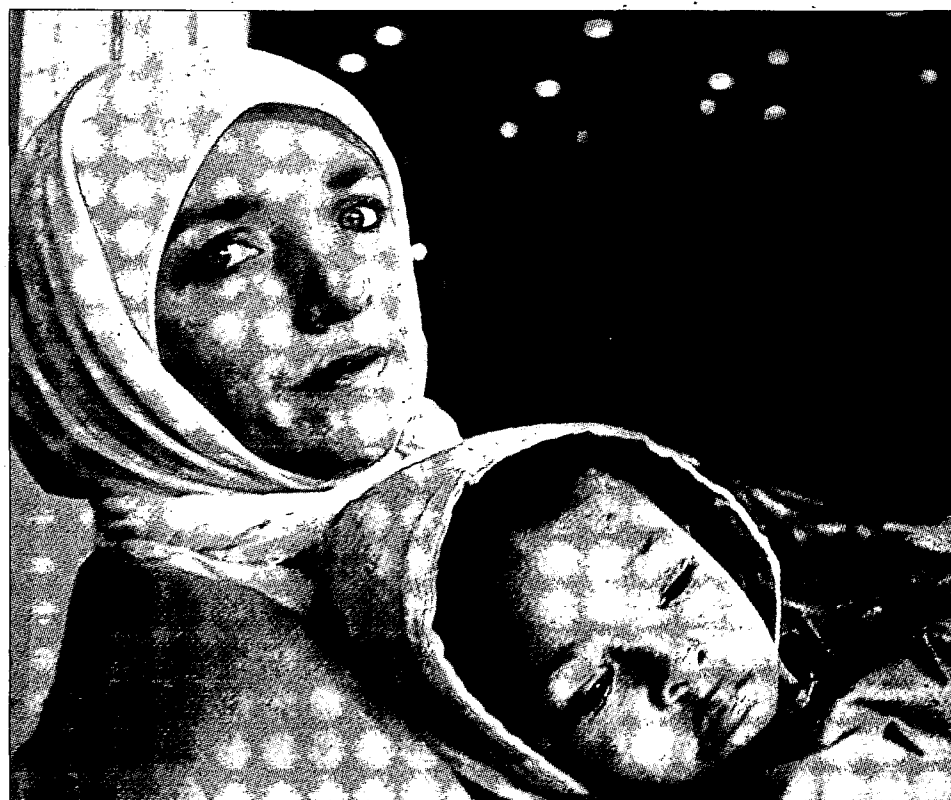
El professor Guzmán Carriquiri, vicepresident del Consilium pro Laicis, en la seva ponència *L'oratori en la missió de l'Església a l'alba del tercer mil·lenni*, va fer una referència al servent de Déu: «La imatge esculpida de sant Felip Neri, entronitzada, en ple Jubileu en el famós temple expiatori de la Sagrada Família evoca també l'influx del sant i de la tradició oratoriana en la vida i, certament també, en l'obra arquitectònica d'Antoni Gaudí...»

La relació del P. procurador general Giorgio Finotti, de l'oratori de Bolonya, també va mencionar el recent iniciat procés canònic d'Antoni Gaudí, juntament amb molts altres del conjunt de la família oratoriana. La Confederació de l'Oratori va acordar elevar a la Congregació per a

les Causes dels Sants i als respectius postuladors un acord referit als servents de Déu: Mons. Salvi Huix i Miralpeix (antic preposat del oratori de Vic, bisbe d'Eivissa i bisbe màrtir a Lleida), Francesc Castelló i Aleu (jove dirigent d'Acció Catòlica a Lleida amb el bisbe Huix i màrtir), Pere Tarrés i Claret (antic dirigent seglar, metge i sacerdot, fill espiritual de l'oratori de Gràcia), Antoni Gaudí (arquitecte iniciador del temple de la Sagrada Família), i Josep Torras i Bages (tan vinculat a l'oratori de Barcelona i al de Vic que va sol·licitar-ne l'ingrés en la congregació de Barcelona). En l'acord s'expressa l'agraïment a la Seu Apostòlica i a les diòcesis respectives per la incoació dels processos de beatificació, i el goig i l'esperança que la causa d'Antoni Gaudí sigui diligentment considerada.

A l'oratori vespertí i en la solemne concelebració a Santa Maria in Valicella, al costat del sepulcre de sant Felip, i presidida pel cardenal Eduardo Martínez Somalo, tota l'assamblea va demanar per la prompta glorificació dels venerables i servents de Déu, entre ells Antoni Gaudí, amb fervor i entusiasme. Tots els participants eren conscients que seria el primer laic, membre de l'oratori seglar, elevat als altars.

Antoni M. Serramona,
de l'Oratori de Sant Felip Neri de Barcelona

depèn de tu

que trobin acolliment

Si vols rebre informació
omple la butlleta o envia un e-mail

Nom, Cognoms

Adreça

Tel.:

Població

C.P.

Plaça Nova, 1. 08002 Barcelona. Tel. 933 013 550
E-mail: correu@caritasbcn.org - <http://www.caritasbcn.org>

Càritas
Ajuda'ns a ajudar

Compte de Càritas:
nº 2100 0965 51 0200010269
"la Caixa"

INSTRUMENTS MUSICALS

FUSTE

PIANOS

TECLATS

VENT - CORDA

SO PROFESSIONAL

C/ MARINA, 310, Tel. 934 559 258 — C/ MALLORCA, 352, Tel. 932 074 518 - BARCELONA

ORGUES LITÚRGICS ROGERS

- L'orgue americà al millor preu europeu
- Comunitats religioses exemptes del pagament d'IVA

NOVETAT • Orgue portàtil litúrgic, 150.860 ptes + IVA

Distribuïdor exclusiu per a Catalunya

Vaticà

El segle dels laics

■ Celebrat a Roma un Congrés Mundial del Laicat Catòlic

ROMA.— Del 25 al 30 de novembre s'ha celebrat a Roma un Congrés Mundial del Laicat Catòlic, amb el lema «Testimonis de Crist en el nou mil·lenni». Hi han pres part més de 550 persones de 92 països, la majoria dels quals eren laics; els bisbes i preveres foren només

una cinquantena. Una tercera part dels participants foren enviats per 90 conferències episcopals, una altra tercera part representava moviments mundials de laics i la resta eren laics invitats pel Pontifici Consell per als Laics, que n'era l'organitzador.

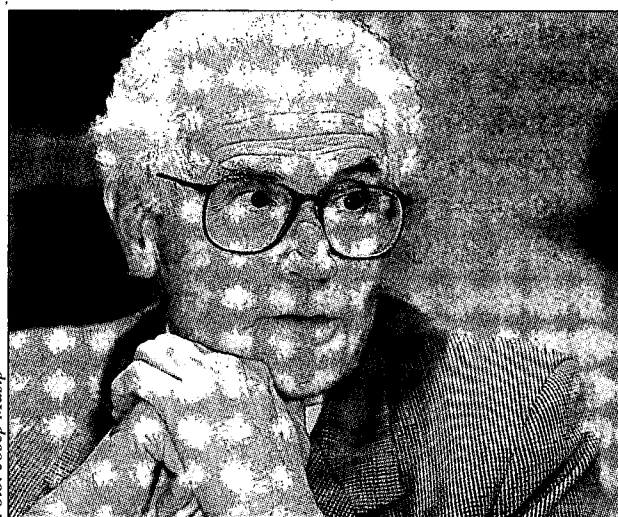
Una quarantena dels assistents eren espanyols representants de diverses realitats laicals. Els catalans foren: Loreto Ballester, directora general de la Institució Teresiana; Jordi Bonet, invitat pel Consell; Jaume Castro, de la Comunitat de Sant Egidí; Enric López Viguria, responsable mundial de l'escoltisme; l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, consultor del Consell; Antoni Matabosch, invitat pel Consell; Natàlia Méndez, secretària mundial dels Estudiants Catòlics; Gaspar Mora, consiliari dels Centres de Preparació Matrimonial; Josep M. Riera, responsable mundial de les comunitats de Vida Cristiana, i Joan Vallès, per la Institució Teresiana. Com es pot apreciar, la participació de catalans en institucions mundials és molt elevada.

Feia més de trenta anys que no se celebraven congressos d'aquesta mena. Fins ara se n'han celebrat dos abans del Concili

Vaticà II (els anys 1951 i 1957) i un immediatament després del Concili, l'any 1967. Algun dels assistents al congrés del 1967 explicava que allà bastants bisbes i cardenals desconfiaven encara dels laics i que en una memorable intervenció el Sr. Joaquín Ruíz Giménez es dirigí a ells: «No tingueu por, homes de molta fe.» L'ambient ha estat ara molt diferent. No hi ha hagut cap temor a la força que representa el laicat en l'Església. Al contrari.

El 26 de novembre el Papa celebrà una eucaristia a la plaça de Sant Pere davant de 40.000 persones, per celebrar el Jubileu del Laicat i dirigí una bona part de la seva homilia als congressistes.

Amb l'arribada del mil·lenni, digué, «ha arribat l'hora dels laics». «Avui més que mai el vostre apostolat és indispensable a fi

El Dr. Matabosch va se convidat pel Pontifici Consell per als Laics.

que l'Evangeli sigui llum, sal i ferment d'una nova humanitat.» Repetí més tard el missatge que dirigí als dos milions de joves el mes d'agost: «Sereu el que heu de ser si viviu el cristianisme sense reticències; així podreu incendiar el món.» Al final de la missa, en la qual es mostrà la internacionalitat perquè es va celebrar en suahili, llatí, anglès, àrab, alemany, castellà, francès i italià, el Papa lliurà els documents del Concili Vaticà II a deu laics de les cinc parts del món: «Trenta-cinc anys després de la conclusió us dic que s'ha de tornar al Concili. És necessari tornar a prendre els documents del Concili Vaticà II.» Joan Pau II insistí en les importants tasques dels laics: «N'hi ha prou de pensar en les conquestes socials i en la revolució en el camp genètic; en el progrés econòmic i en el subdesenvolupament en àmplies zones del planeta; en el drama de la fam en el món i en les dificultats que existeixen per tutelar la pau; en la xarxa capilar de comunicacions i en els drames de solitud i violència que registren les cròniques diàries.» Els laics han de ser missioners de veritat, perquè «l'home contemporani, escolta més fàcilment els testimonis que els mestres; de fet, si escolta els mestres ho fa quan són testimonis.»

Celebracions jubilaris

El Congrés durà sis intensos dies, un dels quals (el diumenge) es dedicà a les celebracions jubilaris. El primer dia es presentà la situació del món, de l'Església i del laicat. El darrer dia es dedicà a ponències conclusives i al missatge final. Els tres dies centrals, a estudiar tres dels

aspectes més bàsics del laicat: vocació, missió i formació. Cadascun d'aquests tres dies es dividia entre una ponència d'un bisbe, una taula rodona de sis laics i aportacions lliures dels assistents. El bisbe de Namur (Bèlgica) fonamentà la vocació del laicat en el baptisme que incorpora a Crist i a la Església, i en l'experiència personal cristiana. Sobre la missió parlà el cardenal Lustiger de París; durant aquest dia s'insistí en els dos aspectes centrals de la missió del laic: l'evangelització i la transformació de la societat segons l'evangeli. Sobre el tema de la formació del laicat, inicià el debat l'arquebisbe de Conakri, Mons. Sarah.

Les aportacions dels assistents mostraren la gran diversitat i riquesa actual de l'associacionisme laical arreu del món. Molts moviments en lloc d'aprofundir el tema comú programat, es dedicaren a exposar la singularitat del seu propi moviment. Altres estaven interessats a exposar la situació del seu país i si bé a voltes resultava fora de lloc, en altres moments produí un gran impacte, com fou el cas d'un algerià, d'una noia de Sibèria i especialment d'una altra de Iugoslàvia. El Congrés no volia en cap moment arribar a unes conclusions determinades o a unes actuacions pactades. Volia ser una posada en comú del pensament laical sobre els mateixos laics a l'inici d'un nou segle. Tot i que el poc temps i la manera de treballar (sempre en plenària, sense treball de grups) no facilità gens el debat entre els congressistes, aparegueren molt clarament accents diversos. Es pot posar un exemple, tot i que es tracta d'una certa simplificació. El tema de la vocació laical i de l'experiència cristiana fou admès per tothom, però fou especialment celebrat pels anomenats

«Moviments eclesials i noves comunitats»; en canvi, les qüestions sobre el compromís en la societat foren més aprofundida pels moviments més veterans, especialment pels d'Acció Catòlica. Les intervencions es recordaven mútuament aspectes del laicat que calia equilibrar en una bona síntesi: arrelament espiritual, força evangelitzadora, compromís en la societat i formació adequada. Tant el mateix Papa com les ponències conclusives insisteixen en la doble vessant de l'acció del laicat: a l'interior de l'Església i, en el lloc on hi tenen una missió especial, en la societat.

El Congrés interessà molt i ha estat molt positiu. Personalment penso, i ho vaig dir en plenària, que el segle xx serà el segle dels laics. O serà el segle dels laics o l'Església tindrà dificultats i quedarà tancada en si mateixa; o serà el segle dels laics o l'Església no serà completament cristiana. Davant d'aquestes disjuntives penso que l'Església no deixarà de ser fidel a l'Esperit.

«El Papa insisteix en la doble vessant de l'acció del laicat: a l'Església i en la societat»

34è Pessebre Vivent de Sant Fost

Es representa des del Nadal de 1967

El Pessebre Vivent dels efectes especials de Catalunya

El Primer Pessebre Vivent del Vallès

DIES DE REPRESENTACIÓ

17, 24, 25, 26 i 31 de desembre del 2000
1, 6, 7 i 14 de gener del 2001
A les 6 i a les 7 de la tarda

Obsequi de pa torrat, amb all i oli i vi del poble a tots els assistents abans de les representacions.

Sant Fost, poble a 5 km de Badalona per la Conreria.

Antoni Matabosch

Delegat general d'Apostolat Seglar de Barcelona

Ebibeyín (Guinea Equatorial)

Apreciats amics,

Són les sis de la tarda. Surto a fer un tomb pel barri d'Esong Esi. El camí és ple de tolls i les sandàlies s'enfonsen al fang, conseqüència de les pluges persistents. Es va fent fosc. En algunes cases s'encenen les làmpades del bosc. Però mama Cirila, que viu amb la seva germana cega, no la podrà encendre per manca de diners per comprar petroli. Passo per davant de la cuina d'Adolfo Abeso. Els diumenges li porto la comunió i li lleigeixo i comento la Paraula. La seva dona deu estar en aquest moment preparant l'únic àpat del dia: sopa de cacauet, mandioca, bambucha..., menjaran allà, a la cuina. No hi ha taula familiar. Tampoc no necessiten cadires.

Continuo el meu camí. Em trobo amb Paciano i entaulem conversa. És un dels que proclamen la Paraula de Déu en l'Eucaristia del diumenge. Ho fa en la seva llengua fang. Està casat amb una sola dona. Nou fills. Ara em surten al pas unes nenes, una és alumna del nostre col·legi Jesús-Maria; l'altra assisteix al centre privat de batxillerat que l'Església té a Ebibeyín.

Alumnes del col·legi Jesús-Maria d'Ebibeyín, al fons, l'internat.

La posta de sol és ràpida, així que s'hi veu poc quan em creuo amb Celestina. Ve de la finca amb l'esquena encorvada pel pes de la llenya, la mandioca... Finalment, em trobo amb Belarmino. Un fill seu, jove, ha mort a Gabon, la república veïna. Ni accidentat ni malalt. Aleshores? «Malaltia del país», que és el

mateix que dir «enverinat». Van proliferant casos de bruixeria, espiritisme. Què fer? És urgent presentar als nostres cristians el centre de la nostra fe: el Messies universal. I és urgent que sapiguem adherir-nos a Ell.

Torno a casa. Cerco un indret tranquil per pregar. Aquesta Guinea! Quanta pobresa! I Ràdio Exterior d'Espanya donant la notícia: es descobreixen noves bosses de petroli. Una, la que han troba sota la bonica illa de Corisco, pot ser la més gran de tot Àfrica. Aquest petit país pot esdevenir el més ric del món. Si fos així, què passaria amb la benaurança promesa als pobres?, es veurien lliures els guineans de la temptació de cobdícia i de poder? El que desitgem i busquem és que siguin feliços.

Una abraçada en Crist,

Margarita Cabestany

Loum-Ville (Camerun)

Apreciats amics,

Fa temps que us volia parlar una miqueta del Camerun, país on treballo. Sóc missionera Filla de la Sagrada Família de Natzaret. He estat molts anys a Veneçuela i em van enviar a Àfrica. Es poden dir moltes coses d'aquest país africà. Però avui vull parlar dels infants. Mai no havia vist infants tan i tan alegres. Pràcticament no tenen res, juguen al carrer (si és que se'l pot anomenar així) amb una pilota de paper o simplement amb un pal, al costat dels tolls d'aigua en vies de putrefacció. Són infants feliços i no perquè tinguin molt sinó perquè viuen l'avui del bon Déu. Viuen l'avui sense lamentar-se i sense preocupacions al matí. Viuen amb alegria el present. Jo venia de Catalunya, cansada de veure infants al carrer, i no n'havia cap que tingués l'alegria dels infants d'aquí.

Generalment no els sents plorar. És cert que sempre demanen però si no els dones no ploren ni agafen aquestes enrabiades que veus en els països desenvolupats on no manca res. Aquí, al Camerun, els infants no necessiten res perquè la felicitat la tenen al cor.

Els infants del Camerun m'han robat el cor. I, per descomptat, també han robat el cor del bon Déu. Ara més que mai entenc allò de l'evangeli: «Si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel» (Mt 18,3). En la feblesa de l'infant es troba precisament la seva força. Els infants, malgrat que els manca de tot, tenen l'alegria de ser ells mateixos. A nosaltres ens toca formar-los segons el cor del bon Déu. Us convido a descobrir la veritable alegria, la que és fruit del que som i no del que tenim.

Isabel Garriga Cros, missionera de Natzaret

Baroda (Índia)

Estimats germans,

He rebut *Catalunya Cristiana* i estic molt agraïda per la bona feina que feu de trobar padrins perquè ens enviïn el setmanari. M'ha fet molta il·lusió que precisament sigui des de l'església del passatge Camps Elisis. Moltes vegades jo havia visitat aquesta església. En la meua comunió som quatre germanes i jo sóc l'única espanyola. Portem un internat amb 75 nenes, un petit dispensari al meu càrrec i el treball pels pobles... grups de dones, promotores de salut.

Una abraçada en el Senyor Jesús,

Montserrat Martorell Balaguer,
missionera de Crist Jesús

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.** ☐

Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐

Missioner ☐ **Missionera** ☐

(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐

Domiciliació bancària ☐

Títular Data

Entitat
[][][][]

Oficina
[][][][]

DC
[][]

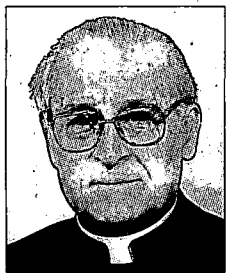
Compte
[][][][][][][][][][]

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
C/Puiggarí, 5 • 08014 Barcelona • Tel.: 934 905 988 • Fax: 934 902 035

Carta Dominical

Alguns aspectes de l'Encarnació

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Som prop del Nadal del Gran Jubileu que hem celebrat durant aquest any per commemorar el 2.000 aniversari de l'Encarnació del Verb. Sobre aquesta, el P. Ladaria diu: «A partir de la vida de Jesús, dels seus fets i de les seves paraules, fins a la seva mort i resurrecció, s'arribà a la idea que ell és el Fill enviat al món pel Pare. A la vegada, Jesús, el Fill, coneix el Pare, però Jesús és el Fill —amb majúscula—, els dos termes són estrictament correlatius. En l'aparició històrica de Jesús, el Fill, se'ns ofereix la revelació de Déu com a Pare».

També voldria insistir en una altra cosa que diu el P. Ladaria sobre l'Encarnació del Verb de Déu, el Logos. «L'Encarnació ens mostra la veritat última sobre l'ésser de l'home. La relació fonamental i interna entre el Logos i la naturalesa humana. D'una banda, el Fill, com a Logos-Paraula, és per la seva mateixa essència el qui descobreix i manifesta lliurement la paraula del Pare a tot allò que no és diví.»

«D'altra banda —afegeix— si aquesta comunicació del Logos al que no és diví es realitza és perquè assumeix la naturalesa humana. Aquesta, per tant, no és una màscara que el Fill de Déu ha pres des de fora, o darrere de la qual s'amaga, sinó que, pel seu mateix origen, és en ella mateixa el símbol del mateix Logos, de manera que, amb una autenticitat ontològica última es pot i s'ha de dir: l'home és possible perquè és possible l'alienació del Logos.»

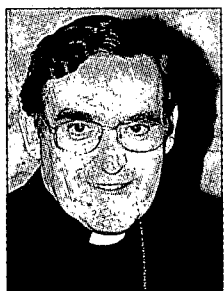
És un pensament atrevit, però és veritat. És a dir, és possible l'home, tal com és l'home, no el fals home, no el que sovint es presenta en els mitjans de comunicació; és possible l'home autèntic perquè ha estat possible la condescendència del Verb, perquè el Logos s'ha fet home, ha estat model per a tothom de comportament i de donació als altres.

Diu el teòleg Von Balthasar: «El fet que l'ésser absolut de Déu es decidís a presentar-se en una existència humana i fos capaç de posar en pràctica la seva decisió, és quelcom que al contemplatiu de l'existència humana de Jesús li hauria d'estranyar cada dia com una cosa impossible, com quelcom que posa els pèls de punta. Hauria de fer-li perdre els sentits, fer-li perdre el peu de terra o caure almenys en aquell èxtasi d'incomprensió que acompanyava els contemporanis de Jesús». La sorpresa, l'admiració i de vegades fins i tot l'escàndol eren manifestacions de la sorpresa dels homes davant del Logos encarnat.

Acabo amb aquella frase, de gran profunditat, de sant Pau a 2Co 1,17 i s. quan parla de l'evangelització dels Corintis: «Aquests eren els meus plans, ¿direu que vaig obrar amb lleugeresa? ¿O bé que prenc decisions mogut per interessos purament humans, i que tan aviat dic un sí com un no? Déu n'és testimoni fidel: la paraula que us adreçem no és ara sí, ara no. El Fill de Déu, Jesucrist, que hem anunciat entre vosaltres tant jo com Siles i Timoteu, no ha estat mai ara sí, ara no: en ell només hi ha el sí! En Jesucrist, totes les promeses de Déu han trobat un Sí, i per això, gràcies a ell, diem Amén a Déu i li donem glòria.»

Paraula i vida

Tres dimensions de l'Advent

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Ens acostem al Nadal. Aquest temps d'Advent ens recorda que «tenim la salvació a prop nostre», perquè Jesús, el nostre Salvador, ve a nosaltres, s'apropa als homes.

L'Advent ens fa viure diverses vingudes del Senyor. La primera fou la que succeí allà a Betlem, el naixement del Salvador, del qual el 25 de desembre celebrarem un nou aniversari. És un fet històric, puix la nostra fe cristiana està immersa en la història de la salvació. Sense aquest fet històric no hauria arribat la plenitud dels temps. Aquell esdeveniment ens fa reviure la Tradició de l'Església. El cristià ha de mirar de tant en tant enrere i anar a les fonts.

Tanmateix l'Advent ens prepara per a la vinguda definitiva del Senyor Jesús. Aquell que prengué la nostra carn, es féu home i nasqué pobre i humil en un pessebre se'ns manifestarà en la glòria i majestat de la fi del temps, per instaurar el cel nou i la terra nova, l'eternitat amb Déu en la glòria del cel. Els cristians hem de mirar el futur, fer camí, pelegrinar cap a la

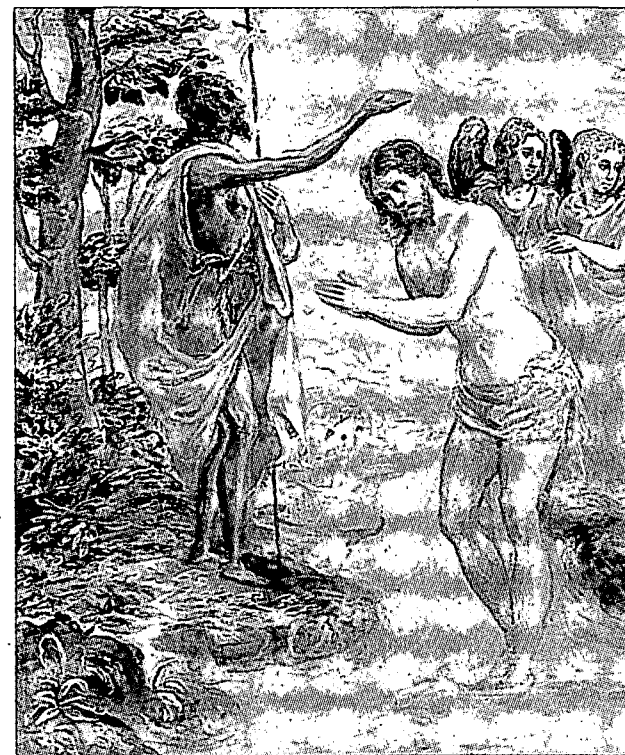
Jerusalem celestial, perquè Déu ens ha creat a la seva imatge i semblança i, per tant, per a l'eternitat.

L'Advent ens vol ajudar a preparar-nos per acollir la presència del Senyor enmig nostre. El Jesús de la cova de Betlem neix cada dia en cadascun dels homes i dones que ens envolten, en els seus sofriments i en les seves alegries. La pobresa del naixement i la glòria de la parusia estan íntimament relacionades amb el Crist. Ens hem de preparar avui per a aquestes dues vingudes del Salvador. Per això els cristians hem de mirar el present i viure'l amb aquell amor que ens despulla de l'egoisme, ens fa solidaris i omple la nostra vida de la glòria de Déu que un dia posseïrem amb plenitud.

L'Advent ens ajuda a viure intensament el passat, el present i el futur. És la riquesa de la fe en Jesucrist que és l'alfa i l'omega de la història. L'Advent té un ric contingut teològic, ja que considera tot el misteri del Redemptor, des de l'entrada del Senyor en la història fins al seu final. Els diferents aspectes del misteri de Crist es remeten els uns als altres i es fusionen en una admirable unitat.

Una antiquíssima tradició ha assignat a l'Advent la lectura del profeta Isaïes, ja que en ell, més que en els altres profetes, ressona més l'eco de la gran esperança que va confortar el poble escollit durant els difícils i transcendents anys de la seva història. Durant aquest temps litúrgic es proclamen les pàgines més significatives del llibre d'Isaïes que constitueixen un missatge d'esperança perenne per als homes de tots els temps.

Joan Baptista encarna perfectament l'esperit de l'Advent. Ell és el signe de la intervenció de Déu en el seu poble i com a precursor del Messies té la missió de preparar els camins del Senyor i d'assenyalar Crist ja

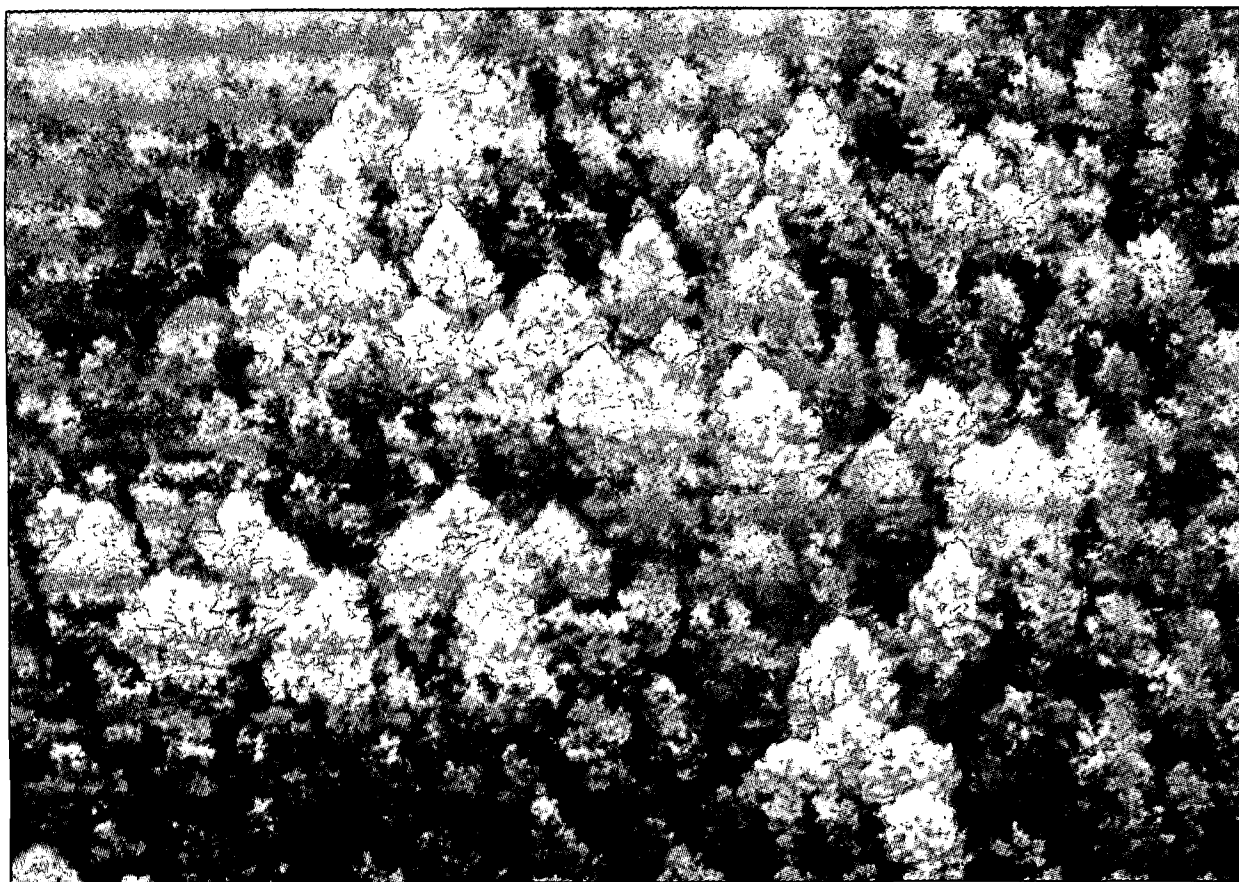
Joan Baptista encarna perfectament l'esperit de l'Advent.

present enmig del seu poble, fonament de l'esperança cristiana.

La dimensió transcendent de la vida cristiana no ha de disminuir, sinó que ha d'augmentar el compromís de redimir la història. Jesucrist, amb el poder del seu Esperit, actua en el cor dels homes no sols per a despertar l'anhel del món futur, sinó també per a inspirar, purificar i enfortir el compromís dels cristians enmig del món, per tal de fer més humana la vida terrenal. Déu, entrant en la història, interpel·la l'home i exigeix una conversió contínua per viure les benaurances del Regne.

opinió

Zoom

En un bosc prop de Berlín s'han descobert uns arbres que dibuixen una esvàstica de 60 per 60 m que només es veu des de l'aire i a la tardor, quan els arbres de la figura canvien de color mentre que els del voltant es mantenen verds. Aquesta creu gammada va ser plantada el 1938 per un simpatitzant nazi. Han passat més de seixanta anys sense que ningú se n'adonés. Molt sovint, només una bona perspectiva ens permet de reconèixer que les tenebres del passat es camuflen prou bé enmig d'un present que sembla tranquil.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

600.000 adopcions a distància

L'adopció d'infants és un fet que cada dia té més ressonància. És bo que matrimonis que no poden tenir fills, n'adoptin un o més que pràcticament no tenen pares. Ara, però, la solidaritat pren una nova volada amb una adopció que es defineix «a distància». En aquest supòsit, adoptar un nen o una nena vol dir que es manté amb ell una relació llunyana geogràficament, però molt propera per l'eficàcia. Els pares adoptius, tot i que no reclamen la vinguda i la incorporació de l'adoptat a la pròpia família, continuen mantenint un acompanyament de relació epistolar amb l'infant que se'ls ha assignat o confiat;

fins i tot, en reben fotografies i segueixen tot el seu procés afectiu i educatiu.

Es dona al mes un dòlar per aconseguir una qualitat de vida superior a molts infants de països en desenvolupament. Amb aquests diners, els nens i les nenes poden menjar, vestir-se, tenir un sostre, anar a l'escola i aprendre un ofici. Matrimonis italians mantenen 600.000 nens a distància, i ofereixen un total de 360.000 milions de lires (164 milions de dòlars). Les aportacions econòmiques són confiades a unes 400 associacions de laics, confessionals o no, i a organismes missioners de l'Església catòlica, que gestionen tot l'afer solidari. Els països més afavorits són Sud-amèrica, Àfrica, Àsia i l'Est europeu.

La duració d'aquest ajut personificat és de temps indeterminat; generalment dura fins que el petit es pot valdre d'ell mateix. El primer cens de les organitzacions del sector, l'ha fet públic la Universitat Catòlica de Milà i el Centre Missioner de Belluno-Feltre en un Congrés Nacional de les mateixes institucions celebrat a Roma els dies 18 i 19 de novembre.

Cal dir que el 53% d'aquests organismes són no confessionals, mentre que el 47% són d'inspiració cristiana. Tots actuen sense cap afany de lucre.

Tot plegat, una bona notícia!

Notes insignificants

Germà Adrià

Acceptes?

Estimada Maria, En aquest tercer diumenge d'Advent, voldria proposar-te tornar a la cova (no hi aniríem pels camins de l'ase, ara hi ha autopistes molt còmodes si es té un bon cotxe).

Tornar a la cova, Maria, perquè quan neixi el teu Nen, tot estigui net, guarnit, adequat a la seva categoria.

Això, Maria, si continues obstinada a ser pobra. Perquè hi ha llocs molt còmodes per néixer (i no et proposo precisament el palau d'Herodes).

Anem a la cova, Maria. Tinc molts voluntaris per treballar sota les ordres de Josep, sota la teva mirada femenina i delicada.

Res de teranyines, ni de portes amb reixes. Res de forats al sostre.

Els voluntaris pintarien la porta i les finestres. Posarien teles fines al pessebre. Buscarien dos sofàs (als contenidors n'hi ha molts). Portarien cadires i una taula. I quedaria una cova més arregladeta. Perquè es pot ser pobre, Maria, però no tant com per néixer en un estable.

A Càritas segurament ens donaran un cotxet per passejar el Nen. I segur que trobarem moltes noies disposades a acaronar-lo quan Tu estiguis comprant o passejant amb sant Josep. Si no t'obstinessis a ser pobra, podria buscar-te algun pis a Barcelona; en un lloc cèntric, perquè el trobessin tots els pastors i tots els reis.

I si volguessis néixer en un lloc pobre, també n'hi ha a Barcelona, perquè a les ciutats modernes s'hi acumula molta pobresa.

Si t'obstines, puc proposar-te alguns racons al cor de la ciutat. Racons fàcils de trobar i ben comunicats amb la resta de la ciutat (però que ni tan sols se sap que existeixen).

Et proposo néixer a casa de la família de la Peru. Són cinc. La petita va néixer fa pocs mesos. Viuen en una casa gran mig abandonada, en una habitació interior, que té una finestra que dona al pati de ventilació. A l'habitació hi ha un gran llit on dormen tots cinc, i un raconet amb dues cadires. Segur que la Peru us ofereix el llit per a Tu, Josep i el Nen i ells anirien a dormir al passadís. Té l'inconvenient que els pastors i els reis haurien de pujar d'un en un a lloar el Nen.

El teu fill també podria néixer a casa de la Luni, una mare molt jove. Als soterranis d'una casa no gaire lluny de la nova Rambla del Raval. En aquells soterranis hi ha set departaments. Segur que la Luci us cedeix el seu, que comparteix amb l'Ari també molt bona. Totes dues han dormit moltes nits al carrer, i segur que s'oferirien a dormir al portal de casa.

Els reis i els pastors podrien entrar-hi de tres en tres. Està clar que haurien de donar una propina a l'encarregat que té molt mal geni. La Luni i l'Ari us anirien a comprar i, si cal, demanarien almoïna perquè tinguéssiu de tot.

I, si vols, podries anar a casa la Joaqui. Viu al carrer més concorregut del barri. I als pastors i als reis, no els desagradaria el panorama.

Mira, s'entra a casa la Joaqui pujant un esglaó. Hi ha una saleta de trastos. Després se'n baixen quatre i s'arriba a un passadís ample on hi ha dos matalassos recollits durant el dia. Al passadís hi ha quatre portes. Quatre habitacions sense cap ventilació. Entre els matalassos recollits i les quatre habitacions dormen la Joaqui, els sis fills que li queden i dues rellogades. Una d'elles, té un nadó de tres mesos. S'entendrien molt bé amb el teu Nen Jesús. I sempre tindrien la protecció de la Joaqui.

Acceptes? Quina de les tres propostes?

Punt de vista

Ferran Guillén

Escolapi

Dèficit d'escatologia

«Si és per aquesta vida que hem posat solament en el Crist la nostra esperança, som els més desgraciats de tots els homes» (1Co 15,19).

La raó profunda de tantes depressions de l'home occidental d'avui, no es trobarà potser en el «dèficit d'escatologia» de la fe, que és sempre l'ànima de la cultura?

Què entenem per «dèficit d'escatologia»?

Volem dir que hi ha una manera de pensar en Jesús i de voler viure el seu missatge, que no té explícitament cap projecció més enllà de la vida damunt la terra. Ara bé, ja sant Pau havia advertit amb molta precisió: «Si és només per aquesta vida que hem posat solament en el Crist la nostra esperança, som els més desgraciats de tots els homes» (1Co 15,19).

Pensar en Jesús com a mestre extraordinari de saviesa, com audaç reformador social o com a místic de refinada experiència espiritual, i intentar de viure personalment el seu missatge en un d'aquests tres vessants —co-neixement, acció, espiritualitat— no és creure en Jesús el Crist, en el sentit bíblic i salvífic de la paraula.

Per què?

Perquè hi ha «dèficit d'escatologia».

«Si confesses amb la boca que Jesús és Senyor, i creus en el teu cor que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, et salvaràs; ja que amb el cor es creu per obtenir la justícia i amb la boca es confessa per obtenir la salvació» (Rm 10,9-10).

La fe cristiana no és l'acceptació d'una doctrina de saviesa, ni la imitació d'una conducta heroica en bé dels

altres, ni l'experiència sublim de la interioritat. La fe cristiana és la confessió en l'Esperit Sant (1Co 12,2), de la filiació divina d'aquest home Jesús, mort pels nostres pecats i ressuscitat per la nostra justificació (Rm 4,25), que ens promet gratuïtament l'experiència definitiva de la vida ressuscitada (Jn 6,54), si consentim de cor a deixar-nos portar humilment per Ell, en l'Amor a Déu i al proïsme (Mc 12, 29-31).

Tornem a les depressions de l'home d'Occident. Treballar fins a l'esgotament per poder fruit de manera immediata, en el curt espai d'una vida, d'un màxim de benestar amb un horitzó purament terrenal, condueix a la més gran buidor antropològica, i per tant al pol oposat de la serena pau de l'Evangeli i àdhuc de possible goig viure humà.

La paradoxa de la Revelació de Jesús, que capgira la situació de l'home damunt la terra, és precisament de fer-li sentir radicalment que no ha de salvar el món posseint-lo o transformant-lo, ni ha de salvar-se a si mateix, ni assolir res de sublim o d'impossible. L'únic Nom en el qual hi ha Salvació, ja ha estat donat als homes (Ft 4,12). El nostre cor assedegat de joia definitiva, descansa ja damunt la terra, quan s'obre a la paraula del Fill de Déu fet home, que l'allibera de tota exagerada pretensió d'autorealització personal o social. En Jesús mort i ressuscitat —«Escàndol per als jueus i nícia per a les altres nacions» (1Co 1,23)— hi ha l'esperança veritable de comprendre, d'estimar, de fer i de fruit de Vida per sempre en Aquell qui és eternament Intel·ligència, Amor, Omnipotència i Belleza, en Déu.

Solament aquesta paraula del Pare resulta realista. Solament l'horitzó escatològic de la fe en aquesta paraula ens salva. Solament Jesús té «paraules de Vida eterna» (Jn 6,68), perquè solament Ell és des del principi amb el Pare (Jn 1,1). Per part de nosaltres cristians, «si és per aquesta vida que hem posat solament en el Crist la nostra esperança, som els més desgraciats de tots els homes» (1Co 15,19). Vet aquí el que comencen a entendre les Esglésies joves i estan oblidant les nacions d'antiga tradició cristiana, enlluernades potser pel propi «superàvit de benestar», però amb «dèficit d'escatologia».

Solament Jesús té «paraules de Vida eterna» (Jn 6,68), perquè solament Ell és des del principi amb el Pare (Jn 1,1).

Per part de nosaltres cristians, «si és per aquesta vida que hem posat solament en el Crist la nostra esperança, som els més desgraciats de tots els homes» (1Co 15,19). Vet aquí el que comencen a entendre les Esglésies joves i estan oblidant les nacions d'antiga tradició cristiana, enlluernades potser pel propi «superàvit de benestar», però amb «dèficit d'escatologia».

«Tríptico del Judici Universal», de fra Angelico, que es troba a la Galeria Nacional d'Art Antic a Roma.

saber escoltar

Un text evangèlic radical:

Lc 14,25-33

Jesús era molt bon mestre. Tant, que sabia la manera perfecta d'assolir que els deixebles recordessin la seva predicació. I, per això, moltes de les seves expressions eren aparentment paradoxals o, si ho preferiu, com dures i exagerades. Les paraules colpidores —de record inesborrable— no tenien altra finalitat que ser portadores de la veritat. És el que passa en el text de Lc 14,25-33.

En efecte, s'hi llegeix: «Si algú ve a mi, i no menysprea el seu pare, la seva mare, (...) i, fins i tot la seva pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu (...), no pot ser deixeble meu.» Jesús afegeix immediatament l'exemple del qui vol construir una torre: ha de calcular el cost i si el podrà pagar, no fos cas que caigués en el ridícul. La mateixa cosa ha de fer el rei que vol lluitar contra l'enemic: ha de calcular si els homes que té li basten per anar a la guerra i, si l'exèrcit enemic és més nombrós, ha de canviar la contesa per un pacte. Sant Lluç conclou: «Així, doncs, qualsevol de vosaltres que no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu.»

Una persona em preguntava, fa pocs dies, per la significació exacta d'aquest fragment evangèlic. Tracta, en realitat, del veritable deixeble de Crist. El Senyor s'adreça als deixebles: han d'acollir-lo amb totes les seves exigències. La paradoxa —per estimar Jesús cal odiar els qui són més

d'un— és original i molt pròpia de Jesús. No es tracta d'odi, sinó de preferència. La traducció litúrgica —volent explicar al fidel que escolta— diu: «Si algú vol venir amb mi, i no m'estima més que el pare, la mare...» S'han de posposar determinats valors humans i preferir Jesús, el Verb de Déu encarnat. Aquesta preferència ha de ser de tal manera que, si cal, ha de dur al martiri. Jesús té molt clar el quart manament, però, en cas de conflicte, el cor s'ha de decantar per a Ell. És clar quan parla de la renúncia a la pròpia vida, a vessar, si fos necessari, la sang. «Portar la Creu» simbolitza el sacrifici de la pròpia vida. De la mateixa manera que ho féu el Senyor. «Dur la creu» equival a seguir Jesús. I aquí té sentit el tema del constructor i del rei: la fe i ser cristià és quelcom que requereix amor fidel i oblatiu. Una empresa que cal afrontar amb totes les forces.

Heus aquí dues realitats bàsiques en el seguiment cristià: voluntat de sacrifici i de renúncia. Cal saber que comporta sofriment i, fins i tot, persecució. Qui no està disposat a renunciar a molt, difícilment serà un bon cristià. La radicalitat és essencial en el discipulat. És llibertat i goig. És dolor pasqual. És posar ordre a la vida i, per tant, organitzar de més a menys els valors que formen el teixit de la vida dels fills de Déu.

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

Plorar i esperar

Vaig deixar sense acabar els meus comentaris del fet humà de riure, somriure i plorar. Per si no en vaig fer al·lusió anteriorment, he de recordar una situació del plorar alegre. Es tracta del passatge de Nehemies 8,9 on se'ns diu que els israelians ploraven d'emoció quan van sentir les paraules de la Llei. Sorpren la nostra mentalitat crítica i analítica, que uns preceptes als quals nosaltres posem tants peròs, siguin capaços de provocar tanta exaltació. Cal reconèixer que aquells que proclamaven en veu alta la Llei no eren aspirants saberuts al doctorat *cum laude* sinó entusiastes agitadors d'un poble que havia patit una derrota total que els havia conduït al desterrament i que, quan van tornar-hi, no havien aconseguit la independència completa. L'eufòria que posaven en la reconstrucció de les muralles de la Ciutat Santa omplia tot el seu ésser. Havien arribat i vivien plens d'esperança. Sense riqueses ni dominis extensos, i patint l'enveja dels pobles veïns, la seva emoció era tan gran que, torno a repetir, ploraven d'esperança quan sentien el missatge antic i nou de la seva fe.

Quan escric aquestes línies acabem d'iniciar el temps d'Advent. La paraula deriva de la més comuna *adveniment*. El cristià s'ha de mantenir en l'expectativa il·lusionada dels homes de l'AT que es desviaven pensant en l'arribada del Messies de Déu. Va venir, va viure i va ancorar en el temps. L'esdeveniment va ser tan important que va calar en les entreteles de tots els llocs i estaments. El Nadal conforma i modifica la monotonia de l'hivern. Nosaltres oblidem fàcilment que hem de lliurar-nos a la reconstrucció il·lusionada de la nostra interioritat malparada, deixar-nos envair per la gràcia, que ens omplirà de felicitat. Però els sectors socials, econòmics i comercials no ho oblidem. Els llums, en forma d'estrelles o de garlandes, que es comencen a veure pels nostres carrers, són expressions de l'advent social. Els apressants anuncis de perfums, ordinadors, caves i joguines, palesen que el comerç viu el seu advent, l'expectativa de vendes pròpies dels propers dies. Les rifes i les loteries que ens ofereixen proclamen que el nostre home d'avui viu en l'esperança de fer-se ric gràcies a l'atzar pur. Per vergonya nostra cal reconèixer que ens hem deixat arrabassar l'Advent.

I no obstant això, la pura veritat és que Déu és Esperança. Per a Déu sí que hi ha Advent. És més, Déu té l'esperança que tinguem esperança. Proclamar això, aquí i avui, semblaria una utopia. El nostre món pateix l'estrès, han crescut d'una manera preocupant el nombre de suïcidis, es faciliten, es permeten i es legalitzen els mitjans tècnics per aconseguir-ho, augmenta l'obsessió per la droga i l'alcohol, disminueix la natalitat d'una manera alarmant... I tot i això, torno a repetir, Déu té la gosadia d'esperar de nosaltres que tinguem, com Ell, Esperança. Qui es creurà amb poder, qui s'atrevirà, a frustrar els seus plans? Un profeta sorgirà, serà d'aquí o vindrà d'un altre lloc, potser, si passa així esdevindrà aquell temut: ha vingut de fora i no s'ha adaptat als nostres costums, a la nostra idiosincràsia, a la nostra llengua. En el Tercer Món abunden els profetes. Per què no aquí? Potser ha arribat i nosaltres encara no l'hem descobert, però és indubtable: necessitem un profeta d'esperança.

P-J Ynaraja,

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Cartes del lector

■ Un record agraït a Mn. Jaume Masvidal

Sr. Director,

No per esperada la mort de Mn. Jaume Masvidal el 28 de novembre passat, ha deixat de ser dura. Les malalties que l'han anat corsecant als llarg de molts anys han pogut finalment amb el seu cos. Tanmateix, l'esperit que l'ha distingit ha estat més fort, i ell ha afrontat la mort cara a cara venent admirablement com aquell servent bo i prudent que amb la torxa encesa espera poder entrar al goig del seu Senyor.

Per a un bon nombre de preveres, Mn. Jaume ha estat un capellà molt significatiu. El seu posat, la seva malaltia, no li auguraven una tasca massa fàcil. Tanmateix ha esdevingut un instrument en mans de Déu. En el nostre record queda gravada la imatge d'aquell prevere que amb un caminar peculiar i una particular forma d'estossegat ens ha ajudat a créixer en la nostra vocació. Des que se li va encarregar la direcció espiritual del Seminari Menor el 1981 fins que va marxar del mateix Seminari el 1989, molts van ser els adolescents i joves que van desfilar pel seu despatx, que van escoltar les seves prèdiques, que es van deixar aconsellar i interpellar per la seva paraula i el seu exemple. En particular aquells que, sentint la crida de Déu, demanàvem un ajut per discernir i aprofundir en la vocació. Ell fou un d'aquests ajuts. Des del Seminari Menor ens va acompanyar, ens va fer sentir vocacionats, ens va ajudar a créixer com a persones, com a cristians i com a cridats al sacerdoti. De tot aquell estol de joves, deu en som preveres —encara joves— de la diòcesi, d'altres viuen la seva fe com a cristians casats o solters, d'altres serveixen un grat record.

El seu mestratge va ser senzill i clàssic, no exempt de dificultats, fet d'experiència concreta, teixit i amarat d'una profunda estimació envers la missió que tenia encomanada. Aquells que es trobaven al seu costat notaven un afecte, un aplec, un interès per la persona concreta, una capacitat de lluita pel que ell creia que era just, sempre a punt de defensar els «seus» davant qui fos. Per defensar en especial el Seminari Menor, en les seves diverses etapes. L'actual Equip de Formadors ens hem sentit acompanyats i recolzats per ell en els difícils moments del canvi de casa, des de la Conreria —que ell tant estimava— fins al barri de les Corts, on ell albirava una nova presència i potenciació del Seminari Menor. Home de profunda i sincera pregària, va ensenyar a estimar la litúrgia i a gustar de les celebracions. Sem-

pre preocupat per la pastoral i l'atenció envers els altres. I tot això sense perdre ni el bon humor ni la capacitat de criticar sanament.

Tanmateix ha estat el tram final de la seva vida el que ha esdevingut veritablement exemplar per la seva capacitat manifestada en assumir la pròpia creu. La seva salut s'havia anat deteriorant progressivament. Les xacres i malalties el visitaven contínuament i posaven a prova el seu esperit. Sovintejava els hospitals i els serveis d'urgències. Al mateix temps que minvava la seva salut s'enfortia la seva fe. Al compàs de les malalties el seu mestratge esdevenia més corprendor i clar. Dins que la salut li ho va permetre dedicava temps a la catequesi, a les colònies i als joves en la seva parròquia nadiua. Era estrany el dia que a casa seva no hi trobaves ningú. Sempre envoltat de gent, d'una manera especial de la seva germana Teresa, sempre a punt per tot. I per cadascú tenia una paraula concreta, una atenció especial.

Ara que la seva imatge és ja un record, vull fer memòria agraïda al Senyor perquè a través de persones com ell hem

esdevingut preveres d'una determinada manera de ser, estimant la nostra diòcesi i la feina concreta, a punt per servir i disposats a donar el bo i millor que Déu ha posat en nosaltres per la missió que ens ha encomanat, i prego al bon Déu que continuï enviant-nos preveres que, amb les seves limitacions, el facin present en el nostre món.

Mn. FIDEL CATALÁN

Formador del Seminari Menor Diocesà de Barcelona

■ Montserrat, màrtir

Sr. Director,

Aquests dies m'han tornat a la memòria les paraules que l'abat Marcet va pronunciar, fa més de mig segle, en l'homilia amb ocasió del trasllat a la cripta de la basílica de les restes dels monjos assassinats durant el daltabaix del 1936. Recordo que va dir que si Montserrat al llarg de la història havia tingut esdeveniments de tota mena, hi havia una cosa que fins aleshores no havia tingut encara: «Ara Montserrat té

màrtirs.» Va explicar com, tant per a l'Església com per a Montserrat, els màrtirs són la seva corona.

L'abat Marcet va voler ser enterrat al costat dels que ell anomenava «els meus màrtirs», ja que ell va sofrir moralment el martiri dels seus monjos, i tots sabem que moltes vegades el patiment moral pot ser tant o més dolorós que el físic.

Recentment Montserrat ha sofert, aquest cop, un dolorós martiri moral com ja ens havia avisat Jesús al sermó de la muntanya: «Sortosos quan us insultaran i diran contra vosaltres, sense fonament, tota mena de mal, per causa meua. Alegreu-vos i salteu de joia, perquè la vostra recompensa és gran en el cel» (Mt 5,11-12).

Sols els que ho han patit, poden saber com costa dir: «Pare, perdona'ls, perquè no saben el que fan» (Lc 23,34).

DANIEL PINYA BATLLELL
Sabadell

□ Déu sí, Església no?

Sr. Director,

Referent als escrits del Sr. Magí Miret i del Sr. Claudi Albà, m'agradaria dir que, des del meu punt de vista, l'Església no és solament terrenal tal com ells pretenen, sinó també celestial, perquè els sants són Església i la Mare de Déu també és Església. Una part de l'Església és a la Terra formada de persones amb defectes, una altra és al cel i totes dues formen la Santa Mare Església.

JAUME COROMINAS i CLADELLAS
Sabadell

■ Fidelitat al magisteri de l'Església

Sr. Director,

Tots els ordes religiosos tenen un carisma diferent, però sant i eficaç, per la seva unió —com el sarment al cep— a l'Església. Les institucions que es troben dins de l'Església sempre es caracteritzen per la seva força i donen molt de fruit. Cal ser fidel al magisteri de l'Església per poder interpretar autènticament la Sagrada Escripura. Per exemple, Newman era anglicà i es va convertir per la importància que va veure en el nostre magisteri. Així ho va reconèixer ell i amb ell en van seguir molts.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

GESMOR
DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truquen al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

Temps d'Advent

(Salteri: setmana 3)

DESEMBRE

17. Diumenge

III d'Advent. Morat. Lectures: Sofonies 3,14-18a / Isaïes 12,2-6 / Filipencs, 4,4-7 / Lluç 3,10-18

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Mata, fdr.; Llätzer, b.; Esturmi, ab.; Florià, mr.; Fran de Sena, carm. Santes, Begga i Olimpíades, vds. Beata Iolanda.

Festa Major: a Sant Feliu de Pallerols.

18. Dilluns

Fèria. Morat. Lectures: Jeremies 23,5-8 / Salm 71 / Mateu 1,18-24

ALTRES CELEBRACIONS: *La Mare de Déu de l'Esperança o de la O.* Sants, Gacià i Auxenci, bs.; Ruf i Zòsim, mrs.**Festa Major:** a la Batllòria, Cadaqués i Figuerola del Camp.

19. Dimarts

Fèria. Morat. Lectures: Jutges 13,2-7.24-25a / Salm 70 / Lluç 1,5-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anastasi I, p.; Darius i comps. mrs. Santes, Fausta i Tea, mrs., i Eva. Beat Urbà V, p.

20. Dimecres

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Lluç 1,26-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domènec de Silos, ab.; Macari, prev, mr.; Filogoni, b.; Ammó, mr.

21. Dijous

Fèria. Morat. Lectures: Càntic 2,8-14 (o bé: Sofonies 3,14-18a) / Salm 32 / Lluç 1,39-45 (Es pot commemorar: *Sant Pere Canisi, S.J.*)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Glicerí, prev. mr.; Temístocles i Fest, mrs.; Severí, b. mr.

22. Divendres

Fèria. Morat. Lectures: 1 Samuel 1,24-28 / 1 Samuel 2,1-8 / Lluç 1,46-56

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Queramó, b. mr.; Zenó, Flor i Isquirió, mrs. Santa Francesca Cabrini, fdra.

23. Dissabte

Fèria. Morat. Lectures: Malaquies 3,1-4.23-24 / Salm 24 / Lluç, 1,57-66. (Es pot commemorar *Sant Joan de Kety, prev.*)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sèrvul, el paralític; Gelasi, Zètic i comps. mrs.; Teòdul, mr. Santa Victòria, vg. mr.

Lectures bíbliques

Diumenge III d'Advent

Cicle C

Lectura primera

So 3:14-18a

Per tu el Senyor s'ha transportat d'alegria

Lectura de la profecia de Sofonies

Crida de goig, ciutat de Sió. Aclama Israel. Alegra't i celebra-ho de tot cor, ciutat de Jerusalem. El Senyor ha tret fora els qui et condemnaven, ha fet fugir els teus enemics. Tens dintre teu el Senyor, rei d'Israel, no veuràs mai més cap desastre. Aquell dia diran a Jerusalem: «No tinguis por, Sió, no deixis caure les mans, el Senyor, el teu Déu, el tens a dintre, com a Salvador poderós; per tu s'ha transportat d'alegria, et renova el seu amor, està de festa i crida de goig com en dies d'aplec.»

Poble de Sió, aclama'l ple de goig, perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat. **R.**

Lectura segona

Fl 4:4-7

El Senyor és a prop

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, viviu sempre contents en el Senyor; ho repeteixo, viviu contents. Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardará els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.

Al·leluia

Is 61:1

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts.

Evangeli

Lc 3:10-18

Què hem de fer també nosaltres?

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, la gent preguntava a Joan: «Així, doncs, ¿què hem de fer?» Ell els responia: «Qui tingui dos vestits, que en doni al que no en té, i qui tingui menjar que el comparteixi també amb els altres.» Entre els qui anaven a fer-se batejar, hi havia també uns cobradors d'impostos que li deien: I nosaltres, mestre, ¿què hem de fer?» Ell els contestà: «No exigiu més del que està establert.» Igualment uns guardes li preguntaven: «Què hem de fer també nosaltres?» Ell els deia: «No forceu ningú amenaçant de maltractar-lo o de denunciar-lo; acontenteu-vos de la vostra soldada.»

La gent, que vivia en l'expectació, sospitava si Joan no fóra potser el Messies. Ell respongué dient a tothom: «Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el blat, l'entrará al seu graner, però la palla la cremará en un foc que no s'apaga.» Amb aquestes i moltes altres exhortacions, Joan anunciava al poble la bona nova.

Salm responsorial

Is 12:2,3-4bcd, 5-6 (R.: 6)

El Senyor és el Déu que em salva,
confio, no m'espanto.
D'ell em ve la força i el triomf,
és ell qui m'ha salvat.

R. Aclama'l ple de goig

perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat.

Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació.

«Enaltiu el Senyor, proclamieu el seu nom, feu conèixer entre els pobles les seves gestes, Recordeu que el seu nom és excels.» **R.**

Canteu al Senyor que ha fet coses glorioses.
Que ho publiquin per tota la terra.

El naixement de la pau

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Els dies de Nadal s'omplen de la paraula «pau». És difícil no enviar una felicitació, o no rebre'n una que no contingui, en el text, aquest terme. Les cançons nadalenques més populars no l'ometen. Hi ha un fonament perquè sigui així: les paraules del càntic angèlic segons l'evangeli de Lluc. «A la terra pau als homes que estima el Senyor», «que Ell (Déu) estima» (Lc 2,14).

La pau és Crist

Sant Lleó el Gran ho digué amb una de les seves frases concises i plenes de contingut: «El naixement del Senyor és el naixement de la pau.» Així feia ressonar les altres paraules de sant Pau: «Crist és la nostra Pau.»

És cert, doncs, que amb Crist ha vingut la pau als homes. Els àngels tenien raó quan ho anunciaven... Com en tantes altres ocasions, en l'evangeli de la infància tal com el descriu Lluc, hi ha en aquest cas una combinació entre el moment històric del naixement de Jesús i la contemplació pasqual del misteri del Senyor mort i ressuscitat. La presència de Jesús entre els homes és, sens dubte, la

presència del «príncep de la pau» (ho escoltem, amb tanta emoció, a la primera lectura de la missa de mitjanit de Nadal!); però la pau que Crist és i porta és la de la reconciliació entre Déu i els homes per la sang de la seva creu. No és pas perquè sí que la primera salutació del Ressuscitat als deixebles, plens de por i tancats dins la casa de Jerusalem aquell vespre del dia ple d'anuncis desconcertants, foren les paraules: «Pau a vosaltres!»

La pau de Crist, o la pau que és Crist, està per tant lluny d'ésser la pau de tranquil·litat humana entesa en el sentit de l'absència de dificultats i de lluites espirituals. És la pau de Nadal i de Pasqua alhora, perquè és la pau que ve de la victòria sobre el pecat i la mort, i, en definitiva, la pau que és fruit de l'Esperit en els cors dels homes: «Els fruits de l'Esperit són la caritat, el goig, la pau...» (Ga 5,22).

«Als homes que estima el Senyor»

La versió llatina del text de sant Lluc tradueix tradicionalment la frase original dient: *et in terra pax hominibus bonae*

voluntatis. D'aquí ha vingut la versió més antiga, i àdhuc la comprensió de la frase en aquest sentit: «A la terra pau als homes de bona voluntat.» El significat d'aquesta «bona voluntat» ha estat aplicat gairebé sempre als homes: hi ha persones de bona voluntat, i n'hi ha que no en tenen, en el sentit que no són persones que pensin en els altres, disposades a ajudar-los, a comprendre'ls, etc. Segons aquesta interpretació, la pau de Déu seria per als primers.

Tanmateix, el text original no refereix pas la «bona voluntat» als homes com a qualitat pròpia, sinó a Déu, que fa objecte els homes de la seva «bona voluntat», és a dir, del seu amor. Aleshores, el text de l'himne angèlic és molt més ample: la pau de Déu és per a tothom, no pas només per a aquells que tenen un *bon cor*. Això és el que indica la traducció actual: «A la terra pau als homes que estima el Senyor.» Qui són, aquests? Tots. Tothom és estimat per Déu.

Entrar en el sentit d'aquesta afirmació és molt important per copsar l'originalitat de la fe cristiana. Aquesta no parteix pas d'una mirada nostra sobre les persones, les coses, el món; no comença

per fer un judici sobre el bé i el mal, per tal de realitzar un esforç de purificació, d'allunyament i de buidor de tot el que en nosaltres pot haver-hi, i hi ha, de sentit negatiu, etc. Ni, menys encara, espera la salvació a través de la pràctica d'uns rituals que els homes mateixos han inventat.

La fe cristiana no comença per l'home, sinó per Déu. Explico: arrela en la «bona voluntat» de Déu envers nosaltres, manifestada en Jesucrist, i comunicada per Ell a tots els qui creuen que és Senyor i Salvador. La fe cristiana no porta a autoregular la salvació, a través de pràctiques ascètiques, encara que aquestes són una ajuda benvinguda per moderar el nostre esperit i mantenir-lo vigilant. La fe cristiana comença per la fe en l'Emmanuel, Déu-és-amb-nosaltres, i, per tant, en la confessió que el cel —si podem parlar així— no és impermeable, que els homes no estem sols, ni les realitats d'aquest món són radicalment dolentes. Déu les estima. «Déu estima tant el món, que li ha donat el seu Fill Unigènit...» (Jn 3,16).

(Text publicat el 15 de desembre del 1994)

petites homilies

L'expectació

José M. Aragonès,

rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

«**E**spera d'una cosa que hom creu que està a prop d'esdevenir-se.» És l'actitud del qui viu l'Advent. L'Advent de cada any. L'Advent de cada vida. *El Senyor és a prop*. Però, volem dir que la nostra expectació és motivada per la proximitat sentida del Senyor? Fem tota la impressió d'estar a l'expectativa de moltes altres coses i persones. Déu, el pressentim de lluny, molt lluny. Fins i tot absent del nostre tràfec. Ves si ell baixará a la pols de l'era on batem cada dia el nostre neguit. Per això anem darrere el que sigui, demanant si és el Messies. *La gent, que vivia en l'expectació, sospitava si Joan no fóra potser el Messies*. Vivim dies difícils. Malastrucs moltes vegades. Dies de fosca i d'angoixa. I ja se sap, qui té mal, busca remei. Estem a l'expectativa del canvi promès i desitjat. Que el país vagi bé de debò, que s'acabi el terrorisme, que l'economia es redreci, que arribi la unió de tots els cristians... Qui donarà resposta satisfactòria a l'expectativa del poble? On és aquest messies portentós que ha de solucionar tots els nostres desigs i expectatives? Les falses expectatives porten a l'esfondrament de l'esperança. Quan surt el sol cada matí, haurem d'acabar saludant: bon dia, tristesa? A qui esperem en aquest temps d'Advent?

Germans, viviu sempre contents... El Senyor és a prop. No ens enganyem. L'expectació cristiana no ens aboca mai a la tristesa. Ni a la buidor. L'expectació cristiana és font d'esperança i de joia. *No us inquieteu per res*. L'únic Messies és Jesús.

Aquesta obra de Franken destaca la varietat de persones i grups que escolten la predicació de Joan Baptista (Museu del Prado).

teus enemics. L'obra del vertader Messies. No del que fa jocs de mans i entreté l'auditori. Sinó del qui *ha fet coses glòries*. Ha fet que sapiguem compartir —el qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar que el comparteixi amb els altres—, que sapiguem ser justos —no exigim més del que està establert—, que no siguem violents —no forceu ningú amenaçant de maltractar-lo. En els nostres temps d'egoisme, d'injustícies, de terrorisme, Jesús és l'únic Messies. L'única expectació autèntica del poble. Ell és el qui ve sempre a nosaltres. És amb nosaltres. No li barrem el pas.

I ja ha vingut. Ell és present en la nostra història. No sols en la nostra memòria històrica. Sinó també en el dinamisme actual de la història que ara i aquí anem fent i desfent. Perquè ell, Jesús, és el qui viu per sempre. No és cap frase alienant, aquesta. És la realitat més absoluta. *No tinguis por, Sió, no deixis caure les mans, el Senyor, el teu Déu, el tens a dintre, com a Salvador poderós*. Convé dir-ho molt clar. Res ni ningú no és el Messies, fora de Jesús. *Joan respongué dient a tothom: Jo us batejo només amb aigua*. L'aigua renta, assaona i apaga la set de moment. Ja és molt. Però no cal esperar-ne res més. Ni tampoc no podem esperar grans coses dels qui saben manipular l'aigua. *Però ve el qui és més poderós que jo... ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc*. És la nostra transformació. Fer que el projecte de Déu, interceptat pel pecat, es realitzi plenament. *El Senyor ha tret fora els qui et condemnaven, ha fet fugir els*

Descobreix

les mil cares del *foc*

al Palau Robert

Exposició

del 5 de desembre de 2000
al 30 de juny de 2001

Palau Robert

Centre d'Informació Turística
de Catalunya
Pg. de Gràcia 107
Barcelona

Horari

dilluns de 16 a 19h 30 min
de dimarts a dissabte de 10 a 19h 30 min
diumenges i festius de 10 a 14h 30 min

Per concretar visites de grups:
Tel. 93 292 11 71

amb el patrocini de:

**Generalitat
de Catalunya**

CAM

Caja de Ahorros
del Mediterráneo

Barcelona

diòcesis

Nadal d'acollida

■ «Depèn de tu que trobin acolliment» és el lema de la campanya de Càritas

BARCELONA.— «Depèn de tu que trobin acolliment.» Aquest és el lema de la campanya de Càritas d'enguany. El missatge està reforçat amb una fotografia d'una mare i un nen, cadascun de races diferents, que vol representar que avui com en el primer Nadal moltes persones busquen acolliment.

Però no només busquen acolliment els immigrants, sinó les mares solteres i sense suport familiar, els infants maltractats, els sense llar i totes aquelles persones que en definitiva estan soles i han de recórrer als diferents serveis que els ofereix Càritas. Fins a més de disset mil persones van acudir l'any

passat a Càritas diocesana de Barcelona.

La col·lecta de Càritas es durà a terme el 17 de desembre i, com l'any passat, el sobre incorpora a la solapa una butlleta amb la qual, qui ho desitgi, pot demanar a Càritas el rebut per a la desgravació de la renda. L'any passat

la col·lecta va aconseguir recaptar a l'arquebisbat de Barcelona més de 233 milions de pessetes.

Les campanyes de Càritas pretenen ser un temps fort per a la reflexió, inviten a adonar-nos de la realitat d'exclusió en el nostre entorn, però no volen centrar-se només en uns dies concrets, sinó que volen fer-se extensibles a la resta de l'any. Per aconseguir una continuïtat en el missatge perquè es vagi creant consciència en les comunitats cristianes i la societat, el tema central escollit per aquest any és «Exclusió social, la nova cara de la pobresa». (C.C.)

depèn de tu
que trobin acolliment

Nadal 2000 **Càritas**
Ajuda'ns a ajudar.

Cartell de la campanya d'enguany.

Els educadors, davant de la catedral de Barcelona.

Jubileu dels Educadors

BARCELONA.— El Moviment Cristià de Mestres i Professors va celebrar el 26 de novembre el Jubileu dels Educadors. Seguint les indicacions de la convocatòria del Sant Pare van creure oportú fer un itinerari de pelegrinatge en el qual s'unís l'art amb la fe. Així van escollir tres esglésies de Barcelona de diferent estil artístic i poc distants entre elles. La comitiva, d'una cinquantena de persones, va començar per la parròquia Major Santa Anna, on es van explicar breument les característiques de l'art romànic alhora que es va aprofundir en el que és el pelegrinatge. A la parròquia

Mare de Déu de Betlem es van exposar els trets de l'escultura barroca i la importància de la porta santa en la celebració jubilar. Finalment a la santa església basílica catedral van participar a la celebració de l'eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard Maria Carles. El claustre gòtic de la catedral va permetre fer unes pinzellades d'aquest estil artístic. També va ser el marc per recordar que el Jubileu és un any de reconciliació i que Déu Pare, misericordiós, ens regala el do del seu perdó. Aquesta ruta volia ser un procés, un camí de conversió. Va ser una ben viscuda celebració jubilar. (C.C.)

VIC

Exposició fotogràfica d'Oriol Molas

VIC.— El centre de Difusió Cultural del bisbat de Vic, l'Albergueria, acull l'exposició *I ha plantat la tenda entre nosaltres*, que mostra l'obra fotogràfica d'Oriol Molas. L'exposició la formen 12 conjunts de fotografies que tenen en comú la presència del patrimoni cultural arquitectònic de l'Església juntament amb diferents situacions de la vida quotidiana, des del treball al camp, el lleure, dos enamorats que es besen, una dona que estén roba... D'aquesta manera s'aconsegueix la integració de la vida amb la Vida, representada per les esglésies, que avui com fa segles, formen part del paisatge dels nostres pobles i ciutats.

Tal com ha dit l'autor del text i assessor, Josep Esteve, l'exposició «per a un creient, recorda que, més enllà i per damunt de les seves tasques i preocupacions quotidianes, hi ha una presència invisible que l'acompanya, que dóna sentit als seus treballs, als seus neguits i a les seves alegries».

L'exposició, que es va inaugurar l'1 de desembre, es podrà veure fins al 28 de febrer, de dimarts a dissabte —matí i tarda— i els diumenges i festius —al matí—, tret dels dies de Nadal i Sant Esteve i l'1 i 6 de gener del 2001.

Oriol Molas ha mirat a través de l'objectiu de la seva càmera fotogràfica d'una manera subjectiva, «amb una mirada estètica i una gran dosi de reflexió metafísica», segons ha expressat el comissari de l'exposició, Toni Bover. Des del punt de vista estètic, les característiques més dominants en les fotografies exposades són les marcades diagonals i el contrast entre els tons clars i foscos del

conjunt de fotografies en blanc i negre.

Les 12 fotografies principals són les que s'han escollit per il·lustrar el calendari del bisbat de Vic corresponent a l'any 2001, que cada any publiquen Editorial DIAC i l'Albergueria. En aquest cas l'element central del calendari és el temple, en el seu marc físic i social. Al calendari, de format quadrat, s'hi detallen les festivitats del calendari cristià.

Oriol Molas va néixer el 13 d'octubre del 1968 a Barcelona i exerceix com a fotògraf professional al bisetmanari comarcal d'Osona i el Ripollès *El 9 Nou*. També ha col·laborat amb *El Periódico*, *La Vanguardia*, *Diari Sport* i *El Mundo Deportivo*, entre altres mitjans de comunicació. El 1998 Eumo Editorial va publicar-li el llibre *Vic. El ritme de la ciutat*, que va merèixer el premi de la Generalitat de Catalunya al millor llibre il·lustrat del 1998. La darrera publicació seva, *Campanya Maragall*, va sortir al febrer d'aquest any. (F.A.)

Una de les obres exposades.

Cicle de conferències a Torelló

TORELLÓ.— Els pares i mares dels infants que aquest any van a classes de catequesi a Torelló participen en un cicle de conferències que va començar el 24 de novembre al casal parroquial de Sant Feliu de Torelló. La primera conferència, *Déu és família*, va anar a càrrec de Mn. Jordi Orobitg, rector del Seminari Major

Interdiocesà. Encara queden per fer *Ètica i configuració de la sensibilitat*, a càrrec de Margarida Bofarull, religiosa del Sagrat Cor, metgessa i professora de Bioètica de la Facultat de Teologia de Catalunya i *Creativitat de la fe*, que pronunciarà el pare Marcel Capellades, ermità de Sant Salvador de Bellver. (F.A.)

Incunables, els primers passos de la impremta

Publicat el catàleg dels incunables de la Biblioteca Pública Episcopal de Barcelona

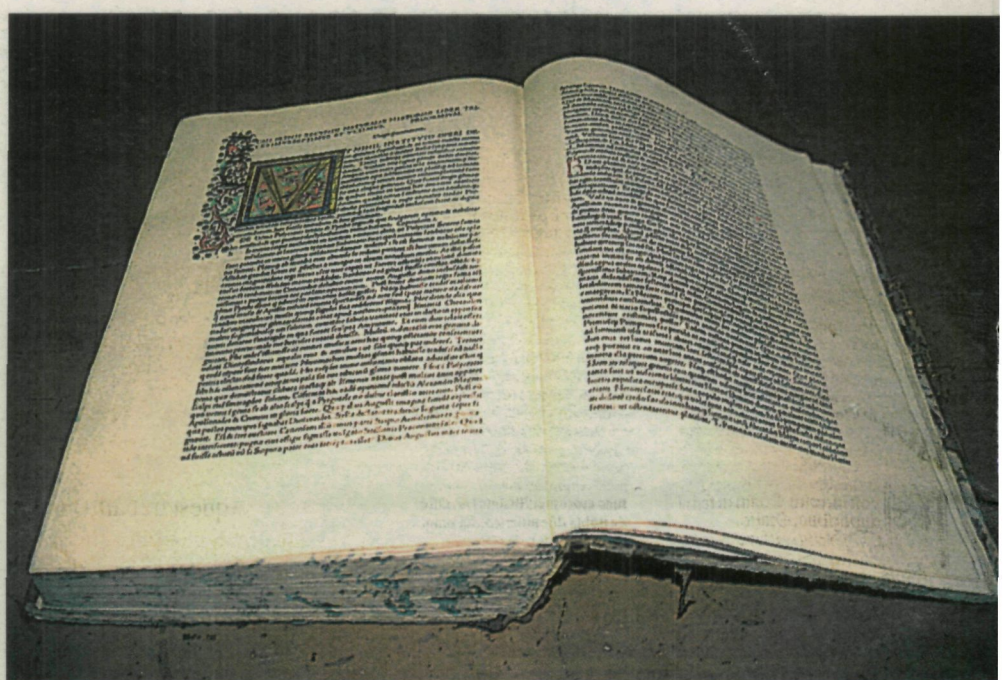
És fàcil trobar entre els llibres de les biblioteques peces dignes de museu. No són ja obres de consulta a les quals es pot accedir amb facilitat, sinó que més aviat es tracta d'obres d'art. Alguns d'aquests volums són els incunables, que

és com s'anomenen els llibres impresos entre el 1450 i el 1500. No tenen el valor dels papirs ni dels pergamins, però constitueixen el primer testimoni de l'ús d'un dels invents més grans de la història, la impremta. Recentment s'acaba de

completar la catalogació dels incunables de la Biblioteca Pública Episcopal de Barcelona. No són gaires, amb prou feines 91, tot i que alguns d'ells representen obres exclusives o gairebé exclusives a l'Estat espanyol.

La BPEB consta de 500.000 títols especialitzats en ciències eclesiàstiques i filosòfiques.

Les inicials miniades d'alguns incunables estan inspirades en els manuscrits medieval

Feia ja uns quants anys que es treballava en la catalogació dels incunables de la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona (BPEB). Els 91 llibres impresos entre el 1450 i el 1500 que es conserven a la institució constitueixen un llegat important del seu fons antic que obligava des de feia temps a una descripció precisa i detallada. La tasca va ser iniciada fa més de deu anys per Mn. Joan Serrallach i completada, finalment, fa pocs mesos, per Mn. J. M. Turull, actual sotsdirector de la biblioteca.

Catalogar un llibre antic no és una feina senzilla. Cal un examen exhaustiu i precís dels seus trets físics més destacats, que permeti la seva identificació i que eviti a partir d'aleshores tocar-lo més del necessari. La datació, a més, no és una cosa que es pugui fer en cinc minuts, sinó que requereix una gran observació i capacitat de fixar-se detingudament en totes i cadascuna de les característiques formals del llibre.

Aquest ha estat bàsicament el treball que han dut a terme Joan Serrallach i J. M. Turull i que ara veu la llum amb la publicació a la Revista Catalana de Teologia d'un catàleg que aprofundeix en el coneixement dels incunables de la BPEB. En un principi aquest treball es volia afegir a la miscel·lània que s'està preparant amb motiu de la jubilació del professor Dr. Josep M. Rovira Belloso, però per la seva gran extensió s'ha hagut de publicar

independentment. De totes formes, el catàleg no deixa de ser també un homenatge a aquest veterà teòleg, que tantes hores ha passat a la BPEB i a la qual ha cedit bona part del seu propi fons bibliogràfic.

LLIBRES PER ADMIRAR

Els incunables no són tan llibres per ser consultats com llibres per ser admirats. Estan marcats per la història, són els primers llibres elaborats després de la invenció de la impremta. S'abandona amb ells l'elaboració manual i s'inicia una nova

era en el món de la comunicació. Constitueixen l'avantatge de la coneguda com a revolució Gutenberg. Malgrat la novetat, continuen prenent com a model els manuscrits medievals, per la qual cosa és fàcil trobar-hi inicials miniades i orles que els atorguen gran valor. La qualitat excel·lent del paper d'aquella època i la delicadesa amb què es duïen a terme les impressions i acabats dels volums han permès, a més, una conservació immillorable.

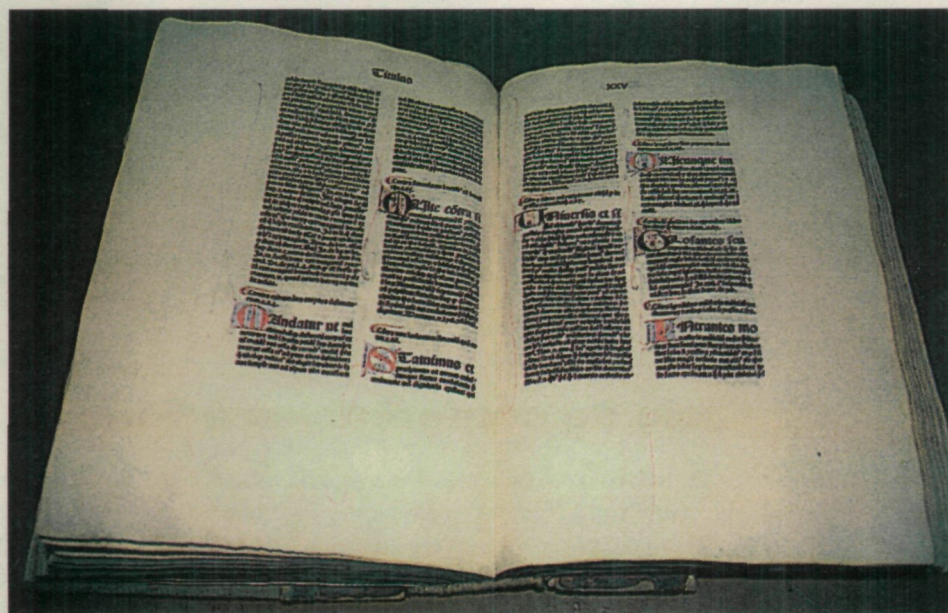
El sistema antic de la impremta, en els seus orígens més remots, consistia en un seguit de caixes on s'introduïen lletra a

lletra els diferents fulls. Es premsaven amb unes planxes i s'imprimien entre 4 i 8 pàgines per full, que després es doblegaven, es cosien i se'n tallaven els cantells. Era un procés molt laboriós i, malgrat això, encara no estava acabat. Per finalitzar les obres calia completar el llibre amb les lletres capitals i les orles, cosa que es feia a mà, amb el mateix sistema de segles anteriors.

TRETS DELS EXEMPLARS

No arriben al centenar de volums els incunables de la BPEB, però el seu valor és considerable. Set d'ells són únics a l'Estat espanyol i set més només tenen un altre exemplar a Espanya a més d'aquest. L'incunable més antic de la biblioteca és un volum que recull l'obra de Lactanci i que data del 1468. Pel seu origen cronològic i geogràfic, aquest llibre constitueix un testimoni molt valuós de la introducció de la impremta a Itàlia.

Entre els 91 incunables que es conserven a la BPEB, una tercera part són llibres de teologia, mentre que hi ha un bon nombre d'obres que versen sobre filosofia, dret canònic, clàssics llatins, patristica, bíblia i història. També hi ha excepcions, com algun volum dedicat a les ciències naturals, lingüística, geometria i fins un missal. La llengua majoritària és el llatí, llengua de cultura encara en aquesta època malgrat la consolidació cada cop

La conservació de la majoria d'incunables és excel·lent.

més arrelada de les llengües vernacles. De totes formes, també hi ha entre aquests volums nou obres en català, mostra significativa de la producció escrita en aquesta llengua ja en els primers passos de la impremta.

L'indret d'edició també és divers, tot i que hi ha un predomini clar de la producció italiana. A Venècia es van editar 45 exemplars, 12 a Lió i 8 a Estrasburg. També destaca la presència d'incunables impresos a Barcelona i València. Aquestes darreres dades confirmen la presència de la Corona d'Aragó en aquesta renovació cultural que va significar la impremta a mitjan segle XV.

Un altre aspecte important que es pot esbrinar amb l'anàlisi d'aquests llibres és la seva procedència. Això és fàcil de determinar si es conserven els exlibris. Gairebé la meitat de les obres procedeixen del

col·legi que la Companyia de Jesús tenia a Barcelona, a l'església de Betlem, quan aquesta va ser expulsada de l'Estat espanyol per Carles III, si bé també hi ha volums que pertanyen al dipòsit dels Carmelites Descalços de Catalunya i altres que simplement són donacions al Seminari i a la BPEB. En alguns exlibris fins i tot arriba a figurar-hi la persona que els va catalogar, entre els quals es troben Fèlix Amat i Ignasi Torres Amat.

CATALOGACIÓ ESTÀNDAR

La catalogació duta a terme per Mn. Joan Serrallach i Mn. J. M. Turull segueix la normativa estàndard. El catàleg ha estat presentat segons la numeració de la BPEB, que segueix un ordre fonamentalment cronològic. A més dels 91 incunables de la biblioteca també s'ha afegit al catàleg l'incunable de l'Arxiu diocesà de l'arquebisbat de Barcelona.

L'obra ja ha estat publicada i es pot adquirir a la mateixa biblioteca o a la Facultat de Teologia. Això no obstant, la seva presentació pública encara no s'ha dut a terme. Es prepara, per a mitjan gener a la catedral, un petit homenatge a Mn. Serrallach, l'iniciador, que inclouria una petita exposició, amb alguns exemplars, juntament amb algun element audiovisual.

Aquest treball, que Mn. Serrallach va poder finalment veure acabat abans de morir, constitueix un pas important en l'intent que en aquests últims temps la BPEB ha mostrat per donar a conèixer el seu valuós fons. Juntament amb el catàleg dels incunables, també es treballa en la catalogació dels llibres litúrgics del segle XVI, molt importants en l'àmbit català, i en la catalogació del fons de fullets que va cedir Milà i Fontanals a la biblio-

Bibliotecari per «providència»

Mn. Turull ha esdevingut un apassionat de la BPEB.

El rector de Sant Ramon de Penyafort i actual subdirector de la BPEB, J. M. Turull, treballa en diferents feines de la institució des que era seminarista. Ell assegura que va ser la Providència qui el va portar a la biblioteca, «a fer fotocòpies», però a poc a poc va començar a fer altres coses fins a esdevenir actualment un dels seus màxims responsables, no només en l'àmbit de la gestió sinó també de la investigació.

Mn. Turull sempre havia tingut inquietud per l'estudi i el món de la cultura. Quan va ser a Roma cursant els estudis de doctorat va aprofitar també per fer diversos cursos d'una especialitat que cada dia li agradava més. Va fer un curset d'Arqueologia, i els cursos de biblioteconomia de la Biblioteca Vaticana i d'Arxivística a l'Arxiu Secret Vaticà. La recerca s'ha convertit en una de les seves passions més grans i fruit d'ella ha estat el catàleg d'incunables de la BPEB. Juntament amb Mn. Serrallach ha treballat dur en la descripció i catalogació d'uns llibres que tenen un gran valor per a la biblioteca. De totes maneres, no es vol aturar aquí i pensa continuar desenvolupant tasques de recerca que permetin continuar promovent el coneixement d'un fons cultural únic en temes eclesiàstics i filosòfics.

teca. L'actual sotsdirector, J. M. Turull, rector de Sant Ramon de Penyafort, ha tingut molt a veure en l'impuls donat en aquests últims temps a tota aquesta feina de recerca.

La BPEB representa un indret molt destacat pel que fa a la teologia i filosofia. L'ús per part d'alumnes i professors

és habitual i notable. Al mateix temps es troba en un indret cèntric i ben situat. Des del 1993 es porta a terme la catalogació informàtica i des de fa poc es treballa fins i tot en la possibilitat de fer accessible aquest catàleg a través d'Internet.

Samuel Gutiérrez

Obres per ser admirades.

Fons de la BPEB

FONS ANTIC:

Còdexs i manuscrits: 502.

Incunables: 91.

Llibres editats al segle XVI: 3.000.

Llibres anteriors al segle XX: més de 100.000.

FONS MODERN:

Llibres del segle XX: 275.000.

Gravats: 60.000 gojos i gravats de diversa tipologia.

Revistes: 500 títols especialitzats en teologia, Església, espiritualitat i filosofia.

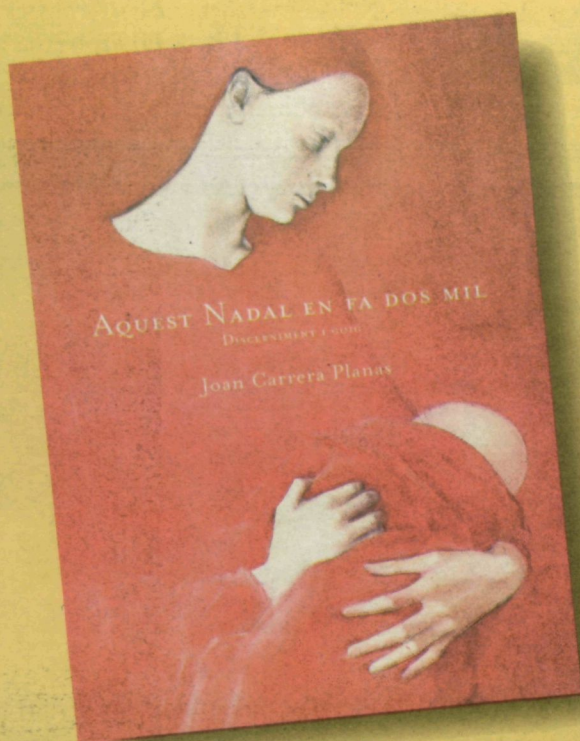

Editorial Mediterrània

20 ANYS
1980 * 2000

Aquest Nadal en fa dos mil
és el llibre que recull 20 escrits del bisbe Joan Carrera Planas, que amb il·lustracions de Montserrat Gudiol, commemora el Nadal del Nou Mil·lenni.

Editorial Mediterrània
Guillem Tell, 15-17, entresòl 1a
08006 Barcelona
Tel. 932 183 458 • Fax 932 372 210
edit.med@retemail.es

Tortosa

Nou capellà per a la diòcesi

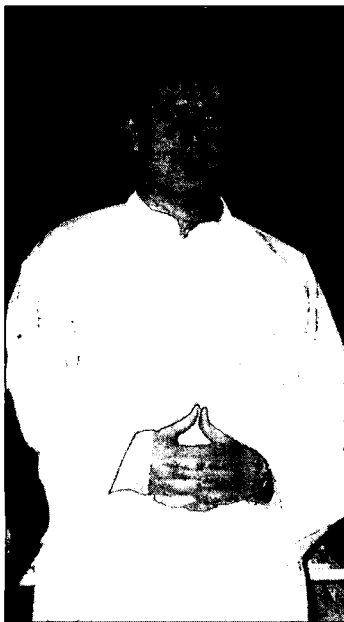
■ Ha exercit el diaconat a tres parròquies sense rector resident

TORTOSA.— El primer diumenge d'Advent el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va ordenar de prevere Jordi Germà Tomàs i Ferrando. És natural de Masdenverge (Baix Ebre), poble amb tradició levítica. El nou capellà té 26 anys i va entrar al Seminari amb els estudis acabats de formació professional (electricitat) després d'unes convivències d'estiu amb seminaristes.

En la monició d'entrada es va presentar l'eucaristia com una festa de vitalitat puix Jordi fa do de la seva vida al servei de la diòcesi. Aquest fruit jove del Seminari ha de compensar les quatre baixes per defunció al llarg de l'any 2000.

Val a dir que en la portada del fullet per seguir l'eucaristia de l'ordenació hi figura una cara original: meitat Jesús i meitat un pallasso. I és que Jordi Tomàs té el recurs del músic que toca el saxòfon i de l'humorista que fa jocs de mans. És un regal per als altres.

També s'ha de dir que ha estat el primer cas que ha exercit el diaconat temporal en tres parròquies sense rector resident: Marçà, Capçanes i Colldejou. Des d'ara ja en serà el rector. En l'homilia episcopal el bisbe li va recomanar: «Estima i deixa't

Jordi Germà Tomàs, quan va ser ordenat diaca.

estimar a les parròquies que serviràs. Alegra't del bé que vegis en els germans.» I el va instar a no oblidar mai «la mística del diaconat: ser servidor sempre i de tothom. El presbiterat continua aquesta línia. Sigues home d'Església puix en ella pel ministeri apostòlic s'hi fa present el Crist». El nou sacerdot va convidar a participar en les seves primeres misses: a Masdenverge, Ferreries i Marçà, Capçanes i Colldejou.

La catedral era plena de fidels de Tortosa, Ferreries, Marçà, Capçanes i Colldejou. Cal destacar la presència de 24 religioses de la Consolació que es preparen per rebre els vots perpetus el dia 17 de desembre.

J. Blanc i Bahima

Girona

Un moment de l'ordenació.

Ordenats tres diaques de les Benaurances

PERPINYÀ.— André Fort, bisbe de Perpinyà, va ordenar el 19 de novembre tres diaques amb vista al sacerdoci que són membres de la Comunitat de les Benaurances. Aquestes van ser les primeres ordenacions després que aquella mateixa setmana s'escollís el nou moderador general, responsable del govern d'aquesta associació de fidels que acull tots els estats de vida. La responsabilitat va passar de Fernand Sánchez, pare de família i diaca permanent, al pare François Xavier, que fins ara era responsable de la branca sacerdotal.

Mons. Fort va dir en l'homilia que dels set sagraments, el Matrimoni i l'Orde tenen «una dimensió social que fortifiquen els lligams dins de l'Església, tot afinant-nos amb el Crist». Així, va animar els nous diaques a viure el servei i a completar la vocació escatològica pròpia de la comunitat amb el compromís temporal: «Estem dirigits cap a la fi dels temps —afirmava el bisbe— però no ens hem de desmobilitzar del temps actual.»

A la cerimònia també estava present el pare Andreas, nou responsable de la branca sacerdotal, que pren el relleu que fins ara tenia el nou moderador general. D'entre uns 1.500 membres, un terç de les Benaurances són sacerdots i seminaristes, i durant aquest curs estan previstes una quinzena d'ordenacions sacerdotals.

Els tres candidats que van ser ordenats a la catedral de la Catalunya Nord són el Gmà. Robert, vidu amb un fill que va donar una resposta tardana a la vocació, el Gmà. François-Marie Libermann, que actualment estudia xinès a Taiwan per promoure missions a la Xina continental, i el Gmà. Pacôme, que s'ha convertit fa uns mesos en el primer doctor de teologia de la comunitat amb una tesi sobre «la llum del Crist en els sants». (G.F.)

TARRAGONA

Ordenació diaconal de Joan F. Amigó

VALLS.— Joan Francesc Amigó Bartra va ser ordenat diaca el mes d'octubre passat en una cerimònia que va tenir lloc a l'església arxiprestal de Sant Joan Baptista i que va ser presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona. El nou diaca va néixer fa 33 anys a l'Espluga de Francolí i fins ara, a banda de cursar els cinc cursos de teologia, ha ajudat als serveis pastorals de la parròquia vallenca. Joan Francesc

Amigó va manifestar que, un cop, un grup de persones es van dirigir a ell dient-li que «era valent d'escollir el camí del sacerdoci». Els respongué que «no és cap valentia, puix que és Déu qui m'ha escollit i m'ha portat fins aquí». Al final de la cerimònia, el nou diaca va rebre una icona, obsequi de la comunitat cristiana de la parròquia arxiprestal de Sant Joan Baptista. (J.B.)

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

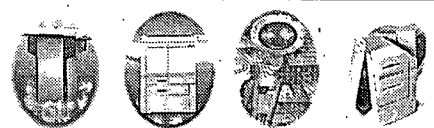
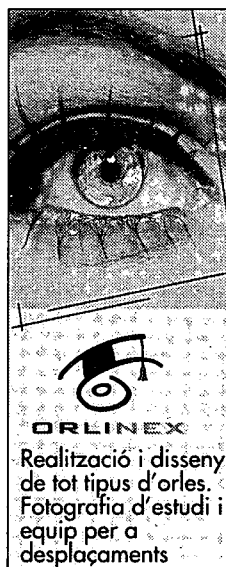
ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

**PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI**

☎ 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Cartelleria i rotulació

impressió en qualsevol format i una àmplia gamma de suports

Imatge i fotografia digital

retoc, realització i creació de montatges fotogràfics. Fotografia Digital

Reproducció de la imatge

impressió del color en totes les seves variacions digitals i convencionals

Infografia digital

servei de color subministrat per diferents sistemes d'escanner

Filmació

alta resolució, gran format amb paper i amb pel·lícula

Disseny

disseny gràfic, multimedia, imatge corporativa, maquetació de tot tipus de suport publicitari, ...

LA NOSTRA EXPERIENCIA AL SEU ABAST

Sardenya, 202-204, baixos - 08013 Barcelona - Tlf. 93 245 83 35
Fax. 93 245 72 13 - www.nexcom.com / nexcom@webhouse.es

**NEX
com**

Menorca

«No seria efectiu un laic clericalitzat»

■ Antoni Carreras és secretari general de Càritas Menorca

CIUTADELLA.— Càritas Menorca ha iniciat un nou projecte social, anomenat Ecoparc, que té caire de novetat no només per la temàtica en si, sinó per la iniciativa de col·laboració institucional amb l'Ajuntament de Ciutadella, sobre el tractament dels residus sòlids. Antoni Carreras és el secretari general de Cà-

ritas a la diòcesi menorquina. La seva professió de gestor administratiu i la seva vocació cristiana de servei als més necessitats l'han convertit en l'ànima *mater* de les nombroses iniciatives d'una Càritas, a Menorca, que ha finançat projectes per un total de 153 milions de pessetes el 1999.

—Què és exactament l'Ecoparc?

—A Balears no hi ha encara cap deixalleria funcionant, sols hi ha els anomenats «parcs verds», que són realment zones d'aportació amb contenidors de recollida selectiva. L'Ecoparc, impulsat per l'Ajuntament i gestionat per Mestral, suposa posar en marxa la primera instal·lació d'aquesta mena a les Illes Balears.

—Per què Càritas s'endinsa en un projecte d'aquesta naturalesa?

—Des del 1993, amb el Taller Mestral, i amb la creació el 1996 de la Fundació Mestral (conjuntament amb PIME-Menorca), Càritas ha estat present en el sector dels residus com a espai adequat per treballar habilitats socials i laborals amb exclosos. La gestió de l'Ecoparc implica demostrar que el nostre projecte, a més, té una capacitat tècnica com qualsevol empresa del sector i implica posar-nos en una situació d'activitat real en el mercat. Això millorarà la capacitat del nostre personal i crearà una imatge positiva de Mestral.

—Quina relació hi ha entre el tractament dels residus sòlids i la identitat de Càritas com a institució d'Església?

—El treball amb residus no és nou, en finalitzar la Segona Guerra Mundial l'abbé Pierre organitzava a París els *Drapaires d'Emaús*, amb la intenció de donar treball als exclosos de la societat a través dels residus que genera la societat moderna. Aquests anys aquesta realitat s'ha fet més frapadora, d'una banda, caminem cap una

societat dual on les persones amb menys capacitats són excloses del nostre mercat laboral i de la societat i, de l'altra, la nostra societat de consum malmet molts recursos i crea un nou problema: la gestió dels residus. Ajuntar aquestes dues realitats vol tenir un efecte educador i fer reflexionar sobre el nostre model de societat. També cal dir que no caminem sols, des d'un primer moment hem tingut com a models la Fundació Engrunes de Barcelona i Deixalles a Mallorca.

—153 milions amb projectes socials, el 1999, és molt o poc a Menorca?

—És una quantitat relativament important. Càritas té un lloc a la nostra societat illenca i al cor de la comunitat cristiana. Amb motiu del 50è aniversari de Càritas el *Diari Menorca* ens va distingir amb el guardó Protagonistes de la Vida Menorquina i a l'Assemblea Diocesana es van fer aportacions de valoració positiva cap a la nostra institució.

—En quins camps està treballant Càritas a la diòcesi en aquest moment? Quantes persones coordina entre voluntaris i assalariats?

—Actualment hem definit tres sectors de població prioritaris en la nostra activitat: gent gran, joves en situació de risc social i immigrants. Aquests sectors vénen definits per la situació social que vivim: envelliment accelerat de la nostra població, joves amb pèrdua de referents i enlluernats per la vida fàcil que proposa el turisme, amb la possibilitat d'accedir a

guanys fàcils en el sector d'oci (l'abandonament d'estudis és preocupant a les Illes Balears), la realitat diària de molts immigrants que arriben a Menorca i que necessiten un suport per integrar-se a la nostra societat i dur una vida digna. En relació amb el nombre de persones que actualment treballen a Càritas son uns 50 assalariats i uns 250 voluntaris, organitzats en els diversos programes que desenvolupem (com a treball sectorial) i a les Càritas parroquials (com a presència territorial).

—Què queda per fer en un futur immediat?

—En una organització viva i que vol acomodar-se a una realitat canviant els reptes són constants i el treball a realitzar es veu com una activitat immensa. Concretament estem en un moment de treball per la revitalització de les Càritas parroquials i de la dinamització de les comunitats cristianes, també de seguir impulsant nous projectes com la construcció d'una nau industrial al polígon de Ciutadella per ampliar l'activitat del Taller Mestral a Ciutadella i també ens preparam per gestionar nous projectes del Fons Social Europeu.

—Els joves, hi són dins Càritas avui?

—Aquest és un dels objectius que ens hem proposat a partir de la Jornada Diocesana d'enguany. De fet a Càritas hi ha

Antoni Carreras.

participat, tradicionalment, gent més avançada major, amb la posada en marxa del programa d'Infància i Joventut (Centres Oberts, Cursos de Garantia Social, Aules-Taller, Punts d'Informació, etc.) ens hem apropiat a professionals i voluntaris joves. També projectes com les tendes de comerç just han fet que s'apropi gent jove a Càritas. Amb tot, aquest és un dels reptes no sols de Càritas, també de l'Església.

—Com a seglar, com veu el paper del laic en l'Església del segle XXI?

—Amb el Concili Vaticà II es va començar a explorar una nova eclesiologia que va permetre la incorporació dels laics a la vida de l'Església, també en una situació de crisi vocacional els laics ens hem de fer càrrec d'algunes responsabilitats. Amb tot, segueix pensant que el nostre lloc és el món, no crec que fos efectiu un laic clericalitzat, hem de seguir llegint els signes dels temps i esbrinar que ens diu Déu en aquest nou segle, a partir d'aquesta mirada atenta i d'interioritzar la Paraula, fent-la pregària, podem anar descobrint les respostes als reptes d'una nova evangelització de la nostra societat.

Guillem Ferrer Monjo

TORTOSA

Curs del Moviment de Joves Cristians

Els participants eren d'Alcalà de Xivert, Alcanar, Benicarló, Tortosa, Jesús i Sant Carles de la Ràpita.

JESÚS.— Un grup de 25 joves d'entre 19 i 30 anys van participar a la Casa d'Acolliment de les religioses Teresianes de Jesús en un curs per a iniciadors i responsables del Moviment de Joves Cristians. Se'ls prepara per ser llevats a les parròquies, però molt especialment entre adolescents i joves. Concretament seran els responsables laics de cursos diocesans, juntament amb els consiliaris. Segons va manifestar Àngela, militant de Sant Carles de la Ràpita, l'experiència d'aquestes tres dies —del 27 al 29 d'octubre passat— va ser enriquidora per l'intercanvi de vivències en els treballs de grups: «Hem de seguir Jesús puix estem marcats pel seu Evangeli. Seguirem un compromís de servei al món i a l'Església, sempre vivint la corresponsabilitat a nivell de grup, parròquia i moviment.» (J.B.B.)

PUJOLS JOIERS, els artesans de l'or

Medalles religioses, rellotgeria. Gran varietat de dissenys. Taller propi. Reparacions.

Visiti'ns al carrer Hospital, 29, de Barcelona, al costat de les Rambles. Tel. 933 182 284

Lleida

Els joves fan Església

LLEIDA.— Els joves cristians i les seves entitats i moviments han estat notícia a Lleida en aquestes darreres setmanes protagonitzant diverses activitats i celebracions.

La primera va ser la XIX Trobada diocesana de Moviments i Serveis Juvenils, organitzada per la Coordinadora Diocesana, que va aplegar el 18 de novembre al col·legi de la Sagrada Família més de 200 joves provinents de diferents moviments, serveis juvenils i grups parroquials de Lleida ciutat i diòcesi. El tema central de la trobada fou la pobresa, tractat des de la seva perspectiva de joves i cristians. El bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta, va inaugurar la trobada amb una salutació dirigida als joves en què llençà el missatge que qualsevol persona, pel fet de ser-ho, té dret a ser tractada com a tal i estimada.

Durant la jornada diversos testimonis van parlar de la pobresa i les seves diferents realitats. Així el jesuïta Eduard Fonts va fer-ho sobre la pobresa espiritual; el director de l'Alberg Municipal, Jaume Mor, sobre la pobresa econòmica, i el doctor Josep Pifarré, sobre la pobresa psíquica. La trobada va acabar amb una eucaristia presidida per Mn. Víctor Martínez, rector de l'Albagés i el capellà

més jove de la diòcesi. Posteriorment els joves van compartir un sopar de germanor i gresca.

La delegada de Joventut de la diòcesi, Roser Garcia, ha valorat molt positivament la trobada: «Estem satisfets per la participació i pel fet que es notava la incorporació de les noves generacions, dels més joves que de segur troben referents en els més grans i que alhora se senten acollits i esperonats per tirar endavant en la seva vida de compromís cristià.»

L'altra notícia ha estat la celebració de la segona edició dels Festival Missioner, organitzat pel grup de joves de la Delegació de Missions de la diòcesi i que va omplir, amb més de 400 persones, la sala d'actes del col·legi dels Germans Maristes de Lleida el 25 de novembre sota el lema «Diferents veus, un sol missatge». Al festival, amb actuacions teatrals, musicals i d'animació, van intervenir alumnes de set escoles cristianes de Lleida: Santa Anna, Sagrada Família, Maristes, Episcopal, El Carme, Lestonnac i les Dominiques. D'aquest darrer col·legi és alumna

Alumnes de set col·legis van actuar durant el festival.

Marian Martí, guanyadora del concurs de cartells del festival, que va presidir l'escenari del festival. El delegat de Missions, Mn. Carles Sanmartín, ha manifestat també la seva satisfacció per l'èxit de convocatòria d'aquest festival, que no té com a objectiu recollir diners, «sinó fer arribar l'esperit missioner als nostres joves i apropar-los la tasca missionera de l'Església».

El 29 de novembre, els joves universitaris omplien la funcional església de Sant Ignasi de Loiola dels pares jesuïtes de Lleida, convocats per la Delegació de Pastoral Universitària de les diòcesis de Solsona, Urgell i Lleida, i la Coordinadora de Moviments Juvenils Cristians, per assistir a la celebració universitària de l'Advent. El bisbe Ciuraneta, acompanyat pels

consiliaris dels diversos moviments juvenils cristians, va presidir la celebració en el decurs de la qual va administrar el sagrament de la Confirmació a un jove universitari lleidatà.

Ha estat notícia també el grup de 25 joves que van participar en un recés d'Advent que tingué lloc durant el primer cap de setmana de desembre al col·legi Claver dels jesuïtes a Raimat, dirigit per Mn. Vicenç Alfons. Alhora, altres grups organitzen la seva participació a la propera Trobada Europea de Joves de Taizé, que tindrà lloc a Barcelona del 28 de desembre a l'1 de gener. Per donar a conèixer la trobada i convidar els

joves lleidatans a participar-hi activament, va venir a Lleida convidat per la Delegació diocesana de Joventut el germà Josep Ramon, monjo de la comunitat de Taizé, que va dirigir a la parròquia de Sant Ignasi una vetlla d'oració i pregària. La mateixa parròquia acull des d'aleshores, cada quinze dies, una vetlla de pregària com a preparació a la gran trobada mundial de joves. El 15 de desembre, a les nou del vespre, té lloc la darrera abans de la Trobada a Barcelona. «Lleida ha de ser també amfitriona dels joves de tot el món», digué el germà Josep Ramon. A més, el dia 19 se celebra la vetlla de Nadal dels joves a un quart de deu del vespre a la parròquia de Sant Andreu.

Jordi Curcó

Compartim una mateixa sintonia...

106.6 FM

93.7 FM

Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental,
Vallès Occidental i Baix Llobregat

Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages,
Berguedà i Garraf

BISBAT DE
BARCELONA

103.4 FM

Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla
de l'Estany i Garrotxa

BISBAT DE GIRONA

104.4 FM

Solsonès

BISBAT DE SOLSONA

105.0 FM

Alt Urgell (Ràdio Principat)

107.5 FM

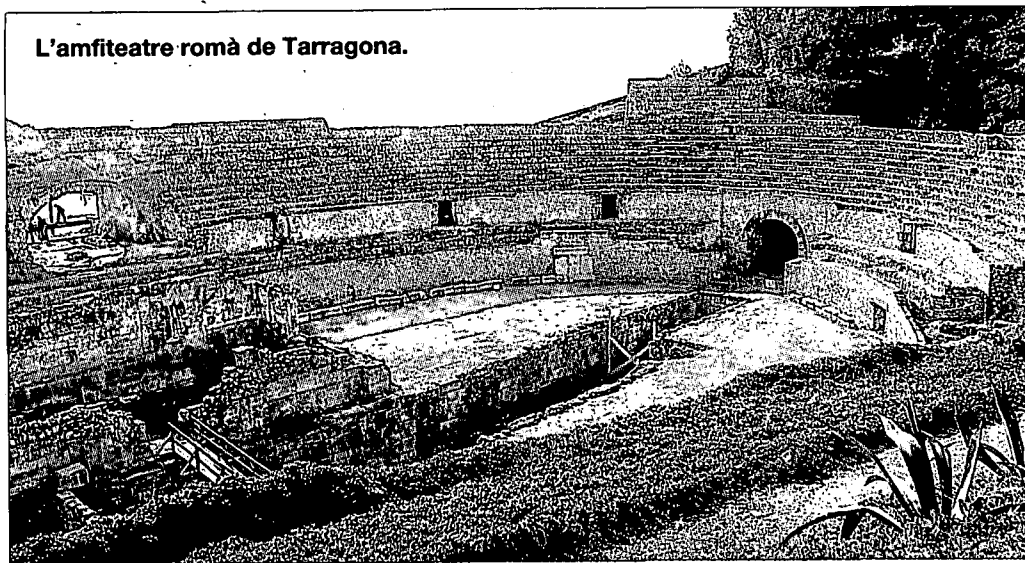
Andorra (Ràdio Principat)

BISBAT
D'URGELL

Tarragona

Tàrraco, Patrimoni de la Humanitat

L'amfiteatre romà de Tarragona.

TARRAGONA.— El fet que la Unesco hagi declarat Patrimoni de la Humanitat el conjunt arqueològic de l'antiga Tàrraco ha estat molt ben acollit des de l'arquebisbat de Tarragona.

En aquest sentit, l'arquebisbat ha lliurat un comunicat on es manifesta que «la comunitat cristiana s'alegra que hagin estat designats com a patrimoni alguns monuments fortament vinculats amb els inicis del cristianisme

a Tarragona, com ara l'amfiteatre, escenari del martiri del bisbe sant Fructuós i dels seus diaques sant Auguri i sant Eulogi, o la necròpoli paleocristiana, on reberen sepultura les cendres dels màrtirs i les despulles dels primers tarragonins que abraçaren la fe de Crist. Aquest reconeixement de les nostres antigues arrels ens esperona a tenir una actitud d'acolliment, de valors humans i cristians».

Joan Boronat

Beneïdes les pintures de la Mare de Déu de la Jonquera

LA POBLA DE CÉRVOLES.— Després de tres anys de treballs, les pintures de la Mare de Déu de la Jonquera, de Víctor Pallarés, han estat beneïdes per Mn. Antoni Constantí, rector de la parròquia de la Pobla de Cérvoles (Garrigues). Moltes són al·lusives a escenes de la Mare de Déu, mentre que d'altres són motius propis que fan referència a vivències locals: la trobada de la Verge en una joca, la silueta de la serra de la Llena... Durant la celebració, que va tenir lloc amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu de la Jonquera (el 21 de novembre passat), figuraven al peu de l'altar el nom dels set pobles que tenen la Verge com a patrona. Va finalitzar l'acte amb un concert d'orgue, feliçment recuperat per Gerard Moragues, feligrès de la parròquia. (Lluís Noguer)

Nou orgue a la parròquia de Vila-seca

VILA-SECA.— La parròquia de Sant Esteve de Vila-seca va estrenar el 3 de desembre un nou orgue, després de molt de temps que el sosteniment dels cants litúrgics no comptés amb acompanyament musical, a causa del deteriorament de l'antic orgue, adquirit a principis dels anys setanta. El nou instrument ha costat un milió de pessetes, un preu rebaixat «ja que l'empresa que ens l'ha venut s'ha quedat amb l'antic orgue per poder disposar de recanvis», assegura el rector, Mn. Xavier Morell. El cost de l'instrument ha estat sufragat mitjançant els donatius dels feligresos, el

fons de la parròquia i un ajut important, per part de l'Ajuntament de la localitat. Alumnes i exalumnes del Conservatori Musical de Vila-seca seran els encarregats d'executar les partitures musicals per acompanyar els cants litúrgics, a partir d'ara, durant els oficis religiosos de la parròquia. Cal dir també que per iniciativa de Mn. Morell s'han digitalitzat els arxius parroquials de Vila-seca. Aquest procés, ja enllestit, ha consistit a analitzar milers de documents i informatitzar-los «a fi i efecte d'evitar-ne el irreversible deteriorament», ha assenyalat Mn. Morell. (J.B.)

Usted puede oír mucho mejor

¿Está usted empezando a notar que...

- ...le cuesta seguir algunas conversaciones?
- ...necesita subir el volumen de la televisión?
- ...le tienen que repetir las cosas a menudo?

Si le pasa alguna de estas cosas, es posible que usted necesite una ayuda auditiva.

Nosotros podemos ayudarle TOTALMENTE GRATIS

En GAES, empresa nº 1 en soluciones auditivas, le regalamos la Guía de la Audición. En ella encontrará información sobre los diferentes problemas auditivos y su tratamiento

y sobre las ayudas de última generación: aparatos de un tamaño prácticamente invisible capaces de ofrecer una audición natural.

Además, sólo durante los próximos 15 días, un regalo exclusivo.
¡No lo deje escapar!

GAES

CENTROS AUDITIVOS

Solicite su Guía de la Audición cuanto antes: sólo tiene que enviar el siguiente cupón con todos sus datos a GAES, S.A. Av. Diagonal, 474, 08006 BARCELONA

cupón reserva de regalo

☐ **Sí, deseo recibir totalmente gratis la Guía de la Audición de GAES y un regalo sorpresa.** Para ello envío este cupón de reserva con mis datos.

GAES, S.A. Av. Diagonal, 474, 08006 BARCELONA

NOMBRE Y APELLIDOS:

DIRECCIÓN:

..... PISO: PUERTA:

POBLACIÓN:

C.P.: PROVINCIA:

TELÉFONO:

FECHA DE NACIMIENTO:/...../.....

☐ También me gustaría que me realizasen una revisión auditiva totalmente gratis.

La información que nos facilita quedará recogida en nuestro fichero. Usted tiene derecho a acceder a esta información y rectificarla o cancelarla, de ser errónea. Si desea que sus datos permanezcan en nuestros archivos, pero no desea recibir informaciones comerciales de otras empresas, háganoslo saber. (Ley orgánica 5/1992)

CC01200

Joves

«Intento mostrar la felicitat que Jesús em dona»

Ramon Piñot es un jove informàtic habitual de l'Escola de Pregària a la catedral de Barcelona. Una cita que aplega cada mes centenars de nois i noies amb el seu arquebisbe, el cardenal Ricard M. Carles. Ramon viu la seva fe en comunitat, concretament a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, on forma part del grup de joves i anima la missa dominical amb la guitarra.

—Per a tu, què és la pregària?

—La pregària és una conversa constant amb Jesucrist: li demano coses, li parlo de la gent, li consulto problemes, li dono gràcies... a l'Escola de Pregària comparteixo la pregària amb altres joves de la diòcesi i aprenc d'ells. També considero molt important resar en família. Fa menys de dos mesos que m'he casat i la meva dona i jo tenim molt clar que la pregària en comú és bàsica. Especialment ens agrada resar plegats l'oració que Jesús ens va ensenyar: el Pare nostre.

—La pregària implica posar-se en presència de Déu. Com notes aquesta presència?

—Per a mi no resulta difícil notar Déu en la meua vida, en les persones que m'envolten veig la seva bondat. És el que intento fer jo, que a través del meu testimoni, de la meua forma de ser, pugui transmetre Déu. Intento mostrar la felicitat que Jesús em dona. Ell està present en la meua vida. Puc acudir-hi en els moments bons i en els no tan bons. Sé que sempre és al meu costat. Puc parlar amb Ell i m'ajuda. Sento que la meua pregària és escoltada i ho he comprovat moltes vegades. Ell m'ho ha donat tot: la feina, la dona, els amics, la parròquia...

—De vegades no es té l'experiència d'aquesta presència de Déu.

—És cert que també passes per moments difícils. En aquestes ocasions et recolzes en amics que tenen fe i et poden

ajudar. Et fan veure que malgrat tot Déu és aquí, encara que tu no el sentis. Amb els amics de la parròquia tinc una vivència molt especial que no tinc amb amics de la feina o de la facultat. A la parròquia comparteixo, a més d'amistat, el més important: la fe. És importantíssim viure la fe en comunitat i donar-nos suport mútuament. Aquesta experiència m'ha dut a mirar d'ajudar el qui ho passa malament, és el donar-se als altres desinteressadament. Donar sempre omple molt més que rebre. En el grup de joves on sóc

Des del silenci

«Feu l'experiència de la pregària, deixant que l'Esperit parli al vostre cor. Resar significa dedicar una mica del vostre propi temps a Crist, confiar-s'hi, romandre en silenciosa escolta de la seva Paraula i fer-la ressonar en el cor»

(Joan Pau II)

- Em sé cridat i elegit per Déu per rebre el seu amor?
- Sóc conscient que, per conèixer Déu, m'he d'apropar més a Crist?
- Sóc veritable constructor de pau?
- Per què crec que viure seguint Jesucrist ja porta felicitat en aquest món?

Foto: Jaume Coloma

Ramon assisteix cada mes a l'Escola de Pregària.

resem la pregària de sant Francesc que diu: «...feu que jo vulgui més consolar que ésser consolat; comprendre que ésser comprès; estimar que ésser estimat...»

—A l'Escola de Pregària el cardenal Carles us va demanar als joves que fóssiu instruments per portar a Jesucrist.

—Personalment em sento cridat per Déu. D'altra manera la meua vida no tindria sentit. Ell m'ha marcat un camí i m'acompanya en aquest caminar. Tot i que han passat 2.000 anys Crist no ha passat de moda, és viu. Per això estem celebrant el Jubileu. És veure les coses amb els seus ulls. El seu missatge no ha caducat i el mateix que va dir fa 2.000 anys continua sent vàlid. Crec que per ser instruments per portar a Jesucrist l'important és el testimoni que puguem donar. Actuar amb coherència i parlar amb naturalitat de les teves creences.

Rosa María Jané Chueca

La pregària cristiana avui

No sempre sembla fàcil harmonitzar la vida i la pregària. Això és degut a la idea, probablement falsa, que tenim de la vida com a pregària. Pensem que la vida consisteix a estar inquiets fent moltes activitats i que la pregària consisteix a retirar-nos de la vida i oblidar tot el que es refereix al nostre pròxim i a la seva situació humana.

La pregària condueix a l'acció: No resem per complir una obligació més, ni per oferir a Déu una glòria que manca a la resta de la nostra vida. La nostra pregària és expressió i font de vida cristiana. Neix de la vida i ens hi porta. És fals oposar la pregària a la vida com si la pregària no pertanyés a la vida. Al contrari, la pregària és un dels moments forts de la nostra vida, un moment culminant de la nostra acció, perquè des de la pregària donem alè i sostenim el nostre viure. L'encontre sincer amb Déu centra la nostra vida en «l'únic necessari», alliberant-nos de l'egoisme i del poder acaparador de les coses. Al mateix temps, suscita en nosaltres energies que difícilment es desvetllarien si tot es reduís al finit.

D'altra banda, ens permet descobrir les arrels profundes dels conflictes i del sofriment humà, i ens impedeix acostar-nos amb qualsevol justificació evasiva. En obrir-nos a l'amor del Pare hi trobem el millor fonament per reconèixer, estimar i servir els germans. S'entén bé l'exhortació de sant Pere: viviu fent-vos «solidaris de les necessitats del poble sant. Practiqueu amb deler l'hospitalitat» (Rm 12,13).

(Adaptat de la carta pastoral dels bisbes de Pamplona-Tudela, Bilbao, Sant Sebastià i Vitòria)

La novetat de l'amor de Déu

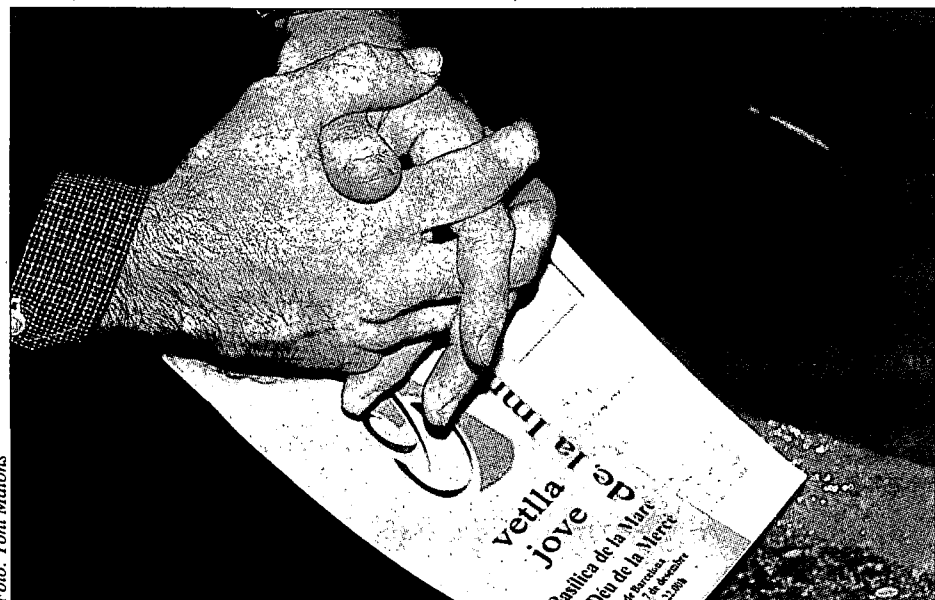

Foto: Toni Matons

Els joves se senten cridats a la pregària.

El 30 de novembre va tenir lloc una nova edició de l'Escola de Pregària, que aquest curs té com a tema «Per Ell, amb Ell i en Ell som presència de Crist en el món». En aquesta ocasió, el cardenal Ricard M. Carles va centrar la seva reflexió en la idea que «per Ell tot es torna nou». El cardenal va recordar als joves que per amor han estat cridats per Déu: «No provoquem en Déu admiració, sinó amor desinteressat. Déu us ha cridat a la vida, a la fe, a la pregària... això ens fa donar gràcies i tenir seguretat perquè som possessió de Déu.» Segons l'arquebisbe de Barcelona, en la nostra vida quotidiana podem veure la presència de Déu: «Hem de tenir clar aquest convenciment, encara que de vegades no tinguem aquesta experiència. Cal estar atents a l'acció de Déu en nosaltres.» I subratllava: «Déu sempre

és nou, ens estima segons la situació concreta que passem: ens consola, ens protegeix, ens anima... Aquesta és la novetat, que l'amor de Déu sempre és nou. Adona't que Déu t'estima i vol la teva conversió!»

Comentant el passatge evangèlic que narra la conversió d'un dels dos criminals entre els quals hi havia crucificat Jesucrist, el cardenal Carles va encoratjar els joves a no desanimar-se perquè «no heu de desconfiar de la salvació d'algu, de la seva no-conversió. Déu és capaç de fer-ho tot nou des de la nostra pobresa». El cardenal va tornar a recordar als joves que la definició més impressionant de l'amor de Déu és que ens anomena «fills seus» i els va demanar que fossin instruments per portar a Jesucrist «sense por. Heu de ser apòstols». (R.M.J.)

El rostre més humà de l'exclusió

■ Des del Centre Obert Esplai Picasso s'ajuden infants i joves en situació marginal

El Centre Obert Esplai Picasso és un equipament diürn que ofereix una sèrie de serveis cívics i educatius a nens i joves (de tres a disset

anys) en situació de risc social i amb un índex altíssim d'absentisme escolar. Es tracta d'una institució pont entre el subjecte i la comunitat

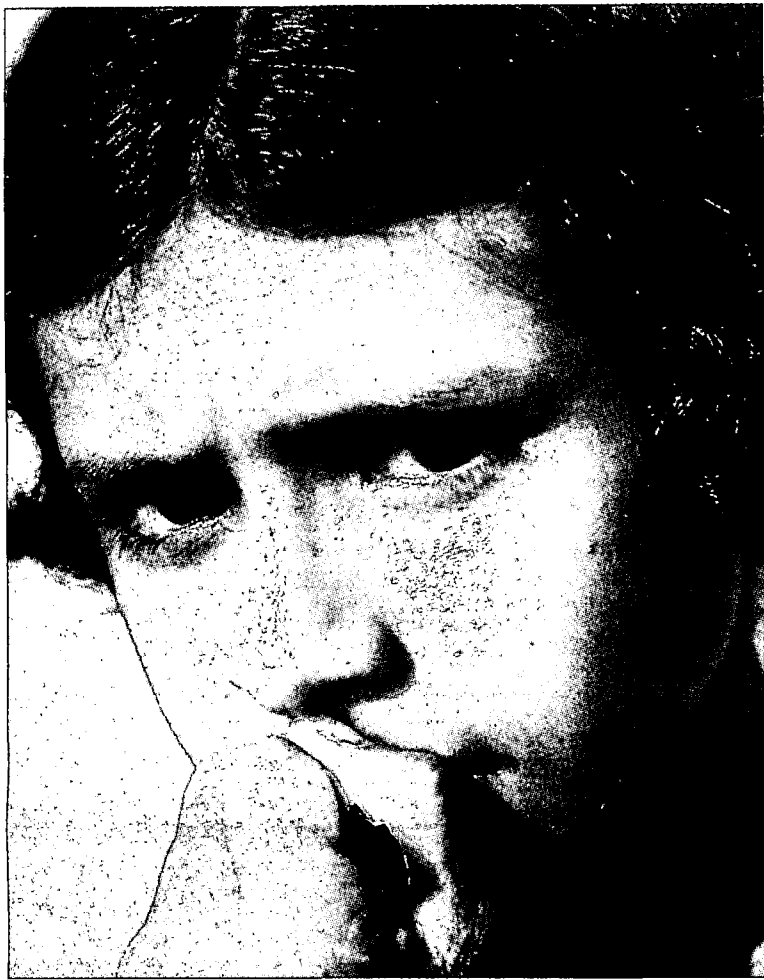
que té com a objectiu bàsic proporcionar a l'individu l'autonomia necessària per possibilitar la seva circulació per la xarxa social.

El Centre Obert Esplai Picasso va néixer a Barcelona fa deu anys de la idea d'un grup de voluntaris que, en veure la situació marginal dels nens i les nenes que vivien al districte municipal de Nou Barris, van decidir crear un centre d'esplai durant els caps de setmana per a la població infantil. Al començament totes les activitats es desenvolupaven al carrer. «A partir de les demandes dels infants, que volien cada cop més que els voluntaris vinguessin a jugar amb ells, el centre va començar a consolidar-se i a créixer», comenta Anahí de Febrer Herran, educadora del Centre Obert Esplai Picasso del grup dels mitjans.

Més endavant, es van aconseguir els locals on actualment està ubicada l'entitat, que pertanyen al Patronat Municipal de l'Habitatge. Aquí es fan la majoria de les activitats amb els tres grups de treball, distribuïts segons l'edat dels usuaris: petits (de tres a set anys), mitjans (de vuit a dotze anys) i grans (de tretze a disset anys). El Centre Obert Esplai Picasso funciona de dilluns a divendres, de 17.00 a 20.00, i els dissabtes, de 10.30 a 13.30. «Un dels nostres reptes seria poder ampliar l'horari del centre, que estigués obert matí i tarda», afirma Anahí.

La tasca essencial del voluntariat

Tot i que hi ha uns quaranta infants i joves apuntats, l'assistència és força irregular. Anahí de Febrer ho explica: «Els costa molt ser constants. Això dificulta una mica treballar amb ells, ja que d'aquesta manera no tens mai un grup estable. Potser un dia prepares una activitat per a quinze nens i tan sols se'n presenten set. Llavors, la dinàmica de treball

La majoria dels infants del centre són d'ètnia gitana.

es trenca. Per aquest motiu, cal tenir una gran capacitat d'improvisació i espontaneïtat.»

L'equip educatiu del Centre Obert Esplai Picasso està integrat per tres persones, que són les responsables dels grups abans esmentats. També hi ha alguns estudiants d'Educació Social o de Pedagogia que vénen aquí a fer pràctiques. «Som poca gent per a la tasca que ens hem proposat tirar endavant i els voluntaris que tenim ens hi ajuden molt. El voluntariat és essencial en el nostre projecte», afirma l'educadora del grup dels mitjans.

El centre, que rep subvencions de diferents institucions (com l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat de Catalunya,

la Direcció General d'Atenció a la Infància o Acció Cívica), forma part de la Federació de Centres Juvenils Don Bosco. Aquesta associació salesiana ofereix activitats formatives per als educadors i monitors, alhora que també subministra ajuda des del punt de vista econòmic.

Aprenentatge en hàbits i valors

Al Centre Obert Esplai Picasso es du a terme el Projecte Multicultural, que està gestionat per la Unió Romaní. S'hi treballen sobretot temes com els hàbits (d'higiene i de conducta) i els valors (respecte, tolerància, convivència...). Jocs, tallers (manualitats, ball, teatre i lectura) i reforç escolar constitueixen el programa per als que tenen entre quatre

i set anys. Com a mínim dos dies al trimestre es fan sortides, perquè, tal com assenyala Anahí de Febrer, «és d'una importància vital que vegin altres realitats i que se sàpiguen moure pel carrer. Intentem que coneguin el seu entorn més proper (el barri), així com altres espais de la ciutat».

A la secció dels petits, els objectius principals que es volen assolir són els següents: aprendre unes pautes mínimes de neteja i higiene personal, respectar les persones amb les quals es relacionen i fer servir el diàleg com a mesura de resolució de conflictes, aprofundir en el coneixement de la pròpia cultura —un gran percentatge d'ells són d'ètnia gitana— i d'altres com a font d'enriquiment perso-

nal, relacionar-se amb altres nens i nenes mitjançant la participació en ofertes lúdiques del barri i augmentar la motivació vers les tasques escolars.

Fer de pont entre l'escola i els infants

Pel que fa al grup de mitjans, es pretén vincular els infants a l'escola i fer del centre un pont entre l'escola i els menors, tot oferint-los espais i referents que facilitin la seva integració en un sentit ampli. Se'ls faciliten uns vint minuts diaris, previs a les activitats que tindran lloc més tard, per tal que puguin realitzar els deures de l'escola. Aquesta oferta és flexible i voluntària. Aquells que no porten deures poden llegir, escriure o fer exercicis (lingüístics, matemàtics, ortogràfics, etc.) que els proporcionen les educadores del centre. La dinàmica de treball engloba, a més, reforç escolar, tallers de manualitats, educació en expressió corporal, teatre, informàtica, ludoteca, celebracions populars i sortides.

A la secció dels grans hi ha dos tipus de tutories: d'una banda, la recerca de treball, que va adreçada a aquells nois i noies que vulguin trobar una feina o un curs que faciliti la seva inserció laboral, i de l'altra, el seguiment escolar. El programa inclou també un espai de treball, tant individual com grupal, classes d'informàtica i la preparació d'excursions i viatges.

Miquel Àngel Codina

**CENTRE OBERT
ESPLAI PICASSO**
C/ MANUEL SANCHÍS I
GUARNER, 10, BXS.
08016 - BARCELONA
TEL. 933 597 454
a/e: nostrallar@retemail.es

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

«...i la perfecció es va fer neula!»

Gairebé des del naixement de *Catalunya Cristiana*, Enric Graupera Iglesias col·labora setmana rere setmana amb nosaltres. S'encarrega de la secció filatèlica. Ell és el director de la Casa Graupera Artesans del Neuler, una empresa familiar fundada el 1895 a Mataró, que es dedica a la fabricació artesanal de neules, torrons i mantegades. Enric Graupera recorda que «amb tan sols deu anys ja vaig començar a fer neules». Una tasca que amb el pas del temps ha esdevingut una autèntica vocació.

—Quins van ser els orígens de la Casa Graupera Artesans del Neuler?

—El 1895 el meu avi Vicenç, que havia treballat de pastisser, va decidir establir-se pel seu compte i crear una botiga d'ultramars. Ell va continuar elaborant neules, torrons, panellets, confitures, etc. Amb el pas dels anys, el negoci va passar al meu pare. La guerra civil va comportar una aturada de les activitats comercials. A començaments dels anys quaranta els meus pares, Andreu i Hermínia, van posar en marxa novament el negoci. Poc després el meu germà i jo hi vam començar a treballar.

—És una empresa familiar i centenària on la continuïtat està totalment assegurada...

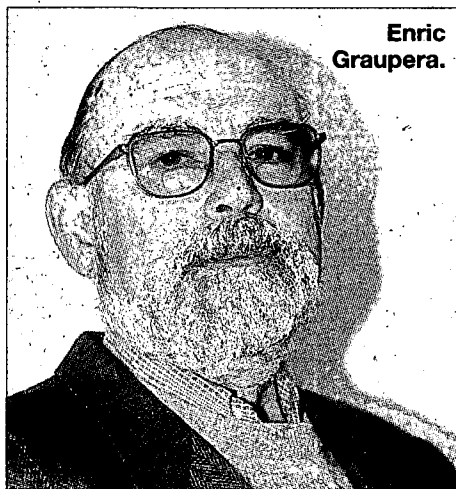
—I tant! M'omple de goig dir que el nostre negoci familiar perdurà durant moltíssims anys més, ja que els meus cinc fills (Teresa, Roser, Enric, Hermínia i Pilar) també hi treballen i de valent. Cadascú té una cometa concreta. Així mateix, vull

remarcar l'ajuda inestimable que m'ofereix la meua esposa Maria Teresa. He d'esmentar el moment en què a l'empresa hi va haver un canvi radical. Arran d'un accident que vaig patir, el meu pare i jo vam decidir que des d'aleshores em faria càrrec del departament neulístic. De fer llavors dues o tres classes de neules, s'ha passat a les trenta-dues actuals.

—Trenta-dues classes de neules i totes diferents.

—Hi ha neules de diferents formes, textures i sabors. Per exemple, entre les nostres especialitats, destaquen la neula farcida (de xocolata, de coco...), la no farcida feta a mà o a màquina i la neula arrugada. Els nostres productes són de plena confiança, ja que fem servir ingredients de primera qualitat. Si una neula ha de tenir gust de llimona, hi posem llimona i no essència de llimona.

—La recepta d'alguna neula es remunta a molts segles enrere?

Enric Graupera.

—Sí. En una recerca força exhaustiva que vaig efectuar en molts llibres antics, atès que una de les meves aficions és la història, vaig trobar una fórmula del segle IX-X que feien els monjos i la vaig adaptar al nostre temps. Així es va gestar la nostra «neula medieval». És molt bona acompanyada de llet condensada. A la Casa Graupera Artesans del Neuler tots som innovadors, emprenedors i inquiets. El nostre lema és «...i la perfecció es va fer neula!».

—Quin lligam hi ha entre la neula i l'àmbit religiós?

—Es tracta d'una relació molt estreta. Als segles VI-VII a algunes esglésies ja es

feia una mena de neula una mica gruixuda, però plana. A l'edat mitjana, amb motiu de les festes nadalenques, a les esglésies de l'àrea geogràfica catalana es penjaven del sostre uns fils amb unes neules. Durant la nit de Nadal, en la interpretació musical del *cant de la Sibila*, la protagonista agafava una gran espasa i tallava aquests fils. D'aquesta manera, queien les neules a terra i tota la mainada s'afanyava a recollir-les. Els monjos feien neules no tan sols per Nadal, sinó també per Pasqua, Pentecosta, la festivitat del sant patró i alguna altra data significativa.

—Quins són els trets que caracteritzen els productes de la Casa Graupera Artesans del Neuler?

—La qualitat, la creació i l'experiència acumulada al llarg de més de cent anys. Recentment la Generalitat de Catalunya ha concedit la denominació marca «Q» de «Qualitat Alimentària» a les nostres neules. Estem molt contents perquè som la primera empresa de neules que aconsegueix aquest reconeixement i, d'aquesta manera, ens distingirem dels altres fabricants. Un dels nostres secrets és l'amor amb què fem els productes. Si t'identifiques amb el que fas, el resultat final sempre serà més bo.

Miquel Àngel Codina

ASSOCIACIÓ PRUDENCI MIRALLES

Barcelona, desembre de 2000.

Estimats amics,

S'acosta Nadal, en aquest temps celebrem el naixement de Déu, fet home per nosaltres en la persona de Jesús.

L'ambient que ens envolta ens recorda que aquests dies són especials, les persones es feliciten i es desitgen bé i prosperitat.

El membres de la junta, el personal, les àvies residents i tots aquells que feu possible la seva continuïtat, desitgem de tot cor un sant i bon Nadal.

Amb el vostre ajut, ens en sortim.

Si desitgeu ajudar-nos a dur endavant aquesta gran tasca humanitària d'acolliment a **grans persones grans** podeu fer el vostre donatiu* a qualsevol oficina de "la Caixa"

C/C 2100 0681 01 0200194299

En nom de tot l'equip, molt agraïts.

Nota: Tenim una àvia centenària. El 27 de novembre passat la Montserrat Soler va fer 100 anys. Felicitats

Lluïsa Maria Pomerol i Rancé

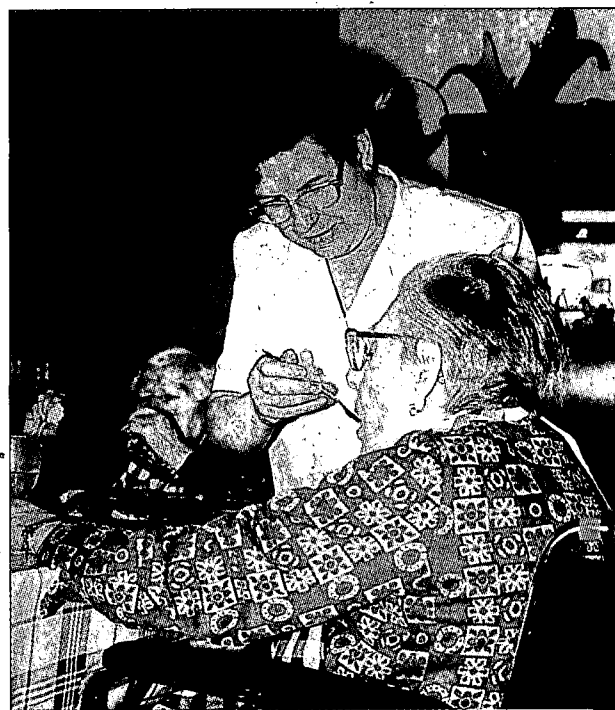
Directora

* Els donatius són deduïbles en un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994)

ASSOCIACIÓ PRUDENCI MIRALLES PER A ANCIANS

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781 - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

«La nostra campanya té totes les garanties»

■ Eulàlia Mas és una de les coordinadores de la campanya «Reis per a tothom»

BARCELONA.— Ja fa tres anys que Ràdio Estel, Càritas diocesana de Barcelona i el CCU (Centre Cristià dels Universitaris) van decidir col·laborar junts en la campanya de recollida de joguines de Reis. *Reis per a tothom*

és una campanya més modesta que d'altres, però que dona la màxima seguretat per la seva rigorositat i eficàcia. Una campanya que l'any passat va recollir més de 6.000 joguines. Eulàlia Mas ens ho explica.

—Des de fa tres anys Ràdio Estel, Càritas i CCU realitzen conjuntament aquesta campanya. Com va ser això?

—Bé, nosaltres, els del CCU, ja teníem tradició des de feia anys de participar en campanyes ciutadanes de recollida de joguines, però per una sèrie de circumstàncies i, donat que hi havia bona relació amb Càritas i Ràdio Estel, que ja feia també una campanya similar, vam decidir de fer-la tots junts. Així, Ràdio Estel i nosaltres uníem les campanyes i, aquesta passava a ser la campanya de Reis de Càritas.

—I, com valoren les dues campanyes anteriors que heu fet junts?

—Molt bé, realment molt millor. L'engranatge ha funcionat molt més fluid

i la participació ha estat molt bona. L'any passat vam tenir uns 230 voluntaris i vam recollir unes 6.000 joguines noves o en bon estat.

—Ens podries explicar com funciona aquesta campanya?

—En primer lloc es recullen les joguines, que demanem que siguin noves i, a mesura que arriben, les emmagatzemem al nostre local del CCU. Llavors, vénen les famílies a recollir-les, tot presentant-nos un certificat que Càritas o un assistent social, que les coneix, els ha donat. A més, prèviament Càritas ens ha informat sobre les famílies que vindran. D'aquesta manera la nostra campanya té totes les garanties. Càritas és un bon aval. A diferència d'altres campanyes de Reis,

la nostra assegura que les joguines arriben als qui, de veritat, les necessiten i que aquestes joguines estan en bones condicions.

—I, què se'n fa de les joguines que sobren?

—Si hi ha excedents, aquests se'ls queda Càritas, que els anirà repartint al llarg de tot l'any en els seus centres amb motiu dels sants i aniversaris de la gent que cuida. D'aquesta manera, totes les aportacions s'aprofiten. Com

Tots els infants esperen que els Reis no s'oblidin d'ells.

ja he dit, la nostra campanya presenta totes les garanties.

—Enguany, com es va preparant la campanya?

—Bé, doncs, aquest any és més complicat, ja que han coincidit diversos factors que ens han fet endarrerir l'inici de la campanya; una remodelació interna de Càritas i Ràdio Estel i, a més, l'acolliment als joves de la trobada de Taizé. Per tot això, aquest any ens posarem en contacte amb els voluntaris de l'any passat i prou. No hi ha hagut més temps. Malgrat això, com a fet nou apostem i posem força l'accent en la donació particular. Com a conseqüència d'aquests fets, la campanya comença el dia 28 de desembre, però l'emmagatzemar les joguines al nostre local serà a partir del dia 2 de gener.

—Com poden col·laborar aquells que ho desitgen?

—Doncs, tenim un número de compte a la Caixa de Pensions, que és «Càritas Reis per a tothom 965 77301» per les aportacions voluntàries i, els que estiguin interessats a col·laborar poden trucar al telèfon de contacte 933 233 368 (CCU) o bé portar-nos directament les joguines al nostre local (c/Villaruel, 81). És important remarcar que nosaltres només acceptem joguines noves i que de velles en mal estat no en volem.

Toni Matons

Eulàlia Mas.

Amics de la Gent Gran

El CCU també col·labora amb l'ONG Amics de la Gent Gran en el repartiment de lots d'aliments per a ancians que viuen reclosos a casa seva amb moltes dificultats. El repartiment es realitzarà el dia 6 de gener al matí. Aquesta és l'altra campanya en què el CCU participarà aquestes festes nadalenques. No es tracta únicament de fer obsequis als ancians, sinó també de fer-los una mica de companyia i portar-los el caliu que hi hauria d'haver aquests dies a totes les llars.

Tothom que vulgui ajudar al repartiment i visitar aquests avis, pot trucar al telèfon del centre: 933 233 368.

De les campanyes de Reis

Darrerament les campanyes de recollides de joguines s'han convertit en un dels fenòmens nadalenques habituals en les nostres ciutats, i no per la seva abundància deixen de ser necessàries, encara que hom pot sospitar interessos soterrats en algunes d'elles, no sempre altruistes. Sens dubte, tothom té el dret de rebre un obsequi, una joguina amb motiu d'aquestes festes, i s'ha de fer el que calgui perquè així sigui. Pot ser molt fàcil caure en una mena d'indiferència davant tanta proliferació de campanyes, una indiferència causada per la convicció mig inconscient que ja hi ha massa gent que se n'ocupa, i d'aquesta manera el de sempre: desentendre's de tot. Malgrat això, tampoc el ciutadans hauríem de deixar-nos enlluernar per campanyes de recollida amb grans recursos publicístics, sinó procurar assabentar-nos de la seva eficàcia i garanties i, així col·laborar fent un servei necessari i útil. Això val per a totes les campanyes solidàries. *Reis per a tothom* és una d'aquestes campanyes que destaca per la seva fiabilitat. Gràcies a tots aquells que ho estan fent realitat.

Teresa Iturbe

Pequeñas Obras de Teatro

PARA REPRESENTAR EN NAVIDAD

Teresa Iturbe
PEQUEÑAS OBRAS
DE TEATRO
PARA REPRESENTAR
EN NAVIDAD

96 pàg. 950 ptes.

narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid

Tel. 915 546 102 i 915 546 484 - Fax 915 546 487

narcea@informet.es

www.narceaediciones.es

El monestir de Yuste, última residència de Carles V

■ L'emperador va abandonar tots els seus béns i riqueses per viure-hi de manera austera

L'emperador Carles I d'Espanya i V d'Alemanya es va dirigir als monjos jerònims del monestir de Yuste i els va dir: «Desitjo retirar-me entre vosaltres per acabar la meua vida.» Al nord de la província de Càceres, en un paisatge agrest i pintoresc, s'alça el monestir de Yuste, fundat a començaments del segle XIV i elegit per l'emperador Carles V per al seu retir.

Poc després de l'abdicació, a Brussel·les, a favor del seu fill Felip II, l'emperador emprèn viatge cap a Espanya en direcció a Extremadura. El 12 de novembre del 1555 va arribar al castell de Jaramilla i el 3 de febrer del 1556 es va traslladar a la seva darrera residència, el monestir de Yuste.

El monarca més poderós del món es va despullar dels seus atributs reials, va abandonar tots els seus béns i riqueses i, com un monjo humil en complet recolliment espiritual, es va retirar en aquell auster i aïllat monestir de clausura. Tan sols pensava en Déu i en la seva ànima.

Al l'església seguia les cerimònies, les pregàries i els cants monacals. La seva vida espiritual s'identificava amb la dels monjos i solament se'n diferenciava en què no vivia comunitàriament. La seva estança era un apartament modest adossat a l'església i format per quatre habitacions, dos de reduïdes, un saló amb un escriptori i el dormitori. El mobiliari i els objectes d'ús personal, a part de ser de bona qualitat, eren d'una senzillesa extrema. Tot respirava austeritat.

Cal assenyalar que el dormitori comunicava mitjançant una porta amb el presbiteri del temple. A causa de la seva malaltia i les seves xacres, moltes vegades no podia aixecar-se del llit. Per aquest motiu, des del llit podia veure l'altar i escoltar la santa missa, que sempre seguia amb una profunda devoció.

La seva obsessió era pensar en la mort. Per això, va encarregar als monjos que celebrassin el seu funeral en vida. Es van oficiar els honors fúnebres amb els cants i els responsoris corresponents,

mentre l'emperador els seguia amb respecte i devoció.

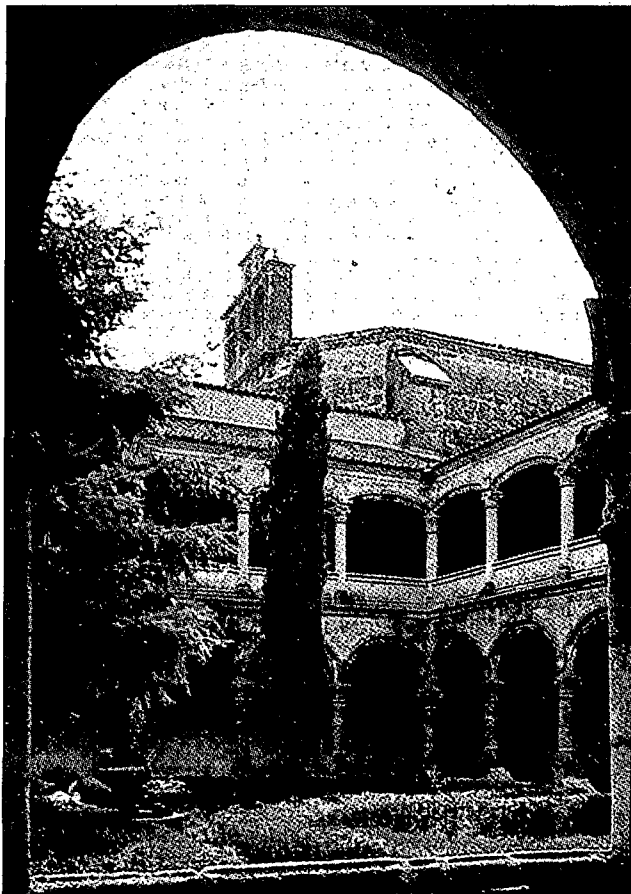
Recordar la figura del monarca

Al monestir Carles V va veure per primera vegada el seu fill natural de deu anys, el que seria el futur Joan d'Àustria. Acompanyat d'altres persones, va anar a veure l'emperador sense saber que era el seu pare. Joan vivia al poble de Cuacos (Càceres), molt a prop del monestir, on es criava secretament sota la tutela d'un matrimoni de confiança del monarca.

Cada dia que passava, el mal de Carles V anava avançant i els sofriments penetraven més fortament en el seu cos, però ell els acceptava amb total resignació cristiana. El 21 de setembre del 1558, confortat amb tots els auxilis espirituals de la nostra santa religió, va lliurar la seva ànima a Déu.

Havia ordenat que el seu cadàver fos sepultat sota l'altar major de l'església del monestir de Yuste, per tal que cada dia el celebrant de la santa missa trepitges la seva sepultura. I es va complir la seva voluntat. Disset anys després de la seva mort, el seu fill Felip II va ordenar el trasllat de les seves despulles al monestir d'El Escorial, on actualment reposen en el panteó dels Reis d'Espanya.

Visitar el monestir de Yuste és recor-

Imatge del monestir de Yuste.

dar la figura del poderós monarca Carles V que, a les darreries de la seva vida, va voler sentir i gaudir de les delícies del claustre en complet retir i en pau espiritual.

Josep M. Vallmajor i Cuní
Estudis

Homenatge pòstum a Ernest Lluch

Recentment s'ha posat en marxa un llibre de condol electrònic en memòria d'Ernest Lluch (<http://www.ernestlluch.com>) per acollir totes les mostres de suport ciutadanes. Lluch, exministre de Sanitat i membre històric del PSC, va ser assassinat el 21 de novembre passat pels terroristes d'ETA. (C.C.)

Biografia en rus del beat Josepmaria Escrivà

BARCELONA.— El filòsof i periodista Ievgueni Pazukhin és l'autor de la primera biografia en rus sobre el beat Josepmaria Escrivà, sacerdot aragonès fundador de l'Opus Dei. El llibre es titula *Vida i obra del beat Josepmaria*. Per a Pazukhin, Escrivà i el seu missatge de santificació enmig del món és «un model de vida cristiana contemporani i un llaç important d'unió dels ortodoxos amb els catòlics». (C.C.)

Activitats gratuïtes a la Vall de Núria

QUERALBS.— La campanya celebrada recentment que donava l'oportunitat a les Núries i als Gils de viatjar de manera gratuïta a la Vall de Núria va tenir una resposta molt positiva. S'hi van apuntar un bon nombre de persones. Vall de Núria continua amb la seva oferta d'activitats gratuïtes amb el bitllet de cremallera, com ara l'exposició de natura, la mostra del pintor Coll i Bardolet, l'exposició *Història de Núria* o les projeccions a l'auditori. Per a més informació, tel. 972 732 020. (C.C.)

Continuem purificant la memòria

Aquesta exhortació del papa Joan Pau II en la butlla d'indició del Jubileu de l'any 2000 ha motivat el record dels màrtirs del mil·lenni i particularment des del darrer segle, i nombroses beatificacions en reconeixement dels que van ser occis per causa de la fe en Jesucrist.

En el calendari de les celebracions jubilaris va tenir lloc a Roma la memòria dels màrtirs el diumenge 7 de maig. El llibre titulat *Testimonis de la fe amb el martiri al segle XX a l'Església de Barcelona* va ser la participació de la nostra arxidiòcesi en aquesta commemoració.

En ocórrer el 3 de desembre el 64è aniversari de la mort al cementiri de Montcada del bisbe Manuel Irurita Almandó, fem memòria d'ell i de tota la corona de testimonis sagnants de la fe a la nostra diòcesi amb l'Eucaristia celebrada a la catedral davant el sepulcre que conté les despulles d'aquell prelat nostre. Unes despulles autenticades com a pertanyents a ell pel dictamen científic dels perits en aquesta branca de la ciència, com es va donar a conèixer a començaments d'any en els mitjans de comunicació social.

No poques persones pregunten la situació de la causa de canonització del bisbe Irurita. En anterior ocasió hem manifestat que la prova testifical estava acabada, com també l'informe pericial dels teòlegs sobre els seus escrits. Esperem per aquestes setmanes darreres de l'any la presentació minuciosa i ben documentada del peritatge dels historiadors. Presentada al Sr. cardenal tota la documentació, es podrà cloure el procés diocesà i trametre a Roma, a la Congregació per a les Causes dels Sants, les actuacions i dictàmens resultants.

La pregària insistent dels fidels ha d'acompanyar la tramitació perquè el Senyor vulgui atorgar-nos el goig de veure glorificat el venerat bisbe de Barcelona Manuel Irurita Almandó, testimoni de la fe en unió amb els sacerdots, religiosos, religioses i laics, en nombre de 1.969, que la nostra estadística té recollits en la relació que presenta l'esmentat llibre dels testimonis de fe a l'església de Barcelona.

Francesc Muñoz Alarcón, can.
Vicepostulador de la Causa

Coses de la vida

Esperança i tradició

Hola, amics! Som a la recta final de cara al Nadal. En aquests dies d'Advent, temps de preparació i reflexió, celebrem la festa de Nostra Senyora de l'Esperança, és a dir, Maria en la dolça espera dels darrers dies, com totes les mares. També celebrem santa Llúcia, protectora de la vista i patrona també del sector de la confecció. Aquest dia comença la fira de pessebres i guarniments nadalencs. Procureu seguir les tradicions com ara el pessebre, tan arrelat a casa nostra, la Missa del Gall o el tió. Són tan entranyables aquestes celebracions! Cal pensar en els altres, atès que l'esperit nadalenc no és tan sols menjar, cantar i ballar, sinó que també és donar pau i amor en el sentit de caritat cristiana.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

cultura

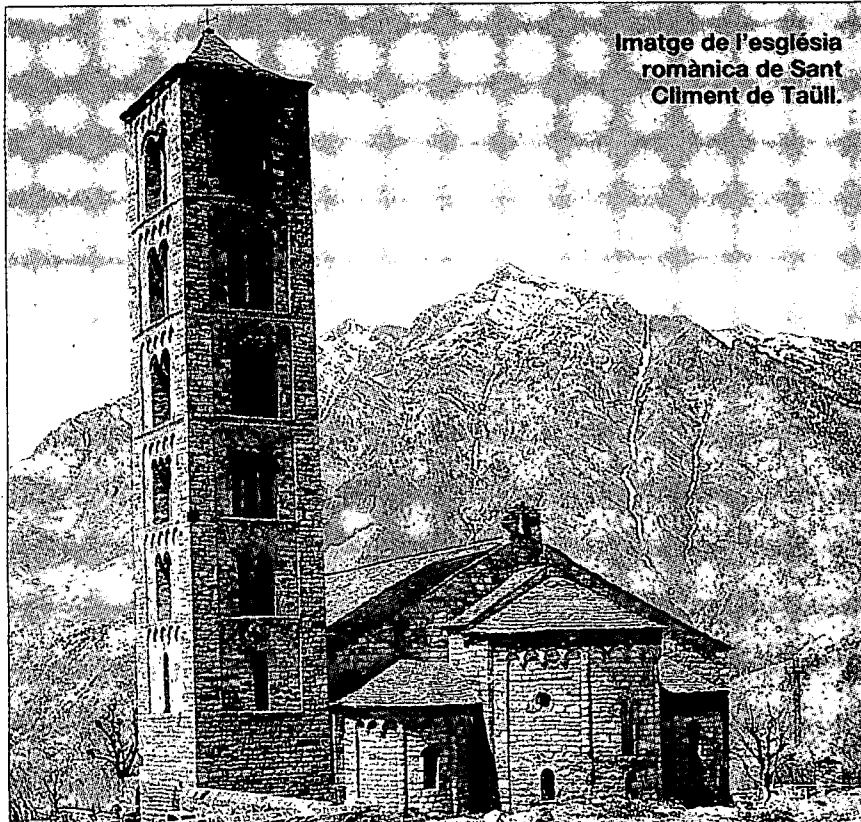
Boí, un homenatge al «mossèn»

VALL DE BOÍ.— El 30 de novembre passat la notícia va arribar a la vall de Boí i es va escampar per les comarques catalanes. Les esglésies de la vall de Boí havien estat declarades Patrimoni de la Humanitat. Cants i felicitacions, mai tan justificats. La valoració i el reconeixement tan dignes d'un patrimoni religiós és eloqüent en els nostres temps.

La tardor del 1962 el doctor Ramon Canut, professor d'arqueologia, amb els deixebles, vam fer una visita a la vall de Boí. Els comentaris dels professors eren il·lustrats per la contemplació dels monuments. Em vaig adonar que les esglésies i el paisatge estaven units en una identitat gairebé natural. Vaig veure una semblança entre alguna fesomia indígena i les línies de les talles i pintures romàniques. No tot era imaginació, perquè l'art és expressió sublim del poble. Es gesta, neix i creix en el poble. Arrela i es configura amb l'ànima del poble.

Les esglésies de la vall de Boí, com la resta de temples, van ser bastits per expressar, celebrar i difondre la fe. Són imatges i signes de la fe. Un dia se'm va acostar un amic d'infància i em parlava d'una secta moderna. Li vaig dir: «Vés al parc del Cadí, seu en un banc, contempla reposadament els absis de la catedral i procura penetrar en el seu misteri.» Ara, quan em troba, diu: «Encara medito el misteri, és tan profund!»

És bo que els cristians contemplin les esglésies de Boí i tot l'art sacre com a expressió de fe. Les va concebre, crear i bastir la fe del poble, el qual durant vuit-

cents anys les ha conservat amb molts sacrificis. El mossèn treia la gotera del llosat i els fidels hi treballaven a jova. El mossèn diàriament ha obert les portes de l'església, hi ha convocat els fidels i ha celebrat el culte. Eixamblem la mirada cap al horitzó. De la Cerdanya a la Vall d'Aran, de Mosoll a Santa Maria d'Arties, passant per Sant Joan de Caselles, a Andorra, hi ha belles esglésies romàniques. Casals de culte i pedres amarades d'homilies, catequesis, paraules d'amor i comiat. També un rosari de mossens durant vuit-cents anys.

Antoni Mirabet

Fòrum sobre el Descobriment del Nou Món

BARCELONA.— Els dies 14, 15 i 16 de desembre se celebrarà el II Col·loqui Internacional d'Estudis Colombins, organitzat pel Centre d'Estudis Colombins —delegació funcional d'Òmnium Cultural— sobre el tema «Relacions de Catalunya i Portugal en el marc del Descobriment». Les jornades tindran lloc al Palau Moja, c/ Portaferriassa, núm. 1, de Barcelona. El contingut del Col·loqui, que consta d'una conferència inaugural a càrrec del Dr. Marc Mayer, director general de Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya, i de quatre ponències, ofereix aprofundir en una temàtica històrica com és la naturalesa catalana del descobridor del Nou Món. Per a més informació, tel. 933 198 050. (C.C.)

Punt de trobada entre la universitat i l'empresa

BARCELONA.— El 4 de desembre passat va tenir lloc al Campus La Salle l'acte de col·locació de la primera pedra del nou edifici del Parc d'Innovació Tecnològica i Empresarial La Salle. Hi van assistir, entre d'altres, el president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol; l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles; el president de la Fundació Privada Universitat i Tecnologia La Salle, Frederic Gay, i el director general d'Enginyeria i Arquitectura La Salle, Daniel Cabedo.

Aquest espai, que entrarà en funcionament al juny del 2002, pretén convertir-se en un punt de trobada entre la universitat i l'empresa. El Parc neix amb la voluntat de potenciar la creació de projectes tecnològics, tot oferint suport logístic, formatiu i finançament. Aquesta iniciativa de La Salle vol reforçar el compromís de la institució amb la societat, materialitzat en la transferència de coneixements, persones, tecnologies i empreses. (C.C.)

Editen un cd-rom del santuari de Czestochowa

ROMA.— *Jasna Gora* (que en polonès vol dir «muntanya plena de llum») és un nou producte multimèdia dedicat al santuari de Czestochowa, el centre de culte marià més conegut de Polònia. Temàticament, aquest cd-rom s'articula en grans seccions. La primera presenta la imatge de la marededéu negra de Jasna Gora i explica la llegenda i la història de la icona miraculosa. Una altra secció està dedicada a l'orde dels Paulins que resideix al santuari. L'enciclopèdia és un apartat molt útil que conté els termes més difícils referents al santuari. Per la seva banda, el calendari n'explica les manifestacions més rellevants. En total són més de cinc-centes fotografies, catorze seqüències cinematogràfiques i diversos sons de campanes. El disc està editat només en polonès i anglès.

Miriam Díez

Segona edició del Saló Ekumene

MADRID.— Del 14 al 17 de desembre tindrà lloc al Pavelló XI de la Casa de Campo de Madrid la segona edició del Saló Europeu de Litúrgia, Imatgeria i Patrimoni (Ekumene). Dins de les activitats culturals que paral·lelament se celebren es duran a terme dues exposicions: una selecció de xilografies del P. Oriol M. Diví i Coll, monjo de Montserrat, i un recull d'estampes religioses del col·leccionista Josep M. Gavín Barceló. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Per aquests mons de Déu

Parlàvem animadament dels vells temps de cuinar per aquests mons de Déu. Cadascú hi deia la seva, que si aquella cambrera, o aquella cuinera tan guapa que va treballar amb nosaltres... També de la persecució d'un cuiner a un cambrer pesat que li va demanar almenys vint vegades el mateix plat sabent que feia falta el temps normal per fer-se. Jo, aleshores, li vaig dir al Florencio:

—Encara tens el sa costum de menjar-te dos grans d'all en dejú?

—Sí, cada dia. Com ho has notat? Deu ser pel meu alè dolç —em va contestar.

—Sí —li vaig dir al meu amic, avui xef d'un restaurant de gran luxe, on capitaneja una brigada de joves promeses.

El Florencio sabia molt bé que a l'all, usat i estimat des de temps antics, se li atribueixen nombroses virtuts curatives. En papirs de l'època s'explica que els egipcis donaven all als seus esclaus per enfortir-los. L'all té propietats antisèptiques perquè té sofre. I en la nostra estimada cuina catalana (entre altres) és pràcticament imprescindible. Això sí, si algú n'ha menjat és millor allunyar-se'n dissimuladament, ni que siguin tres pams comptats.

Nosaltres dos vam continuar la nostra xerrada mentre em convidava, després d'insistir, que em quedés a dinar, no sense abans haver-li donat un bon cop de mà en el servei del dia.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

Autistes i artistes

BARCELONA.— «Gurú» és el nom d'una institució neuro-psico-pedagògica, un centre específic d'autisme i psicosis infantil. Cada any, per Nadal, organitza una exposició d'un grup d'adolescents autistes. La mostra es pot visitar al casal de Sarrià-Sant Gervasi, plaça Cirici Pellicer, s/n de Barcelona, fins al 29 de desembre, de 9.00 a 21.00 de dilluns a dissabte. L'exposició presenta el treball d'uns dotze nois i noies autistes en fusta, ceràmica o vidre, entre d'altres.

L'autista és un malalt amb serioses dificultats per comunicar-se amb el codi verbal. «És un món a part amb una pèrdua d'un mateix, no sap qui és. Es relaciona amb objectes i rebutja la relació personal. L'autista té una lesió cerebral, genèticament consolidada», explica Edwige Stapfer de Buñuel, psicòloga clínica i psicoterapeuta del centre. A Gurú es treballa amb aquests joves mitjançant musicoteràpia. La música és com l'equivalent al cant de la mare amb el nadó, d'aquesta forma l'autista es veu envoltat de forma carinyosa per una companyia que no li demana res a canvi. «El terapeuta ofereix una relació oberta, clara i lliure que permet al malalt ser ell mateix i que li dona la seguretat de tenir algú sempre a prop seu. L'autista té dos

mons: el seu mateix i el relacionat amb el terapeuta, i ha de saber saltar d'un a l'altre», assegura la Dra. Edwige.

Aquests joves són capaços de crear objectes artístics de gran bellesa i colors molt especials: «A través dels seus treballs et diuen: "Aquest sóc jo" i per a ells és molt important l'exposició, perquè ofereixen el millor que tenen. Són nois i noies que pateixen moltíssim la soledat i a través de les seves obres poden participar del món exterior.»

La Dra. Edwige anima tothom a conèixer el treball d'aquests joves perquè «és molt trist» veure que aquests nois i noies tornen de l'exposició decebuts perquè molt poca gent ha anat a veure-la: «L'autisme és una malaltia desconeguda. Tothom pensa que són gent estranya que fan coses rares. Hi ha una gran manca d'estimació, de tendresa, de generositat, d'informació, d'agermanar-nos amb aquestes persones i les seves famílies... Alguna vegada he pensat que l'autisme ha d'existir perquè la gent aprengui a estimar incondicionalment. La persona ha de ser estimada per allò que és. Hi ha una espurna divina en l'ésser humà, des que neix, i això no es pot perdre. Cada ésser humà té dret a existir i és necessari perquè hi hagi harmonia a la vida.» (R.M.J.)

Jordi Puiggalí treballant en els caps d'àngels.

Un altar que s'ha fet esperar

MATARÓ.— Després de la guerra civil, les esglésies de Mataró, i entre elles Sant Josep, encara es recuperaven dels estralls que el conflicte havia produït. En aquella època es va col·locar la primera pedra de l'altar de Sant Antoni a l'església de Sant Josep. Cinquanta anys després, tots els feligresos podran veure aquest altar definitivament acabat gràcies a la tasca de l'escultor Jordi Puiggalí.

El primer projecte de l'altar de Sant Antoni a l'església de Sant Josep es va iniciar als anys quaranta a càrrec de Bonet i Garí, que havia realitzat la rehabilitació de la sagristia i havia construït el nou baptisteri del temple. La construcció de l'altar va començar segons el pla de l'arquitecte, però l'arribada de Mn. Pere Solà, el 1948, a la parròquia va fer aturar l'obra, perquè l'altar, bastant original en aquella època, no era del seu gust.

Fins aquell moment, del projecte original, ja se n'havia col·locat un relleu central dedicat a l'encontre de sant Antoni amb sant Francesc, creat per l'escultor Josep Martí Cabré, i una filera de rajoles pintades, realitzades pel germans Serra de l'Hospitalet. Des de llavors, l'altar ha restat inacabat.

No ha estat fins després d'aproximadament cinquanta anys que un escultor mataroní, Jordi Puiggalí, ha reiniciat els treballs de l'altar. Puiggalí ja ha realitzat diferents obres escultòriques a la majoria dels temples de la ciutat, com els sants de Santa Maria i les escultures de l'església

de Sant Pau. Ja fa molts mesos que treballa en el projecte i la part escultòrica de la part nova de l'altar no trigarà gaire a ser finalitzada.

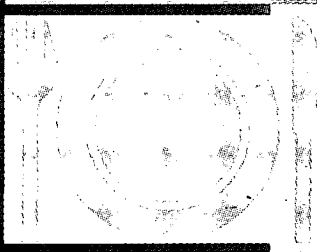
El nou projecte, segons explica Puiggalí, «segueix els elements que ja hi ha a l'altar, com poden ser els àngels i els liris, però no s'ha pogut seguir el projecte de Bonet i Garí perquè es desconeix». Tal i com va fer el seu predecessor, s'hi segueixen combinant els relleus escultòrics amb la ceràmica pintada. Hi haurà una renglera de caps d'àngels. Tots ells han estat inspirats en una cara real, perquè «si tan sols es treballés a partir de la imaginació, totes les cares sortirien igual. La realitat, en canvi, dona vivesa als relleus», afirma Puiggalí. Els dos grans relleus que s'afegiran a banda i banda del central estan dedicats a la predicació de sant Antoni als peixos i al miracle de la pluja. Al costat d'aquests relleus també hi haurà dues grans rajoles on es pintaran els liris.

Maria Coll

Sufel·le de musclos i gambes

INGREDIENTS:

5 patates
mantega
nou moscada
sal
pebre
llet, ous
gambes
musclos

PREPARACIÓ:

Aquesta setmana farem suflé de musclos i gambes amb patates. En primer lloc, per elaborar aquest plat, bullirem cinc patates i, un cop cuites, les passarem per la batedora elèctrica. Tot seguit, afegirem una mica de mantega, nou moscada, sal i pebre. També haurem d'abocar un raig de llet freda i quatre rovells d'ou perquè el preparat ens quedi més suau. De tota manera, heu de tenir present que, tant la llet com els ous, s'han d'afegir un cop la mescla estigui freda, a fi d'evitar que qualli.

El següent pas són les gambes i els musclos, tots dos elements prèviament bullits, sense closca i a temperatura ambient. Un cop tinguem el peix col·locat, batrem les clares d'ou a punt de neu i les posarem suauement a sobre del puré de patates. Si noteu que hi ha molta clara, no l'aboqueu tota. L'operació per barrejar-la s'haurà de fer amb una cullera de fusta.

L'últim pas consisteix a abocar el preparat en una plata untada prèviament amb mantega o margarina. El recipient anirà al forn a la màxima temperatura. No obriu el forn fins que el suflé hagi pujat considerablement.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Gerhard Tersteegen, poeta

Alemanya va emetre el 1997 un segell commemoratiu del tercer centenari del naixement del poeta místic Gerhard Tersteegen (Mörs, 1697 - Mülheim an der Ruhr, 1769). Tersteegen treballava de cintaire fins que va poder dedicar-se a la seva gran afició: la literatura religiosa. Va ser el poeta místic més notable de l'Església reformada alemanya. Els seus cants, plens d'unció sagrada i vertadera, es caracteritzaven pel seu gran optimisme. Els més coneguts són: *Gott ist gegenwärtig* i *Nun sich der Taggendet*. Va deixar molts escrits, que posteriorment es van publicar en una col·lecció de vuit volums. També predicava en alguns centres de pietat.

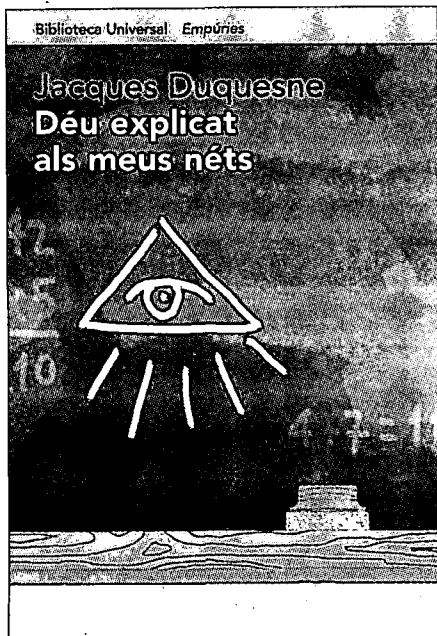

Llibres

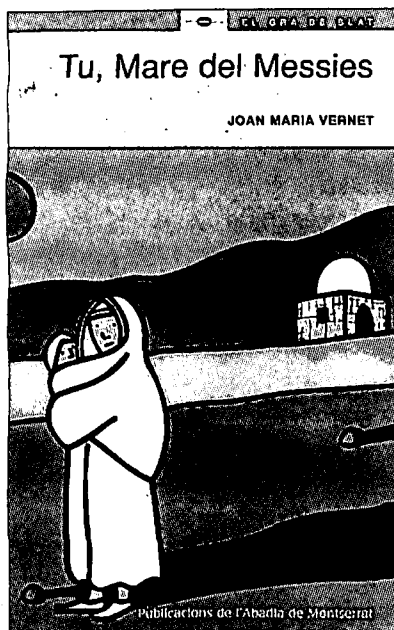
Parlar sobre Déu

Déu existeix realment? Ha estat Ell qui ha creat el cel i la terra? Com podem acceptar, doncs, que toleri les guerres, les malalties i el mal? Podem creure en la resurrecció de Jesús? No és fàcil respondre a aquestes preguntes i a moltes d'altres que es fan els nens, sobretot perquè no sempre tenen l'oportunitat de parlar-ne amb la gent adulta. El novel·lista Jacques Duquesne ha sabut parlar de la fe i de l'amor i trobar, amb paraules justes i exemples reveladors, respostes clares a aquest tipus de qüestions. Duquesne ha escrit el llibre per als seus nés i amb els seus nés, des d'un diàleg obert i sincer. (C.C.)

Jacques Duquesne, *Déu explicat als meus nés*. Editorial Empúries, Col·lecció Biblioteca Universal, Barcelona 2000, 78 pàg.

La personalitat de Maria de Nazaret

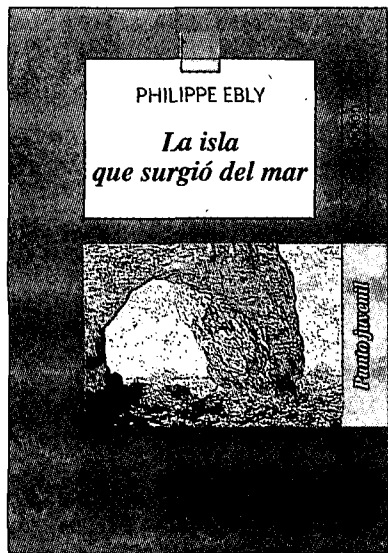

Concebut com a una segona part de *Tu, Maria*, en aquest nou volum l'autor, el P. Joan Maria Vernet, ha fet una biografia novel·lada de Maria, la mare d'aquell Nen que ara fa dos mil anys que va venir al món, des de l'inici de la vida pública de Jesús fins a la seva mort i resurrecció. El llibre acaba amb la mort i assumptió de Maria. El P. Lino Cignelli, o.f.m., remarca en el pròleg que la Maria de Joan Maria Vernet és «la Maria autèntica, la Maria biblicoclesial, esplèndida Paraula de Déu per a la nostra vida, per a l'Església en general i per a la dona en particular». (C.C.)

Joan Maria Vernet, *Tu, Mare del Messies*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona 2000, 318 pàg.

Enigma a alta mar

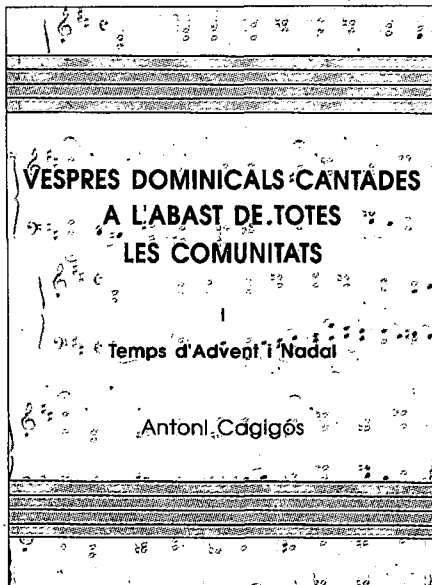
Sergio, Teo i Xolotl viatgen tranquil·lament en un vaixell per l'Atlàntic, però de sobte naufraguen per causes inexplicables i aconsegueixen salvar-se en un petit bot. A l'horitzó sorgeix una illa que minuts abans del naufragi no hi era i que no figura als mapes. A l'illa hi ha un gran palau envoltat d'una ciutat i una muralla emmerletada. Els tres intrèpids amics s'hi dirigeixen per intentar desvetllar el seu secret. Es deu tractar de l'Atlàntida? Així comença la trama argumental d'aquesta obra escrita per Philippe Ebly per als joves. (C.C.)

Philippe Ebly, *La isla que surgió del mar*. Editorial Magisterio-Casals, Col·lecció Punto Juvenil, Barcelona 2000, 144 pàg.

Una celebració més festiva

Les vespres és una de les hores de l'ofici diví, amb la qual s'inicia el dia eclesial i que es resa després de la nona. S'inclou himnes, antífones, salms, cànctics, responsoris i pregàries. «Amb aquestes melodies senzilles, fins i tot les petites comunitats (ja sigui de monestirs, de parròquies o de cate-drals) poden aconseguir una celebració participada, expressiva i festiva, com correspon a l'important ofici de les vespres del diumenge», escriu Mn. Pere Farnés en la contraportada del llibre. I això pretenen aquestes pàgines, que les vespres dominicals puguin ser cantades per qualsevol tipus de comunitat. (C.C.)

Antoni Cagigós, *Vespres dominicals cantades a l'abast de totes les comunitats. Temps d'Advent i Nadal*. Centre de Pastoral Litúrgica, Barcelona 1999, 80 pàg.

L'art de cuinar

Aquest llibre és únic per a tots els amants de la cuina i per als qui no estan segurs de ser-ne. Les mestresses de casa, els aficionats i els professionals de la cuina el trobaran imprescindible, perquè constituirà un veritable suport culinari. Les receptes del mestre cuiner Joan Villaró són ràpides i estan explicades de forma molt clara, però si el lector té cap dubte a l'interior hi ha el telèfon directe de l'autor, que amablement atendrà totes les qüestions plantejades. «Només amb l'experiència —afirma Villaró al pròleg— s'aprèn a barrejar gustos, aromes i colors.» (C.C.)

Joan Villaró, *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas*. Editorial Oralliv, Col·lecció Chef-Gourmet, Molins de Rei 2000, 219 pàg.

narcea, s. a. de ediciones

narcea@informet.es www.narceaediciones.es

Olivier Clément
TAIZÉ
UN SENTIDO A LA VIDA
124 pág. 1.150 ptas.

O. Clément
UNIDOS EN LA ORACIÓN
Padrenuestro. Oración al Espíritu Santo. Oración de San Efrén
112 pág. 1.000 ptas.

Hermano John de Taizé
EL PADRENUUESTRO...
UN ITINERARIO BÍBLICO
200 pág. 1.000 ptas.

Sor María Donadeo
EL ICONO
IMAGEN DE LO INVISIBLE
128 pág. y 16 láminas a color. 1.000 ptas.

Matta el Meskin
CONSEJOS PARA LA ORACIÓN
124 pág. 1.100 ptas.

narcea, s. a. de ediciones
Dr. Federico Rubio y Galí, 9. 28039 Madrid.
Tf. 91 554 61 02. Fax 91 554 64 87

El llibre de la setmana

Maria, font d'inspiració

Maria ha estat sempre una font inagotable d'inspiració. Moltes de les llegendes dels països cristians l'han tingut com a figura central, o com a protagonista important, pel seu paper de transformadora de cors i de guia i acompanyant infatigable dels «desterrats fills d'Eva».

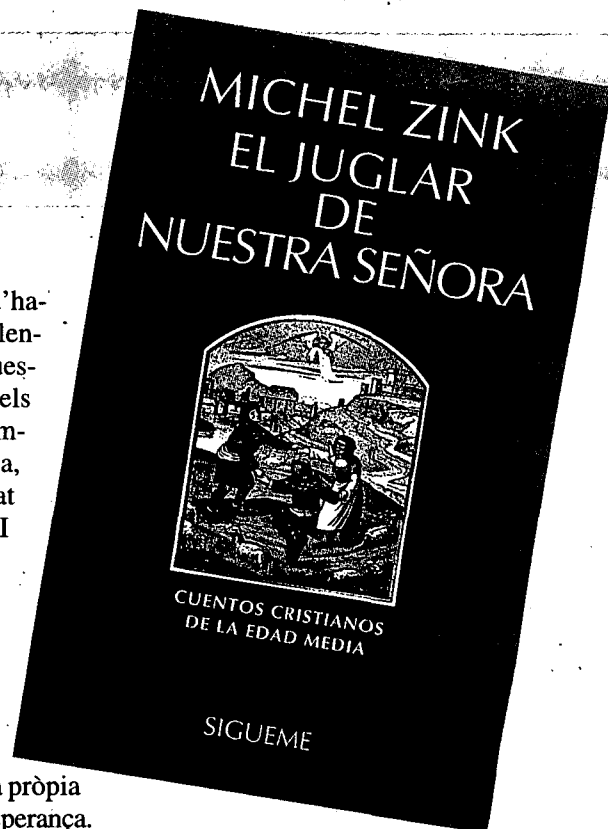
Per això és important tornar una vegada i una altra a aquestes llegendes, plenes d'ingenuïtat però d'un sentit teològic profund, que ens apropen de totes les maneres possibles a una figura capital com la de la Mare de Jesús. La gran protagonista de les Bodes de Canà ha continuat aconseguint que Jesús transformi l'aigua en un vi excel·lent, en el banquet quotidià de l'aventura dels homes i de les dones de tots els temps.

El juglar de Nuestra Señora és una de les trenta-cinc llegendes que el professor Michel Zink ha elegit com a títol d'aquest llibre deliciós. Contes pietosos vestits en un llenguatge actual, però recopilats de les tradicions medievals més antigues de la literatura francesa. Especialista en l'edat mitjana, ha sabut aprofitar totes les tradicions, romanços, narracions de miracles, i deixa a les nostres mans un petit

tesor d'imaginació i de pietat que, sens dubte, ens ajuda a oxigenar l'esperit, i recrear-nos amb aquestes històries antigues. Potser ja les coneixíem totes, però el fet de recuperar-les és un favor que se'ns fa per poder sentir-nos com la gent senzilla, que escoltava embadalida els joglars a les places dels pobles o als porxos de les esglésies.

Hi trobem la monja seduïda suplida durant la seva absència per Maria, sal eremita que salva de la desesperació el company, el monjo encantat amb el cant de l'ocell, el monjo ofegat a qui Maria salva, el mestre imatger que lluita contra la bellesa del diable... una sèrie de contes i d'històries que ens han de servir per remuntar-nos a les tradicions antigues, que són precisament les que ens han fet i que malauradament oblidem.

Michel ZINK,
El juglar de Nuestra Señora.
Sígueme, Salamanca 2000, 198 pàg.

L'encert, a més, és el fet d'haver-ho transcrit tot amb un llenguatge i un estil actuals. D'aquesta manera no desenterrem els còdexs arcaics, que podrien semblar un monument a la nostàlgia, o la demostració d'una vetustat que no volem. Tot al contrari. I això és d'agrair.

Certament es tracta d'un document literari, però té la connotació de la creença, que ens porta a veure-ho tot amb aquella visió primera dels que sabien endevinar on estava, de veritat, el misteri de la pròpia fe. I era el que els omplia d'esperança.

Un petit volum excel·lent per sentir una alenada de brisa fresca a les temples cansades d'homes del món de la informàtica i de la velocitat. El temps no passa en aquestes breus narracions cordials i pietoses, ple-

nes d'una teologia profunda, elemental, de la comunicació al poble dels misteris de la fe.

Cristóbal Sàrrias

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

**Subscriviu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any**

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 6.240 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

La sardana i la dansa

L'Aplec Nadalenc

El dia 24 es farà a Barcelona el Quart Aplec Nadalenc, una convocatòria amb una història que ara ens plau explicar.

En el programa de ràdio *Rotllana Ober-ta*, de Catalunya Ràdio, del 28 de desembre del 1996, vam gastar la innocentada d'anunciar el Magne Aplec Nadalenc de Barcelona, amb aquestes característiques: se celebraria al matí i a la tarda, a la plaça de Tetuan, amb les cobles locals Mediterrània, Sant Jordi i La Principal del Llobregat, i una quarta convidada, de fora de Barcelona, cada any diferent. La d'aquell any era la Montgrins. L'entrada seria gratuïta, i s'agraïa la col·laboració rebuda del Departament de Relacions Públiques i Protocol de l'Ajuntament de Barcelona.

La broma es presentava amb molta formalitat i s'advertia també la possibilitat de suspendre els actes on ja hi haguessin estat anunciades les cobles participants, i així mateix, la comissió organitzadora formada per les comissions dels quatre aplecs de sardanes habituals a Barcelona, o sigui Sants, Gràcia, Catedral i Escorxador, agraïa públicament les adhesions rebudes de Sebastià Gràcia, de Lleida; Joan Parnau, de Banyoles; Joan Vidalou, de Ceret; la colla Rosa de Reus i Jaume Bosch, de Mollet del Vallès, bons amics nostres que sabíem que no s'enfadarien per haver-los utilitzat com a testimonis.

El detall final, un dels atractius de l'aplec, era l'estrena de la sardana *Aplec Nadalenc* composta per Joan Lluís Moraleda.

Val a dir que potser no vam enganyar ningú (de fet tampoc no era aquesta la intenció), però sí que presentàvem la innocentada també com una reivindicació per no existir cap acte popular sardanista important integrat en el cicle de les festes nadalenques. Ja coneixem i aplaudim la proliferació dels Concerts de Nadal, però nosaltres preteníem un acte massiu plenament popular.

Aquí va acabar la part imaginativa de la festa, però, sortosament, la broma va quallar. Vaig dirigir-me al Mestre Moraleda i li vaig demanar excuses per haver utilitzat el seu prestigi, però no vaig poder resistir-me a la temptació que, veritablement, compongués la sardana. Va acceptar la petició i el 22 de març del 1997 la sardana s'estrenava al Pla de la Catedral, i l'endemà s'oferia en segona audició al parc de la Guineueta. En el mateix any les comissions al·ludides en la innocentada van organitzar el Primer Aplec Nadalenc, al parc de la Ciutadella. El dia 24 se celebrarà el que fa quatre.

Les bromes, a vegades, es converteixen en una cosa molt seriosa. En aquest cas, també molt agradable.

Josep Ventura

Pensadors cristians del segle xx (31)

Mauriac: enfrontar-se als problemes des de la fe

NOVELISTA CATÒLIC

Escriptor francès, neix a Bordeus en el si d'una família acomodada de la regió bordelesa. Va quedar orfe de pare molt aviat. La seva infància li va condicionar, com ell mateix reconeix, tota la posterior obra literària.

Al llarg dels escrits, Mauriac reflecteix els problemes de la religió en una lluita intensa per donar a conèixer la Veritat. Va saber dur a la pràctica les dificultats i les contraccions del catolicisme davant del món modern, empresonat pel secularisme i el científisme. Alguns sectors crítics en van discutir l'actualitat i la profunditat espiritual. Es va mostrar, així, com un novel·lista catòlic controvertit.

Els problemes que emergeixen de l'existència del pecat i del sentit de la vida de gràcia i la condemna, li creaven un cert clima d'angoixa «interior». A través de la seva obra, sempre cercava de donar solució des de la fe a les qüestions que més el preocupaven en el caminar diari de la fe.

La seva gran força literària s'entrellava amb l'exposició contínua de valors humans i cristians. Títols com *Genitrix*, *El beso al leproso*, *Vida de Jesús...* ens ho recorden. Animat pel seu amic M. Bourdet, també va conrear el gènere dramàtic: *Asmoneo*, *Los mal amados*, *El fuego sobre la tierra...* I les excel·lents novel·les que destaquen són: *Nido de víboras*, *Los ángeles negros*, *El misterio de Frontenac...*

La passió amb què escrivia les obres va derivar en la concessió del premi Nobel (1952). Precisament l'hi van concedir «per l'espiritualitat i intensitat dramàtica de les seves novel·les i els alts valors humans dels seus llibres». Després d'una vida intensa com a novel·lista i pensador cristià, morirà a París a l'edat de 85 anys.

LA VITALITAT DEL CRISTIANISME

Per a Mauriac el cristianisme està de moda. És l'únic baluard moral d'Occident amb cert pes i profunditat. El cristianisme és, pres seriosament, un programa de vida capaç de revitalitzar tot Occident.

Per això, alguns homes, educats al marge de la fe cristiana, un dia el descobriren i canviaran radicalment les seves vides. És el cas de Jacques Maritain. D'altres, com Paul Claudel, es tornen a trobar amb el ressorgiment de la fe, perduda durant la letargia de l'adolescència.

Però el cristianisme perd vitalitat quan s'abusa dels sacraments, quan es viu amb rutina la fe o amb una familiaritat massa prolongada en les coses de Déu.

El cristianisme és una paradoxa en si. Pot actuar com a ferment o com a fre en les persones. En alguns és llevat que farà pujar la massa. Multiplica els fruits de

Ha passat a la història com un dels més grans escriptors catòlics del món. En la seva obra, Mauriac (1885-1971) reflecteix els problemes de la religió en una intensa lluita per la Veritat. Sens dubte, ha sabut dur a la pràctica, amb actualitat i profunditat, les dificultats del catolicisme en el món modern.

François Mauriac.

santedat i omple l'existència dels creients. Envigoreix el testimoni, d'una nova manera de viure, enfront de la desorientació espiritual del món actual.

En altres, que són la majoria, entre els que Mauriac denomina «mediocres i febles», el cristianisme serveix paradoxalment de fre. Les seves vides van a la deriva buscant una manera de viure la fe que anteposa la seva falsa religiositat, fonamentada en el plaer, la comoditat i l'enveja.

En la seva producció literària, Mauriac ressalta precisament la lluita contra el llibertí, contra el que antitestimonia la fe, o se serveix de la religió per dur a terme les pròpies finalitats: més poder, enriquiment material, etc.

Una altra mena de creient que fa mal és el formalista. Aquest no és capaç de desprendre's d'una fe inculcada des de la infància, sostinguda amb devocions estrictes i beatones, heretades dels pares. Considera la fe com un ritual de manual i d'església cap endins, incapaç de testimoniar-la en la seva vida social.

És per això, i per altres raons, que Mauriac ens insta a prendre'ns la religió de debò i no com un reducte del passat o com a mer entreteniment.

CONÈIXER JESÚS

Sens dubte *Vida de Jesús* és una de les seves millors creacions en l'àmbit religiós. La idea del llibre se centra en l'amor del Mestre a nosaltres, els seus deixebles de l'època contemporània. Tot i les nostres infidelitats, l'amor i l'afecte de la persona de Crist roman entre nosaltres.

Per a Mauriac el cristianisme resideix essencialment en Crist, més en la seva persona que en la seva doctrina. Jesús s'aixeca en el centre de la història i ho atrau tot cap a ell. És una personalitat dominant.

Enfront de les reflexions de Nietzsche sobre Crist, que ens el presenta com a un perdidor o ens parla de la seva moral il·lògica i de la seva actitud d'esclau, Mauriac ressalta la profecia del vell Simeó: «Serà signe de contradicció» davant els homes de la seva època i, és clar, d'èpoques posteriors.

Davant dels fets i paraules, sempre actualíssimes, de Jesús, el novel·lista francès en ressalta el testimoni. Un testimoni que no ens pot deixar indiferents. I més que a la curiositat, ens ha de moure a la urgent imitació de les virtuts que llueixen en la personalitat del fuster de Natzaret.

MESTRE D'HUMILITAT

En l'àmbit moral, Mauriac ressalta la seva simpatia per la humilitat del Senyor. Una virtut radicalment oposada a la hipocresia de la seva època. La profunda aversió a la hipocresia farisaica repel·lia de ple el missatge cristià.

Però, Mauriac considera que «hi ha una hipocresia pitjor que la dels fariseus: la que es recobreix amb l'exemple de Crist per seguir les pròpies concupiscències i buscar la companyia dels llicenciosos».

En efecte, s'és hipòcrita quan diem que creiem en Déu i no estímem de cor els altres. Som fariseus de cap a peus quan ens colpegem el pit i no acudim amb veritable interès davant de les necessitats alienes. Som fariseus quan deixem que l'enveja rosegui les nostres vides i aixafem, sense pietat, els projectes i les bones obres dels altres. Quan ens comprem un bon cotxe, o una casa espectacular i menyspreem el pobre o el sense sostre. Aquesta és la hipocresia del nostre segle XXI, basada en la recerca del plaer, de la facilitat i del renom.

I... què ens ensenya Crist? Primer de tot estimar. Sí!, ens ofereix una amor que cap «caramel» material ens podrà satisfer plenament. La fulgorant resplendor del Mestre irromprà a les nostres vides, si ens deixem. Resseguir una a una les escenes cabdals de la vida i passió, mort i resurrecció, de Jesús, és un veritable bàlsam per al nostre esperit. «La vida de Jesús s'hauria d'escriure de genolls», va afirmar Mauriac. Una vida que també ens ensenya a morir per donar fruit: «Si el gra no mor...»

Ens ensenya a no témer. Jesús amb la seva mort fa brotar la pròpia sang, llavor de nous cristians. És el cant triomfal de la resurrecció del Senyor el que fonamenta la nostra fe, com diria amb altres paraules Pau de Tars.

En el Senyor ressuscitat contemplem un Amic que no ens deixa, i Mauriac ho va saber reflectir en la seva obra: «El catolicisme sense Crist seria una petxina buida, curiosament treballada. Encara que una brusca maror destruí els temples i els claustres, els palaus i les obres, en realitat no hi hauria res destruït, perquè sempre subsistiria l'Anyell de Déu.»

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista, (stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

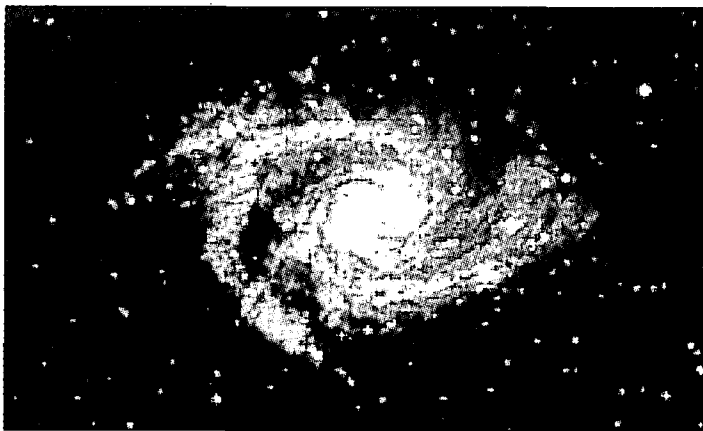
RÀDIO ESTEL

Informe-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Una nova teoria sobre la matèria obscura del cosmos

Quan els astrònoms començaren a fer els càlculs de la força d'atracció que una galàxia ha d'exercir sobre una altra de pròxima, amb gran sorpresa es trobaren que el resultat no lligava amb el que els mostrava l'observació. La realitat visual sempre era que la galàxia atreia amb més força que no pas la calculada. Això volia dir que en cada galàxia, a més de les estrelles que s'hi veuen i del gas i pols còsmica que se sap que conté hi ha d'haver alguna massa més que ignorem. Les nanes brunes i els planetes solitaris descoberts de fa poc no resolen pas la qüestió, ja que hi falta una massa molt més gran, més que totes les estrelles plegades de la galàxia. Ha de ser una massa invisible que no correspon a la matèria observada fins ara. Els científics l'han anomenada *matèria obscura*.

Quina mena de matèria és aquesta? Moltes hipòtesis s'han fet fins ara i cap d'elles no convincent. Una que va aconseguir tenir una certa acceptació entre

Galàxia espiral.

teixen les partícules massives d'interacció dèbil que aquell equip dit havia cregut trobar, ja que no es detecten pas les energies que havien enunciat. Així, doncs, com actualitat científica hem de dir que segueix sent una incògnita el tipus de matèria obscura que hi pugui haver al cosmos.

els astrofísics que la consideraren força probable era la d'estar feta d'unes partícules massives que no emeten llum i d'interacció molt dèbil o nul·la amb la matèria ordinària. Es van designar amb el nom de WIMP (acrònim anglès de «partícules massives d'interacció dèbil»). No cal dir que detectar-les, per la seva naturalesa, havia de ser difícil. Però fa un parell d'anys una col·laboració d'italians i xinesos anunciava que havia interceptat les WIMP. Tenien raó? Les proves que n'addueixen no eren gaire convincentes, i ara un equip dels Estats Units d'Amèrica ha proporcionat resultats més fiables. Què ens en diuen? Que no existeixen les partícules massives d'interacció dèbil que aquell equip dit havia cregut trobar, ja que no es detecten pas les energies que havien enunciat. Així, doncs, com actualitat científica hem de dir que segueix sent una incògnita el tipus de matèria obscura que hi pugui haver al cosmos.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

La matemàtica i els matemàtics

49 Évariste Galois: la teoria de grups

L'altre matemàtic jove, contemporani de Cauchy, i que va morir sent encara més jove que el noruec Abel, va ser un francès, nascut a uns deu quilòmetres de París. La seva curta vida va acabar també en tragèdia, si bé motivada per causes diferents de les que ocasionaren la mort d'Abel. Tanmateix, la seva obra matemàtica era d'un valor semblant, principalment per la nova visió que donà de tot un capítol de la matemàtica: la teoria de grups. Tots els estudiants de matemàtiques saben que la teoria de Galois ocupa actualment un capítol important de l'àlgebra. Però fins després de la seva mort no li fou reconegut el mèrit:

Fracàs rere fracàs

Évariste Galois (1811-1832) va néixer el 25 d'octubre del 1811 a la petita localitat de Bourg-la-Reine, fill gran del director d'un internat que també seria més tard batlle de la població. Era una època turbulenta de canvis polítics a França i això afectà molt la família Galois, que era d'idees liberals i republicanes. Quan Évariste tenia 18 anys el seu pare alcalde es va suïcidar per escapar de complicades intrigues ordides contra la seva persona i, segons sembla, amb l'intent de fer de la seva mort voluntària un símbol a favor de la llibertat de consciència.

No cal dir que el jove Évariste participava de les idees paternes i per això va posar tot el seu ardor juvenil a defensar la llibertat i el pensament republicà. Però tenia també una altra gran passió: les matemàtiques.

Quan ingressà als 12 anys al *Collège Louis-le-Grand* es mostrà més aviat alumne mediocre del llatí i el grec, i també de l'àlgebra que s'hi ensenyava. Però heus aquí que un dia li arribà a les mans, potser per casualitat, el text dels *Éléments de Géométrie* de Legendre i s'hi entusiasma. Po-

ques setmanes més tard ja estudiava Lagrange i Gauss en les seves obres originals. També va llegir les memòries d'Abel relatives a la resolució d'equacions algebraïques.

Veient clarament que la seva vocació eren les matemàtiques, es preparà per ingressar a l'*École Polytechnique*. Tenia 16 anys. Però va suspendre per dues vegades l'examen d'ingrés. El primer cop potser reprovat amb justícia, ja que no va fer gaire bon examen a causa de no haver tingut una bona formació sistemàtica, però a la segona vegada sembla segur que va ser perquè els examinadors el consideraren persona no grata pel seu caràcter fort i per les seves idees republicanes. Va ser el seu primer fracàs.

Fracàs que encara li resultà més amarg pel fet d'haver-se suïcidat el pare el 2 de juliol del 1829, pocs dies abans d'aquella segona prova d'accés. Així, doncs, s'hagué d'acontentar a matricular-se, a l'octubre d'aquell any, a la nova *École Normale*, que ara només tenia per objectiu la formació de professors de segon ensenyament. De totes maneres, volent demostrar la seva capacitat matemàtica, ja havia enviat un article a l'*Académie de Sciences* de París sobre els seus descobriments sobre equacions. Com en el cas d'Abel, va ser Cauchy qui havia d'examinar el manuscrit, però el que passà va ser pitjor que allò que ocorregué amb l'article del noruec. El Sr. Cauchy no extraïa el manuscrit de Galois sinó que el perdé! (és que potser una mà malèvola li va sostreure, per perjudicar el jove matemàtic? És una hipòtesi). Quan Évariste se'n assabentà tingué el disgust que hom pot imaginar. Segon fracàs.

Mentre és a l'Escola Normal publica cinc articlets, no gaire importants, i envia, al febrer del 1830, un segon treball important a l'Acadèmia. Aquest ja no va a mans de

Cauchy sinó de Fourier, el secretari, que vol llegir-se'l amb calma i se l'emporta a casa, i abans de fer-ne el dictamen cau malalt i mor. Per segona vegada l'article de Galois es perd. Tercer fracàs. I al desembre d'aquell mateix any és expulsat de l'Escola Normal per haver publicat en un periòdic republicà un article ofensiu al director d'aquell centre, acusant-lo d'oportunista. Aleshores Galois es fa membre de l'anomenada Guàrdia Nacional.

Això no el priva d'escriure encara una tercera memòria per a l'Acadèmia, titulada *Sobre les condicions de la resolubilitat d'equacions per radicals* i l'envia a Poisson a començament del 1831. Aquest cop ja no es perdrà però, de moment, no se'n reconeixrà el mèrit. Mentrestant, pel maig del 1831, en un banquet de gala, el nostre home pronuncia el brindis amb un punyal a la mà amenaçant el rei ciutadà, Lluís-Felip, si no complia els compromisos amb el poble. I ha d'anar a la presó. Després d'un mes de ser-hi és declarat innocent d'haver insultat el monarca, i en surt. Però per poc temps; al cap d'un mes, el 14 de juliol, va al davant d'una manifestació republicana i és condemnat a nou mesos de privació de llibertat. El veredict de l'Acadèmia sobre la seva memòria, fet per Poisson i Lacroix, li arriba a la presó de Sainte Pélagie a l'octubre del 1831. Se li comunica que el seu treball li és retornat perquè «no és ni prou clar ni prou complet... no es pot posar a l'aprovació de l'Acadèmia... caldrà esperar que l'autor publiqui una versió més completa del seu treball per poder-ne donar una opinió definitiva». És el seu quart fracàs.

I una mort molt tràgica

Examinant l'exposició que feia Galois en aquell treball, podem dir que els de l'Acadèmia tenien una certa part de raó. Ell pressuposa coses que no demostra per considerar que ja ho farà el lector i el seu estil és força obscur. Però un estudi a fons mostrarà que allò tan fosc era fruit d'un geni matemàtic; són importants les intuïcions noves que hi ha. Galois des de la presó al desembre del

1831 es queixa agraïment de l'informe dels acadèmics.

Va retornar a la llibertat a finals d'abril del 1832. Al cap d'un mes havia de morir tràgicament en un duel. En una carta als amics republicans explica que es bat per causa d'una *infame coquette* i que no s'hi nega per motius d'honor, sent com és el duel contra dos *patriotes republicans*. La història no ha aclarit qui era la coqueta ni per què la cosa acabà en un desafiament. D'hipòtesis, se n'han fet moltes però no n'hi ha cap de segura. El 29 de maig, vigília d'aquesta trista confrontació mortal escrigué una llarga carta al seu amic Auguste Chevalier, que és com un testament científic i resum dels resultats matemàtics més enginyosos que ha obtingut. L'endemà, dia 30, de bon matí, s'enfrontà a pistola amb el seu adversari i sense padrí. Un tret li perforà el ventre i restà estès a terra fins que un pagès el trobà i el féu portar a l'hospital. Moria de peritonitis el dia següent 31 de maig del 1832. Encara no havia complert els 21 anys.

El seu germà Alfred, que també l'assistí a l'hora de la mort, recollí tots els manuscrits que havia deixat damunt la taula abans d'anar-se'n a batre's. Va trigar deu anys a trobar un matemàtic que volgués llegir-los i fer-se'n càrrec. Va ser Joseph Liouville (1809-1882) qui els examinà i hi veié el gran mèrit que tenien. Els presentà a l'Académie el 4 de juliol del 1843, i l'obra de Galois, per fi, es publicava el 1846. Eren quatre treballs: aquell del 1831 que havia estat retornat per l'Académie (6 folis), un titulat *De les equacions primitives que són resolubles per radicals* (6 folis), una *Memòria sobre la divisió d'una funció el·líptica de primera espècie* (3 folis, que continuaven l'obra d'Abel) i la carta a A. Chevalier (4 folis) que ja hem dit.

El mèrit de Galois fou iniciar tot un capítol nou de la matemàtica que després s'ha vist fecundíssim: la teoria de grups. Ell l'aplicà a les equacions algebraïques i obtenia la condició que ha de complir qualsevol equació per ser resoluble per radicals, clouent així aquest altre capítol de la matemàtica.

RÀDIO

CADENA ESTEL

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
 El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Espurna d'Alba, a les 07.15 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
 21.15-22.00 *Música*
 22.00-23.00 *Nit d'Estels* (Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Natàlia Torrent.
 23.00-00.00 *Planisferi* (viatges i turisme). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura i Ariadna Boada.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Xavier Aguilar.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba* (poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
 02.05-02.10 *Dietari de Música i Músics* (efemèrides musicals). Presentat per Joan Úbeda.
 02.10 *Evangeli*

Dimarts

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Cum laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet i Enric Violan.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Selecció musical*
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dimecres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Planeta blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Cristina Crespo.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Mar de Claror* (catequesi). Presentat per Rosa Deulofeu.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dijous

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Bojos per la ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni Paris.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Foto de família*. Presentat i dirigit per Montserrat Girbau.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Divendres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Música*
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
 00.00-02.00 *La Gruta* (acompanyament a malalts de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes). Presentat i dirigit per Antoni Deulofeu.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dissabte

21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música de cinema). Presentat i dirigit per Josep Chavària i Xavier Cazeneuve.
 22.00-23.00 *El zoo de vidre* (actualitat teatral). Presentat i dirigit per Aure Farran.
 23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (cinema). Presentat per Montse Viadé i Àlex Vicente.
 00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
 01.00-01.30 *Cova de Jazz* (jazz i blues). Presentat per Gemma Abellán.
 01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Diumenge

09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Eva Franquès.
 18.45-20.00 *Eucaristia*
 21.00-21.30 *La Pròrroga* (esports i resum de la jornada). Presentat per David Àmador.
 21.30-22.00 *La Taula de l'Evangeli* (comentari lectures i evangeli del dia). Presentat per Carles Rivas.
 22.00-23.00 *Els Temps de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Úbeda i Roger Padullés.
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia i teologia). Presentat i dirigit per Anna Molins.
 00.00-00.05 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
 00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat i dirigit per Miquel-Albert Soler i David Ciscar.
 00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat per Joan Casas.
 01.00-01.30 *Cova de country*. Presentat per Rafael Corbí.
 01.30-02.00 *Selecció musical*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge de 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista al pare Romà Fortuny, cofundador d'Engrunes, que treballa en el món de la marginalitat; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles (edita i presenta: J. M. Alimbau).

* L'última setmana de cada mes publicarem la resta de la programació de les diferents diòcesis.

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

09.00-09.15 *Informatiu matí, el Temps, Agenda*
 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
 13.15, 19.15 *Temps*
 14.00-14.15 *Informatiu migdia, Recomanació*
 20.00-20.15 *Informatiu vespre, el Temps*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dilluns

00.00-00.30 *Tresors del Pensament* (en preparació)

Dimarts

00.00-00.30 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

00.00-00.30 *On anem?*

Dijous

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

09.00-09.30 *Una setmana més Recomanació*
 13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*
 20.00-21.00 *Anirem tots cap al Cel*

TELEVISIÓ

Diumenge 17

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant)
 09.30 *Pueblo de Dios*
 Direcció: Julián del Olmo.
 10.00 *Últimas preguntas*
 Programa relisios per a gent que té dubtes.
 Direcció: José Antonio Martínez.
 10.25 *Testimonio*
 Meditació sobre un tema religiós (catòlic).
 Direcció: Santiago Martín.
 11.00 *Santa Missa* (horari sense confirmar).
 Amb la participació del grup de cant gregorià de Vilafranca del Penedès (Alt Penedès), sota la direcció de Manuel Cervera. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)
 11.45 *Esglésies de Catalunya*
 Sèrie documental.

Dilluns 18

17.20 *Pueblo de Dios*.

Dissabte 16

09.30 *Signes dels Temps*

«És possible un món en pau?» Durant el 2000 s'ha celebrat l'Any Internacional de la Cultura de la Pau. De què ha servit aquest any? S'ha avançat en la solució dels problemes sense utilitzar la força? Com es poden prevenir els conflictes? El programa fa balanç d'aquest any amb Sònia Miguel, del Centre Pau i Treva de la Fundació Pere Tarrés; Joan Surroca, membre de Justícia i Pau a Girona; i Jordi Armadans, director de la Fundació per la Pau.

Altres temes:

—Reportatge sobre Montse Canela i Fèlix Antón, matrimoni de persones cegues que formen part de l'Associació de Cecs Catòlics.
 —Entrevista a Josep Solé, membre de l'Associació de Pessebristes de Barcelona.
 —Comentari de l'Evangeli per Mn. Ballarín.

(Presentat per Teresa Pou i dirigit per Francesc Rosaura.)
Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 00.30 h de la nit pel Canal 33; el diumenge a les 11.40 h del matí pel Canal TVC Internacional; i el diumenge a les 13.05 h de la tarda pel Canal TVC Sat.

Divendres 15

20.30 *Creure avui*: la trobada de Taizé a Mataró; parlem de la campanya de Nadal de Càritas amb Anna M. Vidal i entrevista a Mn. Julià Alzaga, diaca permanent. Presenten: Marta Loire i Dolors Fernández. Coordina: Albert Dresaire. El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

a partir de les 21.30, *Paraula i vida*: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach. El programa repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

L'últim dijous de mes

a partir de les 22.00, *Aquí, tots*: magazín de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església. Es repeteix l'últim divendres de mes a les 14.40 h.

Cada divendres

23.00 *Camí de vida*
 Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia programa quinzenal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (nit) i el diumenge (matí, tarda i nit).

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

Barcelona

• **TAULA RODONA.**— El 12 de desembre, a les 20.00, sobre *Vladimir S. Soloviov: l'home, el pensament, la influència*. Presidirà i clourà l'acte el cardenal Ricard M. Carles. Hi participaran: Jaume Aymar, degà president de la Facultat de Filosofia de Catalunya; Joan Bada, vicedegà de la Facultat de Teologia de Catalunya; Sebastià Janeras, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya; Joaquim Maristany, professor de la Facultat de Filosofia de la UAB, i Carles Llinàs, professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL). Lloc: aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231.

• **FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA.**— El 12 de desembre, a les 11.30, el llicenciat Jordi Latorre defensarà la tesi doctoral *La teologia sacerdotal levítica del testament de Leví en el conjunt de la literatura bíblica i parabíblica de finals del segon temple*. C/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **CCU.**— Prepara una pregària el 13 de desembre, a les 20.00, per endinsar-se en

la atmosfera de l'Advent. I el 18 de desembre, a les 21.30, concert a càrrec de la Coral Lerània amb el repertori nadalenc *A Ceremony of Carols* de B. Briten. C/ Villar-roel, 81, baixos - Barcelona, tel. 933 233 368, fax 934 546 890, a/e: ccu@pangea.org

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— El 13 de desembre, a les 13.00, el Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut de la Tarraconense (SIPS) presentarà el llibre *La Paraula s'ha fet home*, escrit pel Dr. Francesc Torralba, Mn. Armand Puig, el P. Francisco Álvarez, el P. José Antonio Pagola i Mn. Ramon Prat. L'acte estarà presidit per Mons. Antoni Deig, bisbe encarregat del SIPS, i tindrà lloc a la c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona.

• **RECÉS ESPIRITUAL.**— El 14 de desembre, a les 17.30, dirigit pel P. Juan Martí Tusquets, s.j., a la residència de les Esclaves del Sagrat Cor de Jesús, c/ Mallorca, 234 - Barcelona

• **II COL·LOQUI INTERNACIONAL D'ESTUDIS COLOMBINS DE BARCELONA.**— Els dies 14, 15 i 16 de desembre tindrà lloc aquest col·loqui en l'àmbit del Palau Moja, del carrer de la Portaferriça, 1, de Barcelona, organitzat pel Centre d'Estudis Colombins. Aquest col·loqui aprofundeix en una temàtica històrica i una activitat persistent com és la naturalesa catalana del descobridor de Nou Món. El tema serà *Relacions de Catalunya i Portugal en el marc del descobriment*. Més informació: tel. 933 198 050, fax 933 106 900.

• **VEUS DE PAU A LA PEDRERA.**— El 15 de desembre, a les 19.00, la Fundació per la Pau organitza la conferència *Por la Cultura de Paz, hagamos posible el desarme*, a càrrec d'Oscar Arias, Nobel de la Pau i expresident de Costa Rica. Durant l'acte es presentarà l'anuari 2000 *Cultura de Pau per al nou mil·lenni*, de la Fundació per la Pau. Lloc: auditori del Centre Cultural Caixa Catalunya, La Pedrera, passeig de Gràcia, 92 - Barcelona.

• **FUNDACIÓ RAVAL SOLIDARI.**— El 16 de desembre organitza la IV Festa de Nadal del Raval amb el patrocini de la Diputació, l'Ajuntament i Caixa Penedès. Joan Gaspart, president del Barça, lliurarà els trofeus a diversos equips de futbol del Club Braval així com un guardó al seu president com a reconeixement per la tasca social al barri. Pati Manning a partir de les 11.30. Més informació: tel. 933 019 904 (Jordi Avellaneda).

• **MISSA DELS LLATINOAMERICANS.**— Com cada tercer dissabte de mes, el 16 de desembre, a les 19.00, se celebrarà una missa a la parròquia de Sant Agustí (plaça Sant Agustí, 2 - Barcelona) amb cants religiosos llatinoamericans, organitzats per la comunitat dominicana de Barcelona. A les 17.00, recital de nades populars de tots els països de Llatinoamèrica. Durant el Nadal s'exposaran, a la mateixa església, pessebres de diferents països d'Amèrica.

• **25è ANIVERSARI DE LA PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DEL GOR-**

NAL.— El 16 de desembre, a les 19.30, celebració penitencial, i el 17, a les 13.00, recés d'Advent, i a les 19.00, pastorets dels 25 anys. Av. Carmen Amaya, 31-33 - L'Hospitalet de Llobregat, tel. 933 351 738.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 17 de desembre, a les 11.15, concert de l'orquestra de cambra Amics dels Clàssics, amb James Testi (contrabaixista) i Salvador Molins (baríton). Dirigeix: Joan Palet i Ibars. Hi interpretaran peces de Rowley, Soto Durà i Verdi, entre altres. Lloc: Orfeó Gracienc, c/ Astúries, 83 - Barcelona.

• **25 ANYS COM A SACERDOT.**— El 17 de desembre, a les 13.00, Mn. Manuel Valls celebra la missa de les nocces d'argent sacerdotals a l'església parroquial de Sant Vicenç de Sarrià, de la qual és rector. Quan va ser ordenat no va acceptar cap obsequi i va proposar una col·lecta per a Càritas. Ara proposa un donatiu per al Centre d'Acol·lida Assís per a persones sense llar, un projecte que l'arxiprestat de Sarrià du a terme amb ocasió de l'any jubilar.

• **CONCERT ESPIRITUAL D'ORGUE.**— Serà el 17 de desembre, a les 19.00, amb Bernat Bailbé com a organista. Motivació: l'expectació de la Nativitat. Temes litúrgics. Repertori: obres de Johan Titelouze, H. Scheidemann i J. S. Bach, entre altres. Lloc: església oratori de Sant Felip Neri de Barcelona.

• **ORQUESTRA JOVENTUT PERCUSSIONISTA DE CATALUNYA.**— (Orfeó Laudate) El 17 de desembre, a les 19.00, a l'Escola Universitària d'Enginyeria Tècnica (Escola Industrial), c/ Comte d'Urgell, 187 - Barcelona. Concert de la XLVII versió de «Cançons de Nadal arreu del món», en homenatge al mestre Àngel Colomer i del Romero, director - fundador de l'entitat. El 19, a les 21.00, concert del XXXV aniversari, amb la col·laboració del Cor Harmònic (Amics de la Unesco de Barcelona) a la sala polivalent de l'Auditori, c/ Lepant, 150 - Barcelona.

• **DILLUNS DELS DRETS HUMANS.**— El 18 de desembre, a les 19.00, Bru Rovira, periodista enviat especial als conflictes impartirà una xerrada a la sala Pompeu Fabra dels Enginyers Industrials de Catalunya, Via Laietana, 39 - Barcelona, tel. 933 176 177.

EXERCICIS ESPIRITUALS

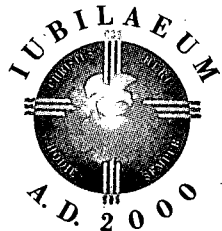
Homes i joves,
des de 17 anys

Desembre, del dimarts 26
al diumenge 31

Totes les tandes comencen a
les 20 h i s'acaben a les 18 h

P. Francesc de
Paula Vallet
(1883-1947).
Fundador dels
Cooperadors
i de les
Cooperadores
de l'Obra
d'Exercicis
Espirituals
Parroquials.

«El goig d'un jubileu és
sempre d'una manera
particular el goig del perdó
de les culpes, l'alegria de
la conversió».
(TMA, 32)

Casa «Ntra. Sra. de Montserrat»

Plaça Font del lleó, 21
08140 Caldes de
Montbui (Barcelona)
Tel./Fax: 938 654 496

CASA D'ORACIÓ STA. TERESA DE JESÚS CARMELITANS DESCALÇOS A MATADEPERA

TALLER DE
PREGÀRIA

Per conèixer i fruit de l'experiència
de Déu dels místics carmelites: Teresa
de Jesús, Joan de la Creu, Teresa de
Lisieux... Per un endinsament en la interioritat.

Dissabte, 16 de desembre

«Una història amb Déu endins»

Horari: de 10 a 13 h, amb la possibilitat de romandre-hi tot el dia i dinar.
Lloc: Casa d'oració dels Carmelitans, Pg. de Matadepera, 42, Matadepera.
Tel. 937 871 250.

APADRINEU UN NEN/A, AV/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE
40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?
100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@teleline.es

• **EQUIP DE PASTORAL OBRERA DE BADALONA-SANT ADRIÀ.**— El 18 de desembre, a les 19.00, sessió sobre *¿Podem ser feliços? ¿Cómo?*, a la parròquia de Sant Antoni de Llefià, ronda de Sant Antoni de Llefià, 67 - 71 - Badalona. Més informació: tel. 934 603 608, a/e: glorca11@sjtar.org

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 18 de desembre, a les 19.30, presentació del llibre *Grans fites de l'ètica*, de Norbert Bilbeny, editor. Hi parlaran a propòsit del llibre el Dr. Josep M. Rovira Belloso i el Dr. Eugenio Trias. Lloc: c/ València, 244, 1r - Barcelona.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 18 de desembre, a les 20.45, organitzada per Cristianisme i Justícia. El tema serà *Preguem des dels barris marginals* i estarà conduïda per Anna Saumoy. Església dels jesuïtes, c/ Casp, 27 - Barcelona.

• **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— El 20 de desembre, a les 17.30, organitza la xerrada *Estimar els altres és la manera més segura d'estimar Déu com cal*, a càrrec de Josep Codina, c.m.f. Prèviament, a les 16.30, missa. Riera de Sant Miquel, 1, bis - Barcelona.

• **PREGÀRIA PER LA PAU A EUSKADI.**— És una iniciativa d'un grup plural de cristians catalans, preocupats per la dimensió política de la vida, que volen reunir-se mensualment per pregar per la pau i la justícia a Euskadi. La pregària és cada tercer dimecres a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona. Adopta la forma d'una celebració eucarística basada en els textos *Missa per la pau i la justícia* del Missal Romà. La propera pregària per la pau serà el 20 de desembre, a les 20.00.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMA-**

NISME.— El 22 de desembre, a les 19.30, tindrà lloc, dins del curs de teologia, una sessió sobre *Contribución hispana a la Iglesia mártir de China*, a càrrec del professor Lorenzo Galmés, o.p. Més informació: tel. 932 463 300.

• **CATEDRAL.**— El 22 de desembre, a les 19.30, celebració comunitària de la penitència, amb absolució individual, com a preparació immediata del Nadal. El dia 24, a les 23.00, ofici de lectura; a les 24.00, missa del gall presidida pel cardenal-arquebisbe Ricard M. Carles. El dia 25, a les 12.00, eucaristia presidida pel Sr. cardenal que impartirà la benedicció papal. Acabada la missa, benedicció del pessebre instal·lat al claustre de la catedral.

• **GRUP D'ADULTS CRISTIANS.**— A la parròquia del Sant Crist de Barcelona es reuneixen un cop al mes persones adultes per tractar temes de religió, vida social, etc. La propera reunió serà el 22 de desembre, de 22.00 a 23.30. Per a més informació: tel. 932 119 304 (Manuel).

• **SEMBRADORS D'ESTELS.**— Serà el 23 de desembre, a les 12.00, a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona, on hi haurà una celebració de la Paraula de Déu.

• **MONTSERRAT.**— El 24 de desembre, a les 12.00, *Salve i Virolai*; a les 18.45, vespres, *Salve montserratina* i motet polifònic; a les 22.30, matines, i a les 24.00, missa del gall; el 25, misses a les 8.00, 9.30, 11.00 (conventual), 13.00 i 17.30; a les 8.30, laudes; a les 12.00, *Salve i Virolai*; a les 18.00, vespres; el 26, misses a les 8.00, 9.30, 11.00 (conventual), 13.00, 17.30 i 19.30; a les 18.45, vespres, i el 31, a les 22.30, vetlla de pregària i eucaristia per la pau.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a

homes i joves a partir de 17 anys, del 26 al 31 de desembre, a la casa Ntra. Senyora de Montserrat - Caldes de Montbui (Barcelona), tel. i fax 938 654 496.

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— El 29 de desembre, de 10.00 a 17.00, recés extraordinari obert a tothom. Final del l'any jubilar i preparació al tercer mil·lenni. Dirigit pel Dr. Josep M. Cases i Mn. Joan Güell. Lloc: casa d'exercicis de Sant Ignasi, c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona. Més informació: tel. 932 181 005 i 606 229 630.

Solsona

• **EL MIRACLE.**— Del 26 al 1 de gener, dies de silenci i pregària dirigits pel P. Jordi Castanyer, monjo, amb la celebració d'una vetlla la nit de cap d'any. Per a més informació i inscripcions: casa d'espiritualitat el Miracle, tel. 973 480 045.

Tarragona

• **CONCERT.**— De l'escolania i la capella de música de Montserrat, el 17 de desembre, a les 21.00, a l'església de Sant Pere de Reus. Hi inclou obres de Joan Serarols i Tomás Luis de Victoria.

• **RECÉS.**— Del 15 al 17 de desembre, sobre *Entusiasms per Jesucrist, estimant l'Església*, a càrrec de Josep Baquer Sistiach, s.i. Més informació: tel. 977 233 412 (ext. 231).

• **LLIBRERIA DE L'ARQUEBISBAT.**— Taula d'exposició i venda de material per a l'Advent i Nadal. Per a informació i comandes: tel. 977 344 412 (ext. 225). Horari: de dilluns a divendres, de 9.30 a 13.30.

Vic

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a universitaris, del 26 al 31 de desembre, dirigits pel P. Xavier Rodríguez, s.j., a la Cova de Sant Ignasi (Manresa), tel. 938 720 422.

• **L'ALBERGUERIA.**— Fins al 28 de febrer acull una exposició fotogràfica d'Oriol Molas titulada «I ha plantat la tenda entre nosaltres». Tancat els dies 25 i 26 de desembre, i 1 i 6 de gener. Horari: de dimarts a dissabte: de 10.00 a 13.00 i de 16.00 a 19.00; diumenges i festius: de 10.00 a 14.00. L'Albergueria, Centre de Difusió Cultural del bisbat de Vic, c/ de l'Albergueria, 1 - Vic, tel. 938 891 857

Petits anuncis

3a EDAT

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència medicosanitària, permanent o temporal. Tel. 934 503 930.

RESIDÈNCIA de 25 àvies en estada permanent. Acol·lida diürna, vacances i caps de setmana. Excel·lent zona, Sarrià-Sant Gervasi. Tel. 932 039 740, Isabel.

TENIM cura de malalts i fem servei de podologia per Barcelona, Andorra i Lleida. Tel. 932 158 148.

COMPRA i VENDA

COMPRO segells, monedes, rellotges de tot tipus, postals, objectes antics, mobles i llibres. Tel. 933 578 394.

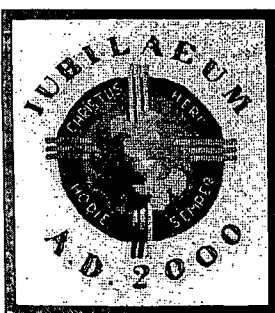
COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

DIVERSOS

SRA. 48 ANYS desitja formar llar cristiana. Escriure a l'apartat de correus 4223, suc. 4 de Saragossa.

Vols tenir un record del Jubileu?

Pots aconseguir-lo amb el logotip del Jubileu en punt de creu, que amb la vivacitat i harmonia dels colors, recorda l'alegria i la pau com moments peculiars de la celebració jubilar. Es tracta d'una iniciativa que té la llicència del Comitè per al Jubileu i que a més és solidària. El material per fer-lo (bocí de tela i fils de colors) es pot adquirir per 1.100 pessetes a la botiga del Servei Solidari i Missioner dels Caputxins (SSIM), Diagonal, 450 - Barcelona, tel. 934 160 986. El que es reculli es destinarà a les missions.

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que cadascú posseeix.

Truqueu al nostre telèfon d'informació: 937 188 798

Telefons de

Obert cada dia de les 21.30 a les 23.30 h

934 175 449 / 937 258 011

Obert de dilluns a divendres de les 9.00 a les 10.30

938 040 296 (excepte festius)

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu

la Pregària

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ..... C. P.

TELÈFON SETMANES

170 ptes.

340 ptes.

510 ptes.

680 ptes.

850 ptes.

1.020 ptes.

1.190 ptes.

Destacat (+250 ptes.): ☐ Requadrat, ☐ Trama, ☐ Negreta (16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

És una dona amb una gran sonoritat. Pensa amb música, parla amb música i així que pot es deixa anar i comença a cantar. Maria Teresa Llorens porta la música a la sang, i mai millor dit, perquè el seu pare va ser el gran compositor català, Jaume Llorens Llaveria.

Ella ha escrit moltíssimes obres musicals, de tot tipus, dedicant-ne una bona part a la temàtica religiosa: misses, missetes, goigs, himnes... I ho fa de manera espontània, tot escrivint el que li ve al cor. Se sent un instrument a mans de Déu, inspirada per ell i privilegiada per ell, sempre amb molt bon humor i molta joia, que contagia sense voler als qui l'envolten.

Maria Teresa Llorens, escriptora i compositora

«El meu lema a la vida és:
"Déu al cor i bon humor"»

—Com s'ho fa per compondre tant i tan bé?

—M'estic a casa, allà a Collserola, amb molta tranquil·litat i pau, i vaig escrivint misses, cançons, havaneres, goigs, himnes... música de tota mena, el que se'm presenti. És que jo vaig néixer amb la música, sap? El meu pare ja era músic i se'm va contagiar. Des dels cinc anys ballo, canto i faig les meves cançonetes.

—Té alguna preferència per algun tipus de composició?

—No especialment, componc el que en cada moment em surt del cor. No em plantejo què faré, sinó que ho faig tal com em surt, sense preocupar-me que sortirà.

—I li falta alguna cosa per musicar?

—No ho sé, no ho penso, sempre que componc dic: Senyor, inspireu-me; tu ets al meu costat i jo faig el que tu em dius perquè sóc el teu instrument. I ho

faig sense adonar-me'n, és una cosa que és natural, obro l'aixeta i raja l'aixeta, i seria font si no l'obris i la tanqués.

—Així doncs, vostè mateixa es considera un instrument a mans de Déu.

—Sí i tant, n'estic convençuda i ho intento contagiar. Jo sempre he dit: «Un Déu al cor i bon humor.» De coses dolentes tothom en passa, tenim tamborinades de tot, però no cal fer-ne massa cas. L'altre dia, quan anava a missa, vaig caure, em vaig fer una ferida al cap i uns blaus terribles, però jo no vaig deixar d'anar a la parròquia a la meua missa, vaig tocar l'orgue, vam cantar i després ja vaig anar a guarir-me una mica. Jo sóc així, com em deia un amic, «duro y a la cabeza, Maria Teresa».

—Vostè va cada dia des de fa 27 anys a la parròquia del Sant Crist de Collserola a tocar l'orgue en missa de 9.00. Deu ser tota una institució!

—M'agrada anar-hi. Des que vivim a Collserola, allà al carrer de Vallparc,

sóc organista del Sant Crist, i jo encantada. I els diumenges vaig a l'església de Sant Tomàs Moro, i allà fem missa. És la meua manera de propagar l'Evangeli, a través de la música, i amb molt d'humor, perquè com he dit abans, Déu és al cor. Amb Déu al cor, no es necessita res, tenint a Déu tot és ben lleu, tenint a Déu tot ho tenim, n'estic tan convençuda que ho propago tal com sé.

—Com valora vostè el paper que fa ara la música religiosa a l'Església?

—Hi ha una cosa que em sap molt greu i que ara és molt freqüent: sentir música gravada en una església. En el metro, potser passa, però a l'església sentir música en conserva a mi no m'agrada gens i això és ara perquè abans no havia estat mai així. La gent ha de cantar i prendre-hi part amb sentiment. Sense obligar, però propagant amb goig el que es sent.

Samuel Gutiérrez

«Continua passant-ho bé... i prou»

Una frase publicitària que no té pèrdua. Només cal que doneu una ullada entorn vostre per adonar-vos de la realitat que conté. Sembla que només hi ha lloc per a dues menes de coses en aquesta societat tecnificada: les divertides i les avorrides. Tot es mesura segons aquest barem, qualsevol intent d'anar més enllà pertany a un món que molta gent no està disposada a explorar. Així s'ho han trobat i així ho deixaran.

Uns volen passar les vacances vora la mar, uns altres a la neu; aquell s'estima més passar-se el cap de setmana ballant, o prefereix gastar-lo en un parc temàtic. No cal ser gaire sagaç per trobar-hi coincidències; es tracta que ens distreguin per fugir de la buidor, això sí, pagant. Però hi ha altres maneres de viure, com procurar sentir-se feliç, que no té res a veure amb passar-s'ho bé, sinó amb trobar-se bé; puc passar un dia d'allò més divertit donant tombos en unes muntanyes russes, però alhora puc no sentir-m'hi bé. En canvi quan mantinc una conversa amb algú, fitant-li els ulls, ponderant-ne cada paraula... és a dir, escoltant-lo, encara que no m'ho passi bé, em sento feliç. A la felicitat no li calen distraccions. Molta gent està empresonada entre dos termes —diversió i avorriment—, i els qui mouen els fils creen tota mena d'esquers divertits i cars, perquè saben que per evitar caure en el tedi absolut es paga el que faci falta.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

El debat de l'eutanàsia

Fa set anys, al febrer del 1993, el cardenal Narcís Jubany escrivia: «S'inicia al nostre país la tendència a la comprensió jurídica de les pràctiques eutanàsiques que, ens temem, pot acabar, a curt termini, amb la seva total impunitat.»

Ha arribat aquest moment? En tot cas, ens trobem en un clima social en el qual resulta molt més freqüent i, potser, més còmode manifestar-se a favor de l'eutanàsia que no pas en contra. Ho dic atenent, sobretot, al que reflecteixen els mitjans de comunicació, tant a través dels seus portaveus com per boca dels oients i dels lectors que hi fan sentir els seus parers. Això s'ha fet especialment palès després de les últimes decisions favorables a l'eutanàsia, preses a Holanda. És aquesta comprensió social la que prepara la comprensió jurídica, amb les conseqüències que temia l'antic arquebisbe de Barcelona.

No em sembla un exemple de lucidesa que siguin silenciades les raons contràries a les pràctiques eutanàsiques, tan complexes i delicades, amb independència de l'opció final de cada u. La desconfiança en les institucions mèdiques que aquelles pràctiques comporten i la possible coartada que ofereixen a interessos inconfessables són només una mostra d'aspectes importants que no poden quedar al marge d'aquest debat.

A mi les meves conviccions a favor de no intervenir mai positivament contra la vida no em priven d'escoltar, de vegades amb emoció, les raons d'alguns defensors de

l'eutanàsia. Al capdavant, estem parlant de persones concretes que tenim al costat, o als hospitals i a les residències d'avis i, en últim terme, de nosaltres mateixos, abocats a un final de vida incert. Ara bé, sempre tinc la impressió que s'estableix un fals dilema: es col·loquen, a una banda, totes les calamitats d'una situació terminal i l'obstinació terapèutica; i, a l'altra, l'eutanàsia activa, com a alternativa única.

L'horitzó és més ample. Val la pena llegir les cent qüestions i respostes sobre la defensa de la vida, publicades amb el títol de *L'eutanàsia* pel Comitè episcopal per a la Defensa de la Vida (Claret, 1993). La supressió de les cures inútils, la voluntat d'utilitzar només els mitjans normals de guariment, l'ús de la medicina paliativa, àdhuc amb l'admissió, com a efecte secundari, del possible escurçament de la vida... són compatibles amb el rebuig de l'eutanàsia activa.

En última instància, aquest rebuig té el seu fonament més sòlid en el respecte religiós de la vida, entesa i acollida com a do de Déu. A partir d'aquí, la cultura cristiana de la vida es tradueix en un ventall de valors que descobreixen el sentit últim de l'existència i incentiven el progrés amb vista a fer-la més humana. Caldria que el debat sobre l'eutanàsia s'enriquís amb aquestes perspectives.

Ara mateix

Rauxa